C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Nocni_strana_01-Neco_z_nocni_strany.pdb

PDB Name: Green Simon R-Nocni strana 1-Ne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.5.2007
Modification Date: 15.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIMON R. GREEN
NOČNÍ STRANA 1
NĚCO Z NOČNÍ STRANY

Šel jsem do domu, který nebyl domem.
Otevřel jsem dveře, které nebyly dveřmi.
A co jsem viděl, viděl jsem.

1
Peníze vstoupily do dveří
Soukromá očka se vyskytují ve všech podobách a velikostech, ale žádné nevypadá jako televizní hvězda. Některá pracují pro pojišťovny, jiná se motají kolem laciných hotelů s videokamerou a doufají, že se jim podaří získat důkaz pro rozvodový soud, a zatraceně vzácně se mezi nimi najdou i takoví kabrňáci, co vyšetřují zamotané případy vražd. Další se honí za věcmi, co vůbec neexistují nebo by alespoň neměly. Já, já věci nacházím. I takové, kterým bych se raději vyhnul, ale to už patří k branži.
Oprýskaná tabulka na mých dveřích v těch dnech hlásala: Taylorova detektivní kancelář. Ten Taylor jsem já. Vysoký, tmavovlasý a nijak zvlášť pohledný. Hrdě nosím jizvy, které jsem si vysloužil při práci, a nikdy jsem nepodrazil klienta. Za předpokladu, že mi zaplatil alespoň nějaké prachy předem.
Mou kancelář byste tehdy mohli označit s trochou shovívavosti jako útulnou nebo bez ní jako malou a těsnou. Strávil jsem v ní spoustu času. Bylo to lepší než být mezi lidmi. Laciná kancelář v laciné čtvrti. Všechny rozumnější kšefty se už odstěhovaly a udělaly místo nám, kteří pracujeme v šedé oblasti mezi legálním a ilegálním. Dokonce i krysy tudy jenom procházely cestou někam, kde je to trochu civilizovanější. Mými sousedy byli zubař a účetní, oba vyloučení ze svých komor a oba vydělávali víc než já.
Té noci, co mě navštívila Joanna Barrettová, lilo jako z konve. Byl to takový ten studený, vytrvalý, nemilosrdný déšť, ve kterém teprve jaksepatří oceníte, že jste v suchu a máte střechu nad hlavou. Možná jsem to měl vzít jako osudové znamení, ale já jsem na takové věci nikdy moc nevěřil. Bylo pozdě, dávno po tom, co se den začíná měnit ve večer, a všichni ostatní v budově už odešli domů. Já jsem pořád ještě seděl za svým psacím stolem, jedním okem jsem šilhal po přenosné televizi se staženým zvukem, zatímco do ucha mi řval chlap na druhém konci telefonní linky. Chtěl prachy, blbec. Snažil jsem se vydávat chápavé zvuky na správných místech a čekal jsem, až ho to unaví a zavěsí, a pak se mi chloupky vzadu na krku zježily a zaslechl jsem kroky venku na chodbě, které mířily k mým dveřím. Klidné, beze spěchu… ženské. Zajímavé. Ženy jsou nejlepší zákazníci. Tvrdí, že chtějí informace, ale o co jim jde doopravdy, je většinou pomsta – a nevzpírají se, když mají za to, co chtějí, zaplatit. Co potřebují. Peklo nezná horších lític… a já bych to měl vědět.
Kroky se zastavily před mými dveřmi a vysoký stín začal studovat díru po kulce ve skle pokrytém ledovými květy. Měl bych ho samozřejmě nechat vyměnit, ale je to výborné konverzační téma. Klienti, co si najímají soukromé očko, mají rádi trochu romantiky a punc nebezpečí, i když jim jde jen o důkazy pro rozvod. Pak se dveře otevřely a ona vešla dovnitř. Vysoká, atraktivní blondýna, ze které prachy a úroveň jen sálaly, se mezi otlučený nábytek a popraskané stěny mé kanceláře ani trochu nehodila.
Její šaty měly tu nevtíravou eleganci a styl, co se pojí se skutečnými penězi, a když vyslovila moje jméno, měl její hlas aristokratickou břitkost schopnou řezat sklo. Buďto opravdu vychodila všechny ty exkluzivní, prestižní školy, nebo utratila spoustu prachů za hodiny výslovnosti. Byla možná až příliš štíhlá s ostře řezanými rysy změkčenými jen minimem mejkapu, takže bych ji označil spíše jako pohlednou než krásnou. Z jejího postoje a držení těla bylo zřejmé, že hodně dá na sebekontrolu, a její dokonale tvarovaná ústa zase nenechávala nikoho na pochybách, že je zvyklá, že ji lidé poslouchají. Takových věcí si vždycky všímám nejdříve; patří to k mé práci. Přivítal jsem ji co nejznuděnějším kývnutím hlavy a pak jsem jí pokynul, aby se posadila na jedinou volnou židli na protější straně mého stolu. Posadila se bez toho, aby vytáhla kapesníček a židli si otřela, a já jí v duchu připočetl body za odvahu. Díval jsem se, jak se rozhlíží po mé kanceláři, zatímco hlas ve sluchátku u mého ucha byl stále hysteričtější a výhružnější. V tom ohledu byl velice specifický. Ona se tvářila úzkostlivě klidně, až nezaujatě, ale jak se rozhlížela po mé kanceláři, bylo snadné vidět ji tak, jak ji vidí ona.
Otlučený stůl, v zásuvkách na poštu jen pár listů papíru, skříň ze čtvrté ruky a u zdi rozvrzaná pohovka. Zmuchlaná

přikrývka a polštář na ní dokazovaly, ze tam někdo pravidelně spí. Jediné okno za mými zady bylo zvenčí opatřené mříží a uvolněné sklo v okenním rámu hlasitě rachotilo, jak se do něj opíral vítr. Koberec na podlaze byl tak ošoupaný, že jím prosvítala prkna, přenosný televizor na mém stole byl černobílý a jediná barevná věc na stěnách mé kanceláře byl starý kalendář s nahotinkami. V jednom rohu byl navršený stoh krabic od pizzy. Člověk nemusel být génius, aby poznal, že tohle není jen kancelář. Někdo tu žije. Také bylo až bolestně zřejmé, že to není kancelář někoho, kdo je na cestě vzhůru. Rozhodl jsem se žít ve skutečném světě z důvodů, které mi tenkrát připadaly jako dobré, ale snadné to pro mě rozhodně nebylo.
Náhle jsem se rozhodl, že už mám toho hlasu v telefonu dost. „Poslyšte," řekl jsem klidným, racionálním tónem, který, když se správně použije, dokáže přivést lidi k šílenství, „kdybych měl prachy, zaplatil bych vám, ale já je nemám. Takže si budete muset vzít číslo a počkat ve frontě jako ostatní. Samozřejmě mě můžete zažalovat; v tom případě bych vám doporučil svého souseda, který je právník. Práci potřebuje, takže se vám nevysměje do obličeje, až mu řeknete, z koho se chystáte vyrazit prachy. Na druhé straně, kdybyste se rozhodl být ještě chvíli trpělivý, je docela možné, že mi právě do dveří vstoupil celý balík peněz… Víte, taková hysterie určitě neprospívá vašemu krevnímu tlaku. Zkuste zhluboka dýchat a procházky po nábřeží. Já osobně považuji pohled na moře za velice uklidňující. Ozvu se vám. Časem."
Zavěsil jsem a usmál jsem se na svou návštěvnici. Úsměv mi neoplatila. Věděl jsem, že spolu budeme vycházet skvěle. Přísně se podívala na šeptající televizi na mém stole, a tak jsem ji vypnul úplně.
„Je to společník," řekl jsem klidně. „Něco jako pes ale lepší, protože ho nemusíte chodit věnčit."
„Vy nikdy nechodíte domů?" Z jejího tónu bylo zřejmé, že jí jde jen o informaci, ne o vyjádření lidského zájmu.
„V současné době se stěhuji z jednoho bytu do druhého. Do velkého, prázdného a velice nákladného. Kromě toho se mi tu líbí. Všechno tu mám na dosah a večer mě tu už nikdo neotravuje. Obyčejně."
„Já vím, že je pozdě. Nechtěla jsem, aby někdo viděl, že jdu sem."
„To chápu."
Krátce si odfrkla. „Ve dveřích máte díru, pane Taylore."
Přikývl jsem. „Moli."
Koutek jejích temně rudých úst se zacukal a na okamžik jsem si myslel, že to vzdá a odejde. Mívám na lidi tyhle účinky. Ale ovládla se a jen se na mě přísně zamračila.
„Jsem Joanna Barrettová."
Nezávazně jsem přikývl. „Vyslovila jste to, jako by mi to mělo něco říkat."
„Komukoliv jinému by to nejspíš něco řeklo," odpověděla jen trochu kysele. „Ale nepředpokládám, že byste četl finančnické listy, že?"
„Ne, pokud mě za to někdo neplatí. Mám to chápat tak, že jste bohatá?"
„Mimořádně."
Ušklíbl jsem se. „To jste ten nejlepší druh klienta. Co pro vás mohu udělat?"
Lehce se nadzvedla na židli a sevřela svou velkou bílou koženou kabelku jako štít. Nechtěla tu být a mluvit s někým, jako jsem já. Bezpochyby měla lidi, kteří se o podobně nepříjemné věci starali za ni. Ale něco ji užíralo. Něco osobního. Něco, v čem nemohla věřit nikomu jinému. Potřebovala mě. To bylo vidět. K čertu, už jsem si přepočítával prachy.
„Potřebuji soukromého vyšetřovatele," řekla náhle. „Vás mi… doporučili."
Chápavě jsem přikývl. „To znamená, že jste už vyzkoušela policii i všechny velké detektivní kanceláře a nikdo z nich vám nedokázal pomoct. Což znamená, že váš problém je neobvyklého druhu."
Strnule přikývla. „Zklamali mě. Všichni. Vzali si moje peníze a nedostala jsem od nich nic než výmluvy. Parchanti. Tak jsem zavolala každému, kdo mi dlužil laskavost, zatahala jsem za každý provázek a nakonec jsem získala vaše jméno. Jestli jsem to správně pochopila, vy hledáte lidi."
„Za správnou cenu dokážu najít každého a cokoliv. Je to dar. Jsem tvrdohlavý a odhodlaný a tak podobně, a dokud chodí šeky, nikdy to nevzdám. Ale nedělám pro pojišťovny, nedělám rozvodové důkazy a neřeším zločiny. Jen nacházím věci. Ať už stojí o to být nalezeny, nebo ne."
Joanna Barrettová se na mě znovu mrazivě zamračila. „Nemám ráda, když mi někdo káže."
Usmál jsem se. „Patří to k servisu."
„A váš postoj mě ani v nejmenším nezajímá."
„To většinu lidí."
Znovu vážně zvažovala, jestli nemá odejít. Díval jsem se, jak sama se sebou svádí duševní boj, a tvářil jsem se klidně a uvolněně. Někdo jako ona by nezašel tak daleko, kdyby nebyl skutečně zoufalý.
„Moje dcera… zmizela," řekla nakonec váhavě. „Chci, abyste mi ji našel."
Ze své obrovské kabelky vytáhla lesklou fotku dvacet na dvacet pět a ostentativně mi ji přišoupla přes desku stolu. Prohlédl jsem si ten snímek, aniž bych ho vzal do ruky. Zpod rozcuchané čupřiny světle žlutých vlasů se z něj na mě mračila náctiletá dívčina. Mohla by být hezká, kdyby se tak nekabonila. Vypadala, jako kdyby vyhlásila válku celému zatracenému světu, a člověk by musel být úplný blázen, aby si vsadil na svět. Jinými slovy, každým coulem dcera své matky.
„Jmenuje se Catherine, pane Taylore." Hlas Joanny Barrettové zněl náhle klidněji a tišeji. „Slyší jedině na Cathy, pokud vůbec na něco. Je jí patnáct, skoro šestnáct, a já ji chci najít."
Přikývl jsem. Prozatím jsme byli na známé půdě. „Jak dlouho už je pryč?"
„Něco přes měsíc." Odmlčela se a pak váhavě dodala: „Tentokrát."
Znovu jsem přikývl. Přispívá to zdání, že přemýšlím. „Stalo se v poslední době něco, co vaši dceru rozrušilo?"
„Hádka. Bůh ví, že to nebylo nic, co bychom si neřekly už mnohokrát. Nevím, proč utekla. Měla všechno, po čem kdy zatoužila. Všechno."

Znovu zalovila v kabelce a vytáhla z ní cigarety a zapalovač. Cigarety byly francouzské, zapalovač zlatý s monogramem. Zapálila si jistou rukou a pak vypustila nervózní obláček kouře. Lidé by v situacích, jako je tahle, kouřit neměli. Příliš mnoho to na ně prozrazuje. Přistrčil jsem jí svůj jediný popelníček, ten, co vypadá jako ledvina, a znovu jsem se jal studovat tu fotografii. O Cathy Barrettovou jsem si v tu chvíli starosti nedělal. Vypadala, jako že se o sebe dokáže postarat stejně jako o každého, kdo by byl tak pošetilý, že by se ji pokusil obtěžovat. Rozhodl jsem se, že je čas začít klást zřejmé otázky.
„Co Catherinin otec? Jak s ním vaše dcera vychází?“
„Nijak. Odešel od nás, když jí byly dva. Což byla jediná slušná věc, co pro nás ten parchant kdy udělal. Jeho právníci mu vyjednali společné dny, ale skoro toho nevyužil. Většinu času ho nechávám hledat kvůli výživnému. Samozřejmě, ne že bych to potřebovala, ale je to věc principu. A než tu otázku položíte, ne, nikdy neměla problémy s drogami, alkoholem, penězi nebo nevhodnými přáteli. Na to jsem dohlédla. A vždycky jsem ji chránila a v životě jsem na ni nevztáhla ruku. Je to prostě taková malá nevděčná mrcha.“
Na okamžik se jí v očích zalesklo něco, co mohly být slzy, ale rychle to pominulo. Zaklonil jsem se na židli, jako kdybych uvažoval, co jí mám říct, ale ve skutečnosti jsem měl od začátku zcela jasno. Vyhledat uprchlé děvče nebylo bůhvíjaké terno, ale v poslední době jsem měl nouzi o případy i o prachy a nějak jsem musel platit účty. Rychle. Nebyl to dobrý rok – už dlouho ne. Předklonil jsem se, lokty jsem se opřel o desku stolu a nasadil jsem vážný, věcný výraz.
„Takže, paní Barrettová, v kostce tady máme ubohou malou bohatou dívenku, která má pocit, že jí nechybí nic kromě lásky. Podle všechno teď žebrá o drobné v podzemce, jí zbytky a okoralý chléb, přespává na lavičkách v parku, tráví čas ve špatné společnosti a namlouvá si, že je to báječné dobrodružství. Žít syrový život, se skutečnými lidmi. Přitom jí zvlášť hřeje na duši, že si zase jednou dokázala zjednat plnou pozornost své matky. Já bych se o ni tolik nebál. Jakmile začnou studené noci, vrátí se domů.“
Joanna Barrettová už vrtěla svou nákladně nakadeřenou hlavou. „Tentokrát ne. Už celé týdny po ní pátrají specialisté a žádný z nich nedokázal zachytit jedinou stopu. Žádný z jejích předchozích… známých ji neviděl, přestože jsem nabídla více než štědrou odměnu. Je to, jako kdyby se vypařila. Dřív jsem ji vždycky dokázala najít. Mí známí mají styky všude. Ale tentokrát je to jediné, co se mi podařilo zjistit, jméno, které mi nic neříká. Jméno, které jsem se dozvěděla od stejné osoby, co mi řekla o vás. Ta mi pověděla, že svou dceru najdu… na Noční straně.“
Okamžitě jsem se narovnal a srdce mi sevřela ledová ruka. Měl jsem to vědět. Měl jsem vědět, že vás vaše minulost nikdy nenechá na pokoji, bez ohledu na to, jak dlouho před ní utíkáte. Podíval jsem se jí zpříma do očí. „Co víte o Noční straně?“
Ani nemrkla, ale vypadalo to, jako kdyby chtěla. Když je to třeba, dokážu znít nebezpečně. Rozpačitý okamžik překlenula tím, že zadusila napůl dokouřenou cigaretu v popelníku, přičemž se soustředila na to, aby to udělala opravdu pořádně, takže se na mě chvíli nemusela dívat.
„Nic,“ řekla nakonec. „Vůbec nic. Nikdy dřív jsem to jméno neslyšela a těch několik málo známých, kteří ho znají… se mnou o tom odmítlo mluvit. Když jsem naléhala, prostě ode mne odešli. Raději odešli od více peněz, než viděli za celý svůj život, než aby mi něco řekli o Noční straně. Tvářili se, jako kdybych byla… úchylná jen proto, že se jich na to ptám.“
„To mě nepřekvapuje.“ Můj hlas už zněl zase klidně a pořád vážně; znovu se na mě podívala. Volil jsem slova velice obezřetně. „Noční strana je tajemství, skryté, temné srdce tohoto města. Zlé dvojče Londýna. Tam se dějí ty skutečně drastické věci. Jestli tam vaše dcera našla cestu, je v tom až po uši.“
„Proto jsem přišla za vámi,“ řekla Joanna. „Domyslela jsem si, že vy jste už na Noční straně pracoval.“
„Ne. Už dlouho ne. Utekl jsem odtamtud a přísahal jsem, že se tam už nikdy nevrátím. Je to zlé místo.“
Usmála se; nyní byla zase na domácí půdě. „Jsem připravena být velice štědrá, pane Taylore. Kolik chcete?“
Zamyslel jsem se nad tím. Kolik za to, když se vrátím na Noční stranu? Na kolik si ceníte svou duši? Svou sebeúctu? Ale nějaký čas jsem už byl bez práce a prachy jsem potřeboval. I v téhle části Londýna žijí drsňáci a některým z nich jsem dlužil víc, než je zdrávo. Zamyslel jsem se nad tím. Najít zatoulanou puberťačku by nemělo být těžké. Rychlá práce, dojít tam a honem zase pryč. Když budu mít štěstí. Podíval jsem se na Joannu Barrettovou a zdvojnásobil jsem částku, o kterou jsem ji chtěl požádat.
„Účtuji si litr denně plus výdaje.“
„To je spousta peněz,“ řekla automaticky.
„Na kolik si ceníte svou dceru?“
Přikývla, jako že tenhle argument uznává. Ve skutečnosti jí bylo jedno, kolik si účtuji. Lidé jako já budou pro lidi, jako je ona, vždycky jen záležitost drobných.
„Najděte mou dceru, pane Taylore. Ať to stojí, co to stojí.“
„Žádný problém.“
„A přiveďte mi ji zpátky.“
„Pokud o to bude stát. Proti její vůli ji domů nepřivleču. Únosy se nezabývám.“
Teď bylo na ní, aby se předklonila. Aby se pokusila tvářit nebezpečně. Její pohled byl tvrdý a bezvýrazný, a když promluvila, jejím hlasem by se dal krájet led.
„Když si vezmete moje peníze, uděláte, co vám řeknu. Najdete toho rozmazleného fracka, vytáhnete ho z kaše, do které se dostal tentokrát, a přivedete mi ho domů. Teprve pak dostanete zaplaceno. Je to jasné?“
Jen jsem tam seděl a usmíval se na ni; žádný dojem to na mě neudělalo. Svého času jsem viděl horší, než byla ona. A v porovnání s tím, co mě čeká na Noční straně, byl její vztek a nevyslovené hrozby nic. Kromě toho jsem byl její poslední možnost a oba jsme to věděli. Nikdo nejde nejdříve za mnou a s tím, co si účtuji, to nemá nic společného. Získal jsem si reputaci člověka, který je zvyklý dělat si věci po svém, vyslídí pravdu, ať se skrývá kdekoliv, a čerta starého ho zajímá,

kdo na to doplatí. Moje klienty občas nevyjímaje. Vždycky tvrdí, že jim jde o pravdu, celou pravdu a nic než pravdu, ale jen málokdy to tak i myslí. Ne, když malá neškodná lež dokáže poskytnout tolik útěchy. Jenomže já se lžemi neobchoduji. Proto jsem také nikdy nevydělal dost peněz, abych se mohl přesunout do kruhů paní Barrettové. Lidé za mnou chodí, až když vyzkoušejí absolutně všechno ostatní, včetně modlení a věštkyň. Joanně Barrettové už nezbyl nikdo jiný, na koho by se mohla obrátit. Chvíli na mě zkoušela oční souboj, ale pak to vzdala. Podle všeho ji to uklidnilo. Znovu se začala hrabat v kabelce, pak vytáhla vyplněný šek a hodila mi ho na stůl. Zjevně byl čas na plán B.
„Padesát tisíc liber, pane Taylore. Až bude po všem, dostanete další šek na stejnou sumu."
Můj obličej se ani nehnul, ale uvnitř jsem se šklebil od ucha k uchu. Za sto litrů bych našel posádku Marie Celeste. Za tohle už skoro stálo za to vrátit se na Noční stranu. Skoro.
„Mám ale… podmínku."
Usmál jsem se. „Myslel jsem si, že budete."
„Půjdu s vámi."
Narovnal jsem se. „Ne. V žádném případě. Vyloučeno."
„Pane Taylore–"
„Nechápete, o co mě žádáte–"
„Nebyla doma už měsíc! Tak dlouho pryč ještě nikdy nebyla. Mohlo se jí stát cokoliv. Musím být u toho… až ji najdete."
Zavrtěl jsem hlavou, ale už jsem věděl, že tuhle bitvu prohraju. Rodinné záležitosti vždycky byly moje slabá stránka. Nejspíš proto, že sám jsem nikdy žádnou rodinu neměl. Joanna ještě neplakala, ale oči měla lesklé a zarudlé a v jejím hlase poprvé zazněla nejistota.
„Prosím." To slovo se jí neříkalo nijak snadno, ale vyslovila ho. Ne pro sebe, pro svou dceru. „Musím jít s vámi. Musím to vědět. Už nemůžu sedět doma a čekat, až zazvoní telefon. Vy Noční stranu znáte. Vezměte mě tam."
Chvíli jsme hleděli jeden na druhého a oba jsme nejspíš viděli trochu víc, než jsme byli za obvyklých okolností ochotni ukázat světu. Nakonec jsem přikývl; oba jsme beztak věděli, že to udělám. Ale kvůli ní jsem se ji ještě jednou pokusil přivést k rozumu.
„Dovolte, abych vám o Noční straně něco řekl, Joanno. O Londýnu se říká, že je to zakouřené město, a každý ví, že není kouře bez ohýnku. Noční strana je čtvereční míle úzkých zadních uliček uprostřed města, shluk slumů a čtvrtí, které byly staré, už když bylo minulé století nové. Pokud uvěříte oficiálním mapám. Ve skutečnosti je Noční strana mnohem větší, jako kdyby se samotný prostor roztáhl aby dokázal obsáhnout všechnu tu temnotu, zlo a zrůdnost, která tam sídlí. Jsou lidé, kteří tvrdí, že Noční strana je dnes ve skutečnosti větší než město kolem ní. Což vypovídá poněkud znepokojivé věci o lidské povaze a zálibách, když se nad tím zamyslíte. Nemluvě o nelidských zálibách. Noční strana vždycky byla kosmopolitním místem.
Je tam pořád noc. Vždycky jsou tam tři hodiny po půlnoci a úsvit nikdy nepřijde. Lidé tam přicházejí a odcházejí, zlákáni choutkami, které si nedovolí nahlas pojmenovat, hledají tam potěšení a služby, jaké se ve vašem normálním světě neodpouštějí. Na Noční straně můžete koupit nebo prodat cokoliv a nikdo vám neklade dotěrné otázky. Nikoho to nezajímá. Jsou tam noční kluby, kde můžete za prachy vidět padlého anděla hořícího navěky uprostřed pentagramu nakresleného dětskou krví. Nebo uťatou kozí hlavu, která umí věštit budoucnost v dokonalých jambických verších nejasného významu. Jsou tam místnosti, v nichž je uvězněno ticho a barvy zakázané, a jiné, kde vám mrtvá jeptiška za správnou cenu ukáže svoje stigmata. Sice nevstane z mrtvých, ale když budete mít zájem, nechá vás vložit prst do svých krvácejících ran.
Všechno, čeho jste se kdy bála nebo o čem jste snila, pobíhá někde v křivolakých uličkách Noční strany, nebo to tam na vás trpělivě čeká v diskrétním pokoji klubu jen pro zvané. Na Noční straně najdete cokoliv – pokud vás to nenajde dřív. Je to šílené, začarované a smrtelně nebezpečné místo. Pořád ještě tam chcete jít?"
„Už mě zase poučujete."
„Odpovězte na mou otázku."
„Jak by mohlo něco takového existovat přímo uprostřed Londýna, aniž by o tom všichni věděli?"
„Existuje to, protože to existovalo vždycky, a zůstává to tajemstvím, protože moc, která za tím stojí, skutečná moc, to tak chce. Můžete tam umřít. Já jsem odtamtud vyvázl jen tak tak a to se tam vyznám. Přesněji řečeno, vyznal jsem se tam. Už jsem tam dlouho nebyl. Pořád ještě tam chcete jít?"
„Půjdu tam, kde je moje dcera," prohlásila Joanna odhodlaně. „Nebyly jsme si vždycky… tak blízké, jak bych si přála, ale abych ji dostala zpátky, klidně pro ni půjdu třeba do pekla."
Usmál jsem se na ni, ale nebyl to veselý úsměv. „To se vám může splnit, Joanno. To se vám docela dobře může splnit."

2
Jdeme tam

Jmenuji se John Taylor. Na Noční straně to jméno zná každý.
Žil jsem obyčejný život v obyčejném světě a za odměnu se mě už dlouho nikdo nepokusil zabít. Líbilo se mi být anonymní. Snižovalo to tlak. A ne, nemám náladu teď cokoliv vysvětlovat. Před několika měsíci mi bylo třicet, ale čerta starého mi na tom záleží. Kdybyste v minulosti zažili tolik smůly jako já, naučilo by vás to nevšímat si malicherností. Ale dokonce i drobné každodenní problémy se můžou nahromadit, což se v mém případě stalo, takže mi teď nezbývalo než se vrátit zpátky na Noční stranu, přestože zatraceně dobře vím, že to není dobrý nápad. Z Noční strany jsem odešel před pěti lety, utekl jsem odtamtud před hrozbou okamžité smrti a zradou přátel, a krví potřísněnými rty jsem tehdy přisahal, že se tam už nikdy a za žádných okolností nevrátím. Měl jsem vědět, že to nedodržím: Boha těší nutit lidi porušovat svoje sliby.

Boha nebo někoho jiného.
Vracel jsem se do míst, kde mě každý znal, nebo si to alespoň mysleli. Mohl bych se tam stát proslulým, kdyby mi na tom záleželo. Nebo mi možná záleželo příliš na všech těch lidičkách, které bych při tom musel přelézt. Mám-li se přiznat – což jsem veřejně ještě nikdy neudělal – nikdy jsem nebyl příliš ambiciózní. A také jsem nikdy nepatřil k těm, co tak říkajíc plují s proudem. Vždycky jsem si šel svou cestou, hlídal jsem si záda a pokoušel se žít podle svých vlastních představ o cti. Že se to všechno tak podělalo, nebyla moje chyba. Viděl jsem sám sebe jako potulného rytíře… ale dáma v nesnázích mi vrazila dýku do zad, můj meč se na drakově kůži zlomil a ze svatého grálu se vyklubalo dno láhve whisky. Teď jsem se vracel ke starým tvářím, starým strachům a starým křivdám; a nezbývalo mi než doufat, že to bude stát za to.
Doufat, že nějak uniknu pozornosti, nemělo smysl. John Taylor je jméno, kterým se na Noční straně zaklínají. Ani pět let vyhnanství to nemůže změnit. Ne že by mě někdo z nich doopravdy znal. Poptejte se na mne na tuctu různých míst a dostanete tucet různých odpovědí. Nazývali mne čarodějem a mágem, podvodníkem, šejdířem i šlechetným psancem. Všichni se samozřejmě mýlili. Nikdy jsem si nepustil nikoho k tělu. Pro některé jsem byl hrdina, pro jiné ničema a pro další něco z toho mezi tím. Kromě nalézání dovedu ještě pár jiných věcí a některé z nich docela dobře. Když se někoho na něco zeptám, obvykle mi odpoví. Býval jsem drsňák dokonce i na poměry Noční strany, ale to bylo před pěti lety. Než mne osud zlomil a semlela mne kola lásky. Nevím, jestli to drsňáctví pořád ještě mám v sobě, ale doufám, že ano. Je to jako srazit někoho z bicyklu baseballovou pálkou – nikdy to úplně nezapomenete.
Zbraň nenosím. Nikdy mi nepřipadalo, že bych ji potřeboval.
Můj otec se upil k smrti. Nedokázal se smířit se zjištěním, že jeho manželka není člověk. Já jsem ji nikdy nepoznal. Lidé z naší ulice se o mě střídavě starali, přestože po té výsadě nikdo z nich příliš netoužil, takže jsem vlastně žádný opravdový domov neměl. Mám kolem sebe hodně nejasného a pořád ještě se snažím najít odpovědi na některé otázky. Možná právě proto jsem se začal živit jako soukromý detektiv. Je v tom jistá útěcha řešit problémy jiných lidí, když už si nedokážete poradit s vlastními. Když pracuji, nosím dlouhý bílý trenčkot. Z části proto, že se to ode mne čeká, z části protože je to praktické, ale hlavně že je to určitý stereotyp, za kterým mohu ukrývat své skutečné já. Líbí se mi uvádět lidi v omyl. A pořád si nikoho nepouštím k tělu. Pro jejich vlastní ochranu, stejně jako pro mou.
Spím sám, jím všechno, co mi škodí, a sám si peru. Když si na to vzpomenu. Cítit se soběstačný je pro mne velice důležité. Na nikom nezáviset. Na ženy nemám štěstí, ale jsem první, kdo přizná, že chyba je hlavně na mé straně. Navzdory tomu, co jsem prožil, zůstávám romantikem a z toho pramení většina mých problémů. Moje nejbližší přítelkyně je nájemný zabiják pracující výhradně na Noční straně. Jednou se mě pokusila zabít. Nemám jí to za zlé; nebylo to osobní. Čistě obchodní záležitost.
Piju víc, než je zdrávo, a většinou je mi to fuk. Na chlastu si cením, že otupuje. Mám na co zapomínat.
A teď, díky Joanně Barrettové a její zatoulané dceři, se vracím do pekla. Zpátky do míst, kde se mě lidé odnepaměti pokoušeli zabít, většinou z důvodů pro mne naprosto neznámých. Zpátky tam, kde jedině jsem cítil, že žiju. Na Noční straně jsem víc než jen jedním z mnoha soukromých očeK. Což byl jeden z důvodů, proč jsem odtamtud odešel. Nelíbilo se mi, co se ze mě stávalo.
Ale když jsem s Joannou Barrettovou mířil do systému podzemních chodeb pod ulicemi Londýna, ať se propadnu, jestli jsem neměl pocit, že se vracím domů.

Nezáleží na tom, kterou stanici nebo linku si vyberu. Všechny cesty vedou na Noční stranu. A princip metra spočívá právě v tom, že všechny jeho stanice vypadají víceméně stejně. Stejné dlážděné stěny, ošklivé stroje, příliš jasná světla a obrovské filmové a reklamní plakáty. Zaprášené prodejní automaty; jedině turisté jsou dost pošetilí, aby doufali, že z nich za svoje peníze něco dostanou. Bezdomovci posedávají nebo polehávají ve svých hnízdech ze špinavých přikrývek a žebrají o drobné, nebo se tam jen na chvíli schovávají před živly. A samozřejmě nekonečný pochod kmitajících nohou. Obchodníků, lidí spěchajících do zaměstnání, turistů, podnikatelů a zprostředkovatelů neustále spěchajících někam jinam. Londýn ještě nedosáhl stavu naprosté nasycenosti jako třeba Tokio, kde zaměstnávají lidi, kteří násilím cpou posledních pár cestujících do vagónu, aby se daly zavřít dveře; ale už se k tomu blížíme.
Joanna se mě držela jako klíště, když jsem ji vedl tunely. Bylo zřejmé, že okolí ani davy ji vůbec nezajímají. Bezpochyby byla zvyklá na lepší věci, jako jsou třeba prodloužené limuzíny s uniformovaným šoférem a vychlazeným šampaňským v příručním baru. Snažil jsem se nesmát, když jsem ji vedl tlačenicí. Ukázalo se, že u sebe nenosí žádné drobné, takže jsem musel koupit lístky pro oba. Dokonce jsem jí musel ukázat, jak se zachází se strojkem na jejich znehodnocení. Eskalátory pro změnu fungovaly, a tak jsme zamířili hlouběji do systému. Zahýbal jsem náhodně a přitom jsem důvěřoval svému instinktu, že mě povede, až jsem konečně uviděl znamení, které jsem hledal. Bylo napsáno v jazyce, který jen ti znalí dokážou spatřit, natožpak číst. Enochštinou, pokud vás to zajímá. Umělý jazyk, vytvořený kdysi dávno, aby mohli smrtelníci rozmlouvat s anděly, i když jsem se za celý život setkal s jedinou osobou, která ho dokázala správně vyslovovat. Popadl jsem Joannu za ruku a vtáhl jsem ji do chodby pod nápisem. Podrážděně mi ruku vytrhla, ale nechala se ode mne strčit do dveří s nápisem Údržba. Její námitky okamžitě ustaly, když se ocitla v kamrlíku plném strašáků v uniformách britských drah. Nevyptávala se. Zabouchl jsem za námi dveře a na okamžik jsme se ocitli v naprostém tichu, dokonale odděleni od proudících davů venku. Na stěně visel telefonní přístroj. Zvedl jsem sluchátko. Žádný oznamovací tón. Řekl jsem jen dvě slova.
„Noční strana.“
Znovu jsem sluchátko zavěsil a upřel jsem oči na stěnu před sebou. Joanna se podívala na mě a zatvářila se zmateně. A pak se šedivá zeď najednou rozdělila odshora až dolů a obě poloviny se od sebe roztáhly takže vytvořily dlouhou úzkou chodbu. Holé zdi chodby byly krvavě rudé jako otevřená rána a zalévalo je bledé, mlžné světlo, které vycházelo odnikud. Vonělo to po starých zkažených parfémech a rozšlapaných květinách. Z nitra chodby se ozývalo mumlání

mnoha hlasů, které střídavě sílilo a zase sláblo. Tu a tam se do toho připletly útržky hudby, jako když někdo ladí stanice na rádiu. V dálce zazvonil kostelní zvonek a znělo to depresivně a melancholicky.
„Čekáte, že tam vlezu?“ zeptala se Joanna, když konečně zase našla řeč. „Vypadá to jako cesta do pekla!“
„Skoro,“ odpověděl jsem klidně. „Je to cesta na Noční stranu. Věřte mi, tahle část naší cesty je poměrně bezpečná.“
„Mám nepříjemný pocit,“ řekla Joanna tiše a přitom hleděla fascinovaně do tunelu jako ptáče na hada. „Připadá mi to… nepřirozené.“
„Tak to jste vystihla dobře. Ale je to nejkratší cesta k vaší dceři. Jestli cítíte, že to nezvládnete, vraťte se raději hned. Dál už to bude jenom horší.“
Zvedla hlavu a ústa jí ztvrdla. „Půjdete první.“
„Samozřejmě.“
Vešel jsem do chodby a Joanna mne v těsném závěsu následovala. Tak jsme nechali normální všední svět za zády.
Ze spojovací chodby jsme se vynořili na nástupišti, které se na první pohled nijak nelišilo od toho, co byste čekali. Joanna zhluboka vydechla úlevou. Neřekl jsem nic. Pro ni bylo lepší, když si bude věcí všímat sama. Zdi se za námi tiše zavřely. Od chvíle, kdy jsem tady byl naposledy, uplynulo už pět let, ale ve skutečnosti se tu nic nezměnilo. Stěny obložené krémovými dlaždicemi tu a tam zdobily skvrny zaschlé krve, hluboké rýhy, které mohly docela dobře udělat velké drápy, a všemožné graffiti. Někdo nevěděl, jak se správně píše Cthulhu – typické.
Seznam stanic na zahnuté stěně proti nástupišti se také nezměnil. Stínopád. Noční strana. Haceldama. Ulice bohů. Plakáty byly pořád zvláštní, zneklidňující, jako scény ze snů, které je lépe zapomenout. Známé obličeje dělaly reklamu na filmy, místa a služby, o jakých se normálně jen šeptá. Lidé, kteří se tlačili na nástupišti, byli podívanou sami o sobě a Joanniny reakce jsem si doopravdy vychutnal. Bylo zřejmé, že ji to láká zastavit se a civět s otevřenými ústy, ale raději by se propadla, než by mi dopřála to zadostiučinění. Tak statečně klopýtala vpřed a jenom oči jí těkaly od jednoho nevídaného výjevu k druhému.
Tu a tam vyhrávali pouliční muzikanti nezvyklé melodie a v čepicích, které před nimi ležely na dlažbě, se hromadily mince ze všech možných míst, z nichž mnohé už dávno neexistovaly a některé neexistovaly nikdy. Jeden chlápek zpíval světskou latinou ze třináctého století baladu o neopětované lásce, zatímco o kus dál jiný mladík prozpěvoval verše Boba Dylana pozpátku a doprovázel se přitom na kytaru. Kytara byla lehce rozladěná. Hodil jsem pár drobných do obou čepic. Člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat pro karmický úřad nějaký ten bodík navíc.
O kousek dál vzrušeně rozmlouval podsaditý neandertálec v decentním šedém obleku se znuděně vyhlížejícím trpaslíkem v uniformě SS. Elegán ze dvora královny Alžběty I. v kompletním dobovém ohozu včetně krejzlíku a hedvábných punčoch se bavil se hřmotným, šest stop vysokým transvestitou oblečeným jako sboristka – těžko říct, kdo z těch dvou vypadal extravagantněji. Žena ve futuristickém kosmickém obleku a nahý muž s tělem pokrytým tetováním a namalovaným namodro jedli něco na špejli, co se ještě svíjelo. Tentokrát Joanna neodolala a zastavila se. Poklepal jsem jí na rameno a ona divže nevyskočila z kůže.
„Snažte se nebýt turista,“ řekl jsem suše.
„Co…“ Musela si odkašlat a zkusit to znovu. „Kde to jsme? Kam jste mě to přivedl? A kdo k čertu jsou tihle lidé?“
Pokrčil jsem rameny. „Tohle byla nejkratší cesta na Noční stranu. Jsou i jiné. Některé oficiální, jiné ne. Kdokoliv může zahnout do špatné uličky, otevřít špatné dveře a ocitnout se na Noční straně. Většina z takových nešťastníků ale dlouho nevydrží. Londýn a Noční strana se o sebe otírají už tak dlouho, že se hranice mezi nimi nebezpečně ztenčily. Jednou se protrhnou úplně a všechen jed z Noční strany se vylije ven; tou dobou už ale plánuji být bezpečně mrtvý a v hrobě. Tak či tak, tahle cesta je pořád nejbezpečnější.“
„A tihle lidé?“
„Obyčejní lidé, kteří si žijí svoje životy. Vidíte část světa, o jehož existenci se většina vašich nikdy nedozví. Podsvětí, skryté cestičky, po nichž kráčejí tajemní lidé za svými tajemnými záležitostmi a sledují cíle, o kterých se můžeme jenom domýšlet. Existuje více světů, než známe nebo než bychom si přáli znát, a většina z nich dříve nebo později vyšle lidi přes Noční stranu. Tady v Podsvětí se můžete setkat s kýmkoliv, a dokud platí stará Dohoda, nikdo nedozná újmy. Sem na Noční stranu může každý. Mýty a legendy, poutníci i badatelé, návštěvníci z vyšších i nižších dimenzí. Nesmrtelní. Zombiové. Psychonauti. Snažte se necivět.“
Vedl jsem ji po nástupišti a fakt, že mi ani jednou neskočila do řeči, dokazoval, jak to s ní zacloumalo. Dokonce už ani nic nenamítala proti tomu, že ji držím za ruku. Lidé, kteří nám stáli v cestě, se obvykle ani neohlédli, nepřerušili konverzaci ani nijak nedali najevo, že zaznamenali naši přítomnost, ale nechávali nás projít. Někteří z nich se křižovali, když si mysleli, že se nedívám, případně dělali jiná, starší znamení na zažehnání zla. Vypadalo to, že na mě nezapomněli.
Vikář v ošuntělém zeleném plášti s bílým kolárkem a šedou páskou přes oči postával u svého krámku, otevřeného kufru plného zboží, který ležel na dlažbě u jeho nohou.
„Muří nohy!“ vykřikoval ochraptělým, řezavým hlasem. „Svěcená voda! Zaříkadla! Dřevěné kůly a stříbrné kulky! Nevíte, kdy je budete potřebovat! Nechoďte mi sem brečet, až se domů vrátíte s cizí depkou!“
Když jsme se já a Joanna přiblížili, náhle zmlkl. Podezíravě zavětřil, pak slepě naklonil hlavu na stranu. Jeho prsty se rozběhly po růženci z lidských kůstek. Pak mi náhle skočil do cesty a vyčítavě proti mě napřáhl ukazováček. „Johne Taylore!“ Moje jméno prakticky vyplivl. „Plode prokletého lůna! Zplozenče démona a odpornosti! Zhoubo všech vyvolených! Vari! Vari!“
„Nazdar, Kostelní lavice,“ prohodil jsem konverzačním tónem. „Rád tě zase vidím. Pořád jedeš podle starého scénáře, co? Jak jdou kšefty?“
„Ále, není to tak zlé, dík za optání, Johne.“ Kostelní lavice se usmál mým směrem a na okamžik přitom odložil oficiální hlas. „Moje zboží je jako cestovní pojištění; nikdo doopravdy nevěří, že ho bude potřebovat, dokud už není pozdě. Mně se to stát nemůže, holedbají se. Jenomže na Noční straně se to nejen stát může, ale i stane. Náhle a bez varování a

obvykle s příšernými následky. Zachraňoval bych tucty životů, kdyby mě jen poslechli, zabedněnci. Takže – ty ses vrátil, Johne? Myslel jsem, že jsi chytřejší. Víš, že na Noční straně pro tebe není zdrávo.“
„Pracuji na případu. Neboj se, nezdržím se.“
„To říkají všichni,“ zavrčel Kostelní lavice a zavrtěl širokými rameny pod ošoupaným pláštěm. „Ale každý z nás nejspíš dělá, co musí. Koho hledáš tentokrát?“
„Ztracené děvče. Catherine Barrettovou. Tobě to jméno nejspíš nic neříká, že?“
„Ne. Ale v poslední době se držím dál od davu. Úmyslně. Blíží se těžké časy… dej na mou radu, chlapče. Slýchám různé věci, špatné věci. Na Noční stranu přišlo něco nového. A lidé o tobě zase začínají mluvit. Hlídej si záda, chlapče. Jestli tě má někdo zabít, raději bych to byl já.“
Náhle se prudce otočil a znovu spustil ty svoje ječivé litanie. S nikým si tak hezky nepopovídáte jako se svými starými nepřáteli; jsou něco jako vaše rodina.
Nástupiště se otřáslo, pak do nás narazil závan tlačeného vzduchu a do stanice se přiřítil vlak – dlouhá lesklá stříbrná střela bez jediného okna. Vagóny byly trubky ze solidní oceli, z jejichž lesklé dokonalosti vystupovaly pouze těžce pancéřované dveře. Ty se se zasyčením otevřely a lidé se vylili ven. Byl jsem připraven vzít Joannu zase za ruku, ale nebylo to třeba. Nastoupila do vagónu bez zaváhání a s hlavou vysoko vztyčenou. Následoval jsem ji a uvnitř jsem se posadil vedle ní.
Vagón byl skoro prázdný, za což jsem byl vděčný. Davy jsem nikdy neměl rád. Mohou se v nich skrývat všelijaké věci. Muž, který seděl proti nám, si soustředěně četl ruské noviny. Datum v záhlaví bylo z příštího týdne. O kus dál v neposkvrněně čistém vagónu seděla mladá žena v kompletním punkerském ohozu doplněném mnohonásobným piercingem obličeje a zeleným čírem na vyholené lebce. Četla si v obrovské Bibli vázané v kůži. Listy se zdály být naprosto prázdné, ale její nehybné bílé oční bulvy prozrazovaly, že se jedná o absolventku hluboké školy, a já jsem věděl, že pro ni jsou ty stránky plné děsivé moudrosti.
Joanna se rozhlédla po vagónu a já jsem se pokusil představit si, co vidí. Vzhledem k tomu, že nikde nebylo jediné okno, se asi cítila spíše jako ve vězeňské cele než v dopravním prostředku a silný pach desinfekce mi připomněl zubařskou ordinaci. Na stěně nebyl žádný plánek. Lidé, kteří jezdí tímto vlakem, vědí, kam se chtějí dostat.
„Proč tady nejsou žádná okna?“ zeptala se mě Joanna po chvíli.
„Protože byste nechtěla vidět, co je venku,“ odpověděl jsem. „Na Noční stranu pojedeme přes podivná, divoká místa. Nebezpečné a nepřirozené končiny, které by vás mohly připravit o jiskru v očích a možná i o rozum. Tak jsem to alespoň slyšel. Nikdy jsem necítil pokušení přesvědčit se na vlastní oči.“
„A co řidič? Ten přece musí vidět, kam jedeme, ne?“
„Nejsem si jist, že máme řidiče,“ odpověděl jsem zamyšleně. „V životě jsem nemluvil s nikým, kdo by nějakého viděl. Podle mě už jezdí vlak po stejné trati tak dlouho, že ji zná sám.“
„Chcete říct, že ho neřídí žádný člověk?“
„Pravděpodobně je to tak lépe. Lidé jsou příliš omezení.“ Když jsem viděl, jak šokovaně se tváří, usmál jsem se na ni.
„Už začínáte litovat?“
„Ne.“
„Bez obav. Budete.“
V tu chvíli něco narazilo zvenčí do stěny vagónu tak silně, že to Rusem mrštilo na podlahu. Mlčky si posbíral svoje noviny a šel se posadit o kus dál. Silná kovová stěna byla vyboulená a pomalu se začala prohýbat pod opakovanými útoky zvenčí. Punkerka ani nevzhlédla od Bible, ačkoliv si začala něco bezhlesně mumlat. Vypouklin na stěně přibývalo a celá jedna sekce se zlověstně prohnula jakoby pod nepředstavitelným tlakem. Joanna se mimovolně přikrčila.
„Klid,“ řekl jsem konejšivě. „Dovnitř se to nedostane. Vlak je chráněný.“
Když se na mě podívala, měla v obličeji zděšený výraz. Kulturní šok, řekl bych. Nic nového. „Chráněný?“ zeptala se nakonec.
„Staré dohody, smlouvy. Věřte mi, podrobnosti opravdu nechcete znát. Zvlášť jestli jste nedávno jedla.“
Vně vlaku něco vztekle hučelo zklamáním. Neznělo to lidsky. Pak se ten zvuk začal ztrácet, přesouval se podél vlaku, jak jsme tomu postupně ujížděli. Kovová stěna beze spěchu nabyla původního tvaru a vybouleniny se jedna po druhé vyhladily. A potom začalo něco – nebo víc něčeho – přebíhat zvenčí po stěnách a stropě vagónu. Lehké, rychlé cupitání mnoha nožek, připomínající hmyzí. Světla uvnitř zamrkala. Vypadalo to, že je jich tam celé hejno a pobíhají po střeše sem a tam. Postupně k nám začaly doléhat hlasy, vysoké a ječivé, zvláštně promíchané, jako kdyby stejný hlas mluvil sám se sebou v harmonii. Prodloužené samohlásky kovově bzučely, až z toho běhal mráz po zádech. Nedůtklivé sestry z Úlu zase slídily kolem.
„Pojďte ven, pojďte ven, vy tam uvnitř,“ volal sbor jediného hlasu. „Pojďte ven a hrajte si s námi. Nebo nás pusťte dovnitř, pusťte nás dovnitř a my si s vámi pohrajeme, až se vám z toho zatočí hlava. Jenom si smočíme svoje lepkavé prstíčky ve vaší genové výbavě a přetvařujeme vaše dělohy svými živými skalpely…“
„Ať s tím přestanou,“ řekla Joanna stísněně. „To se nedá vydržet. Je to, jako kdyby mi škrábaly po mozku a snažily se dostat dovnitř.“
Podíval jsem se na Rusa a punkerku, ale oba si hleděli striktně svého. Vzhlédl jsem ke stropu vagónu.
„Jděte pryč a přestaňte nás obtěžovat,“ prohlásil jsem pevně. „Podle podmínek Dohody a oběti tady není nic pro vás.“
„Kdo si dovoluje takhle s námi mluvit?“ zeptalo se mnoho hlasů v jediném do neustálého rachotu hmyzích drápů na ocelové střeše.
„Jsem John Taylor,“ řekl jsem. „Nenuťte mě, abych tam na vás šel.“
A najednou bylo ticho. Teprve po delší době se znovu ozval ten nelidský sbor: „Tak tedy sbohem, sladký princi, a pamatuj na nás, až se ujmeš svého království.“

Zachřestily hmyzí nožičky a pak byly pryč a vlak se kolébal dál svou cestou v tichu. Rus a punkerka se na mne podívali, ale než se naše pohledy mohly setkat, rychle se zase odvrátili. Joanna na mě civěla také. Pohled měla klidný, ale její hlas to tak docela nezvládl.
„Ony tě znaly. Co tím myslely?“
„To nevím,“ odpověděl jsem. „Nikdy jsem to nevěděl. V tom byl celý můj problém. Na Noční straně je spousta záhad, a ačkoliv mi to ani trochu nedělá radost, já jsem jednou z nich.“
Nikdo k tomu neměl co dodat a to platilo pro celou cestu na Noční stranu.

3
Neon noir
Vyšli jsme z metra jako duše vystupující z podsvětí, mezi štěbetajícími davy lidí nepřetržitě proudícími oběma směry. Vlak už dávno odjel, spěchal pryč, jako kdyby byl rád, že tam s námi nemusí zůstat. Pomaloběžné eskalátory byly přeplněné novými poutníky a prosebníky, kteří si dávali dobrý pozor, aby se nedívali jeden na druhého. Nikdo na sebe nechtěl připoutat pozornost, dokud se nedostane na svou domovskou půdu. Těch několik osob s chladným pohledem, které se otevřeně rozhlížely po ostatních, byli predátoři a dravci, vybírající si kořist na později. Na mne se nikdo přímo nepodíval, zato šeptání se kolem mě ozývalo víc než dost. Tolik k mému inkognitu. Jediná věc, která se šíří rychleji než světlo, jsou drby na Noční straně.
Na druhé straně, dav se nijak nelišil od toho, co jsem si pamatoval. Kluci, holky a pár dalších, všichni vypadali, jako že se jim daří skvěle. Normální provoz na temné straně města. Nahoře na ulici se vylévají ze stanice, větří ve vzduchu svobodu a příležitosti a pak se ve spěchu za svým spasením nebo prokletím rozptýlí do nekonečné noci. Joanna se po několika krocích zastavila, oči vytřeštěné, šokovaná a ochromená divy a podivnostmi celého nového světa.
Tohle chvějící se město bylo skoro oslnivě živé: všechny ty horečnatě jasné barvy a tušově černé stíny, vítající a objímající, děsící a zastrašující, svádějící a odpuzující zároveň. Zářivé neony plály, kam se člověk podíval, lákavé a lesklé jako cetky na pultech laciných krámů, a hypnotizovaly nekonečný proud obětí a osamělých duší. Neodolatelné vývěsní štíty přitahovaly neopatrné do všech možných klubů, slibovaly jim temné rozkoše a nepoznaná potěšení, pití a tanec s cizinci v zakouřených místnostech, vzrušení, které nikdy neskončí, život jako na závodní dráze bez retardérů a bariér. Sex si olizoval rty a svůdně pohyboval boky. Bylo to nebezpečné jako peklo a dvakrát tak zábavnější. Zatraceně, bylo skvělé být zase zpátky.
Lidé proudili sem a tam ulicí ve všech možných podobách, od nepřirozených k nepravděpodobným, a každý z nich spěchal za svým vlastním cílem, takže celkový provoz nikdy neustal. Všechna vozidla se řítila maximální rychlostí a nic je nemohlo zastavit, v naprostém kontrastu s rušnými ulicemi každodenního Londýna, kde se průměrná rychlost dopravy za několik století vůbec nezměnila – vzhledem k příšerným zácpám se neustále pohybovala kolem deseti mil za hodinu. Bez ohledu na to, za jak důležitého jste se považovali. Ačkoliv dnes už ulice páchnou spíš výpary ropných produktů než koňským trusem.
Do výparů nemůžete šlápnout.
Mnohé z rychlých lesklých strojů, svištících po Noční straně, byly pro Joannu nové – tvary, velikostmi, a dokonce i pojetím na denním světle nikdy neviděným. Některé z nich byly poháněny zdroji, o kterých je lépe nepřemýšlet, pokud chcete klidně spát. Taxíky jezdící na znehodnocenou svěcenou vodu, limuzíny, které spotřebovávaly čerstvou krev, ambulance, jejichž palivem bylo destilované utrpení. Na Noční straně se dalo vydělat na všem. Musel jsem Joannu chytit za ruku, protože se nebezpečně přiblížila k okraji chodníku.
„Opatrně!“ houkl jsem jí do ucha. „Některé z těch věcí nejsou skutečná auta. A některé jsou hladové.“
Ale ona mne neposlouchala. Vzhlížela k obloze a v obličeji měla výraz posvátného úžasu. Usmál jsem se a také jsem se podíval nahoru. Černočerná obloha se rozprostírala od obzoru k obzoru a zářila tisíci tisíců hvězd, mnohem více, než kdy uvidíte nad nějakým pozemským městem. Tomu všemu dominoval úplněk desetkrát větší než ta bledničkovitá náhražka, na jakou byla Joanna zvyklá. Občas uvažuji, jestli je měsíc na Noční straně skutečně větší, nebo je blíž. Možná mě jednou někdo, kdo má opravdu hodně peněz, najme, abych to zjistil.
Podíval jsem se na Joannu, ale ta ještě klopýtala na místě ve snaze najít ztracenou rovnováhu, a tak jsem zůstal stát a nenápadně jsem se rozhlédl. Koneckonců, nebyl jsem tady pět let. Všechno ale vypadalo víceméně tak, jak jsem si to pamatoval. Stejní mlčenliví zoufalci, spěchající po stejných deštěm zmáčených ulicích vstříc všem těm starým lákadlům a pastem. Nebo se ze mne jen stal cynik. Na Noční straně se daly vidět zázraky a divy, něco, nad čím člověk mohl v pokoře žasnout a pak si to uchovat v srdci až do smrti; jenomže se hodně těžko hledaly. Noční strana je vlastně jako každé velké město, jenom je tu všech no zesílené a zvětšené, jako když kráčíte po ulicích města ve snech a nočních můrách.
Hned vedle východu z metra stál kiosek, kde se prodávala trička vystavená na věšácích. Začal jsem si pročítat nápisy na nich. Hodní hoši se dostanou do nebe, špatní na Noční stranu. Moje matka brala thalidomin a všechno, co z toho mám já, je tahle vší koňská noha. A už klasický: Michael Jackson zemřel pro naše hříchy. Tiše jsem si odfrkl. Obyčejné zboží pro turisty. Joanna se náhle otočila a podívala se na mě, a přitom rychle zavřela ústa, jako kdyby si teprve teď všimla, že je má stále otevřená.
„Vítejte na Noční straně,“ řekl jsem s úsměvem. „Rozluč se s dobrým vkusem, ty, kdož sem vcházíš.“
„Je noc,“ zamumlala. „Co se stalo se zbytkem dne? Když jsme vyrazili, teprve se začalo šeřit.“
„Říkal jsem vám to – tady je vždycky noc. Lidé sem přicházejí kvůli věcem, které by jinde nenašli, a spousta z těch věcí může existovat pouze ve tmě.“
Pomalu zavrtěla hlavou. „My už asi nejsme v Kansasu, že ne? Vypadá to, že to prostě budu muset zkusit a postavit se tomu s myslí otevřenou.“

„Tak to bych nedělal," odpověděl jsem vážně. „Nikdy nevíte, co vám do ní může vklouznout."
Přísně se na mě podívala. „Nikdy nepoznám, kdy si děláte legraci."
„Na Noční straně to občas dělá problémy i mně. Je to ten druh míst. Život, smrt a realita jsou tady velmi pružné pojmy."
Ulicí se k nám s povykem a halekáním hnal pouliční gang, odstrkával lidi z cesty a tu a tam někoho z legrace srazil do vozovky; auta se ani neobtěžovala troubit, natož aby zpomalila. Členové gangu se chechtali a spiklenecky se šťouchali lokty, přitom nasávali z lahví, které nepřetržitě kolovaly mezi nimi. Byla to hlučná banda, která se nemínila v ničem mírnit, a pach náhlého násilí nad nimi visel jako mizerný deodorant. Bylo jich celkem třináct, na sobě měli lesklou kůži a řetězy s pestrými kmenovými barvami na obličejích. Zuby měli zbroušené do špiček a na čelech měli čertovské rohy na gumičku. Valili se ulicí, oplzle nadávali každému, kdo se jim včas neuklidil z cesty, a dychtivě pátrali po nějakém průšvihu, do kterého by se navezli. Nejlépe takovém, ve kterém by někomu hrozila újma na zdraví.
A pak jeden z nich zahlédl Joannu a okamžitě v ní poznal nově příchozí. Snadný cíl, prachy na ulici a ženská k tomu. Upozornil svoje kumpány a všichni zamířili naším směrem. Vystoupil jsem ze stínu a postavil jsem se mezi ně a Joannu. Gang okamžitě strnul a já jsem uslyšel, jak z jejich rtů splývá moje jméno. Okamžitě měli ruce plné nožů a dlouhých štíhlých čepelí lesknoucích se ve světle neonů. Usmál jsme se na ně a někteří z nich začali couvat. Když se mi úsměv roztáhl po obličeji, otočili se a dali se na útěk. Svým způsobem jsem byl rád. Sám jsem nevěděl, jestli blufuji, nebo ne.
„Děkuji vám," řekla Joanna docela klidným hlasem. „Na okamžik jsem si začala dělat starosti. Kdo to byl?"
„Démoni."
„Tak se jmenuje jejich gang?"
„Ne, byli to démoni zamaskovaní za pouliční gang. Pravděpodobně na opušťáku. Máme jich tu všechny druhy."
Zamyslela se nad tím. „Oni z vás měli strach."
„Ano."
„Co je na vás tady tak zvláštního?"
Musel jsem se usmát. „Ať se propadnu, jestli to vím. Řekněme, že mám na Noční straně jistou reputaci. Nebo jsem ji alespoň míval. Bude zajímavé zjišťovat, kolik z ní mi vydrželo, až navštívíme některá z míst, kam se musíme podívat."
Joanna se rozhlédla kolem. „Neměli bychom upozornit policii nebo něco? Ti… démoni mohou napadnout někoho jiného."
„Na Noční straně žádná policie není," vysvětlil jsem jí trpělivě. „Vlastně ani skoro žádné zákony. Jsou tady… autority. Ti, kteří mají moc potrestat skutečně vážné provinilce. Při troše štěstí se s nimi nesetkáme."
Joanna se zhluboka nadechla a pomalu to ze sebe vypustila. „V pořádku; tohle zvládnu. Přišla jsem sem najít svou dceru, a když to bude třeba, poradím si s tím. Říkal jste, že máte dar nacházet lidi. Dokažte to."
„To není tak jednoduché." |
„Proč jsem věděla, že přesně tohle řeknete?"
Jejímu vyčítavému pohledu jsem čelil bez mrknutí, ale když jsem promluvil, volil jsem slova s maximální obezřetností.
„Mám dar. Říkejte tomu kouzlo nebo ESP, nebo klidně použijte nějaký jiný výraz, který právě frčí. Svůj dar mohu využívat k hledání ztracených lidí a předmětů, věcí, které jsou normálním pohledům a normálním vyšetřovacím metodám skryté. Funguje to jenom tady na Noční straně, kde zákony reality nejsou tak striktní, jak by měly být. Ale musím si dávat pozor, jak a kde ho použiji. Mám tady nepřátele. Zlé lidi. Když použiji svůj dar, je to, jako kdybych ve tmě rozsvítil jasné světlo. Přitahuje to pozornost. Mí nepřátelé by se mohli za tím světlem vydat a vyslídit mě. A zabít mě."
„Kdo jsou ti nepřátelé?" zeptala se Joanna a v jejích ledově modrých očích se poprvé objevilo něco jako strach. „Proč tak dychtí vás zabít? Co jste jim udělal? A proč by se jich měl bát člověk, který vyděsil tlupu démonů?"
„Protože jich je mnoho a já jsem sám. Jdou po mně, co si pamatuji. Začalo to, když jsem byl ještě malé děcko. Jednou vypálili celou čtvrť, aby mě dostali. Za ty roky povraždili spoustu mých přátel a známých. Je to div, že mi vůbec nějací zbyli. A někdy mám pocit, že se mě bojí. Tak či tak, nikdy se mi nepodařilo zjistit, co jsou zač a proč mě tak moc chtějí zabít. V normálním světě jsem v bezpečí. Tam mě vystopovat nedokážou. Ale tohle je jejich teritorium stejně jako moje. Tenhle případ jsem vzal jenom proto, že je tak snadný a přímočarý. S trochou štěstí bychom měli vypátrat vaši dceru, dát vás dvě dohromady, abyste si to vyříkaly, a rychle odsud vypadnout. Dřív, než se někdo důležitý dozví, že jsem tu byl. Teď mlčte, ať se můžu soustředit. Čím rychleji to provedu, tím lépe."
Zkoncentroval jsem se, sáhl jsem hluboko do svého nitra a můj dar se rozevřel jako květina, vyplnil celou mou mysl a pak se rozlil do noci. Moje třetí oko se otevřelo dokořán – moje soukromé očko – a náhle jsem Viděl. Stála přímo přede mnou, obrazová stopa Cathy Barrettové, jako by plála nocí. Duch, kterého za sebou zanechávala, její otisk v čase, poloprůhledný přízrak namalovaný pastelovými barvami. Chodci procházeli kolem i skrze ni, aniž si uvědomovali její přítomnost. Soustředil jsem se na její obraz a začal jsem odvíjet minulost; díval jsem se, jak Cathy vychází ze stanice metra, rozhlíží se, omámená a nadšená novým světem, který objevila. Na sobě měla odložené šaty od armády spásy, ale jinak vypadala docela spokojeně a zdravě. Náhle sebou trhla, jako kdyby uslyšela svoje jméno. Potom se usmála a celá se rozzářila. Vypadala, jako kdyby nečekaně uviděla starého přítele. Skoro se rozběhla ulicí, spěchajíc k… něčemu. Něčemu, co jsem neviděl ani necítil, ale táhlo ji to stejně nemilosrdně jako můru smrtící světlo svíce.
Přehrál jsem si ten výjev z minulosti ještě jednou a sledoval jsem ducha, jak vychází ze dveří stanice. Cathyin otisk byl stále dost zřetelný a živý, aby nebyl starší než několik týdnů. Dojem, který jsem z něj získal, mne mátl. Na rozdíl od většiny podobných se Cathy nepřišla na Noční stranu před něčím skrýt nebo zapomenout na minulé bolesti. Přišla tady za určitým cílem, něco nebo někoho tady hledala. Něco nebo někdo ji zavolal. Zamračil jsem se a otevřel jsem svou mysl ještě o malý kousek, ale už jsem neuviděl nic neobvyklého – žádný zpěv sirén dost mocný na to, aby vylákal člověka z bezpečí obyčejného světa.
Pokud se ten, kdo ji volal, přede mnou nezaštítil. Což nebyla hezká představa. Když jsem se do toho skutečně obul, jen

málokdo se přede mnou dokázal skrýt. Jsem přece John Taylor, zatraceně. Nacházím věci. Ať už si přejí být nalezeny, nebo ne.
Jedině… že bych měl co do činění s některou z Vyšších mocí.
Zaťal jsem zuby a otevřel svou mysl úplně. Všude kolem mne se náhle otevřel skrytý svět. Staré cesty moci se křižovaly navzájem, neviditelné lidským očím se proplétaly materiálním vesmírem a zářily tak jasně, až jsem se musel odvrátit. Duchové se s kvílením ploužili na svých nekonečných poutích lapeni v okamžicích času jako hmyz v jantaru. Přízračtí, nehmotní obři pomalu kráčeli městem, aniž se obtěžovali shlédnout dolů na maličké smrtelníky pod svýma nohama. Víly, tranzitivní bytosti a příšerný lid spěchali za svými tajemnými záležitostmi a na mne se ani nepodívali. Pořád tam ale nebylo ani stopy po tom, kdo sem zavolal Cathy Barrettovou, ať už to byl kdokoliv.
Znovu jsem svou mysl uzavřel, opatrně, vrstvu po vrstvě, a obnovil jsem všechny mentální štíty. Je to už hodně dávno, co jsem nechal svůj dar rozvinout v celé parádě, takže jsem zapomněl na všechnu opatrnost. Po ten okamžik jsem musel zářit jako slunce. Byl čas nechat toho a vydat se na cestu. Vzal jsem Joannu za ruku, propojil jsem její mysl se svou a ona jen zalapala po dechu, když uviděla ulice mým tajným okem. Spatřila Cathyin přízrak a zavolala na ni, rozběhla se, aby ji zadržela. Okamžitě jsem ji pustil a uzavřel jsem se, skryl jsem svůj dar ještě pečlivěji než předtím, takže mne ani jiskřička světla nemohla prozradit. Joanna vztekle vykřikla.
„Co se stalo? Kde je? Viděla jsem ji!“
„Viděla jste obraz z minulosti,“ vysvětlil jsem jí trpělivě. „Stopu, kterou za sebou Cathy zanechala v čase. Tady nebyla už dobré dva týdny, což je více než dost, aby se mohla dostat do vážného průšvihu. Ale aspoň teď víme jistě, že je tady a že byla před čtrnácti dny naživu. Všimla jste si výrazu v jejím obličeji? Přišla sem z nějakého konkrétního důvodu. Mířila na nějaké určité místo.“
Joanna si znovu nasadila svou obvyklou chladnou masku, jako by se styděla, že na okamžik projevila svoje city. Když promluvila, zněl její hlas zase dokonale klidně. „Z konkrétního důvodu. To je dobře, nebo špatně?“
„Přijde na to,“ odpověděl jsem po pravdě. „Tohle je Noční strana. Teď už může být kdekoliv. Možná našla přátele, ochránce, osvícení nebo zatracení. Tady jsou vcelku laciná. Myslím… budu s tím potřebovat píchnout. Jak by se vám líbilo navštívit nejstarší bar a noční klub na světě?“
Koutek jejích rudých úst se prohnul, jako kdyby jí mimovolně unikl úsměv. „To zní skvěle. Docela bych si dala skleničku něčeho ostřejšího. K čertu, dala bych si hodně skleniček, něco, čím bych spláchla adrenalin. Jak se ten podnik jmenuje?“
Ušklíbl jsem se. „Podivíni.“

4
Všichni, kdo vědí, co je pro ně dobré,
chodí k Podivínům
K Podivínům, do nejstarší putyky, tlachárny a pasti na ochlasty v historii člověčenstva, se dostanete tak, že vyrazíte do některé z těch uliček, co se z nich člověku ježí chloupky vzadu na krku, a pak odbočíte do postranní uličky, která tam někdy je, a někdy ne. Podle mě se většinou stydí, že by mohla být spojována s takovým brlohem. Ulička je mizerně osvětlená a dlážděná kočičími hlavami. Vstup do Podivínů je obyčejný ocelový plát zasazený do otlučené zdi. Nade dveřmi je malý a decentní neonový vývěsní štít se jménem podniku ve starém sanskrtu. Majitel v reklamu nevěří. Ani nemusí. Jestliže je vám souzeno tuto nejstarší hospodu v Anglii najít, trefíte tam. A když ne, můžete klidně strávit hledáním celý svůj život a nebude vám to k ničemu. Žádný seznam dlužníků si tam nevedou, ale spíš se tam dočkáte rány sekerou, než že vám na ni dají. Přeložil jsem nápis nade dveřmi Joanně a žádný dojem to na ni neudělalo.
„To je bar pro homosexuály?“
Musel jsem se usmát. „Ne. Jenom místo, kam se chodí napít největší podivíni na světě, když chtějí klid. Nikdo vás tam nebude obtěžovat, nikdo nečeká, že budete chtít konverzovat o sportu, politice nebo náboženství, a nikdo vás nepožádá o autogram. Dobro a Zlo si tady může vzájemně koupit skleničku a neutralita je tu tvrdě vynucovaným zákonem. Podivíni jsou pod různými identitami v branži už po staletí. Nikdo vlastně neví, jak dlouho, ale nějaký takový podnik tady byl vždycky. Když jsem tam byl posledně, jeho současná inkarnace byla právě na vzestupu. Byl okouzlující svým nebezpečným způsobem, dostalo se tam skvělé pití a štamgasti byli… zajímaví. Ale na Noční straně se identity mění rychle, takže se ode mne raději moc nevzdalujte, držte si kabelku a nepouštějte se do řeči se žádnými cizími ženami.“
„V nočním klubu jsem už byla,“ opáčila Joanna nakvašeně.
„V takovém ještě ne.“
Vyrazil jsem přímo ke dveřím a ty se přede mnou otevřely dokořán. Ačkoliv se k tomu nepřiznávám rád, opravdu se mi ulevilo. Dveře se otvírají jen před lidmi, kteří jsou s majitelem zadobře, a já jsem si nemohl být jist, jak si s ním po tak dlouhé době stojím. Nerozešli jsme se zrovna v dobrém. K čertu, pořád ještě jsem nevyrovnal svůj účet za šnaps. Ale dveře se otevřely, a tak jsem vešel, jako kdyby mi to tam patřilo, zatímco Joanna po mém boku se snažila tvářit co nejnepřístupněji. Tady je třeba nést bradu vzhůru a neuhýbat očima. Váš strach tu spolehlivě vycítí.
Zastavil jsem se uprostřed haly a rozhlédl jsem se, abych získal čas. Vlastně se to tady vůbec nezměnilo. Stejný tudorovský nábytek a přes něj jako hadrové panenky přehození lidé, kteří se pokoušeli něco dospat než odejdou domů. Stejné obscénní výjevy na stěnách a stropu, některé v basreliéfu. Stejné skvrny na perském koberci. Zaplavila mne vlna nostalgie. Podíval jsem se na Joannu, ale ta se ze všech sil snažila tvářit netečně. Znovu jsme vyrazili a při tom jsme překračovali natažené nohy, když to bylo nutné, dokud se nám nenaskytl pohled na kovové schodiště směřující dolů do rozsáhlého sklepení, do něhož byl situován bar.
První slovo, které mi přišlo na mysl, když jsem ho zase uviděl, bylo ošuntělý. I když šupácký se mi vybavilo prakticky

současně. Experiment vzestup se zjevně nepovedl. Sešel jsem dolů po schodech, které mi pod nohama zcela záměrně skřípaly. Zákazníci tohoto baru nestáli o to, aby je někdo překvapoval. Dole bylo obvyklé moře chaoticky rozestavených stolů a židlí a vzadu boxy pro ty, kdo cítí potřebu trochy extra soukromí. Nebo na chvíli někam ukrýt mrtvolu. Světla byla vždycky tlumená – částečně kvůli atmosféře, částečně abyste si nemohli příliš dobře prohlédnout věci kolem sebe. Nebo lidi. Většina stolů byla obsazená tím druhem smísené společnosti, který mi připomněl, proč jsem vlastně opustil Noční stranu. Mnohé obličeje jsem poznal, i když se na mě většina z nich ostentativně nedívala. Obvyklé mumlání skoro úplně přehlušila heavyrockovová hudba z reproduktorů. Na stěně pod schody visela tabulka: Vstup jen na vlastní riziko. Joanna na ni ukázala.
„To myslí vážně?“
„Samozřejmě,“ odpověděl jsem klidně. „Jídlo je tu příšerné.“
„Prostředí také,“ řekla Joanna suše. „Cítím, jak moje společenská úroveň prudce klesá jen tím, že tu jsem. Přesvědčte mě, že byl důvod, abychom sem šli.“
„Sháníme informaci,“ vysvětlil jsem jí trpělivě. Nikdy neškodí jednat s klienty jako s malými dětmi, zvlášť když víte, jak je to štve. „Potřebujeme zjistit, kdo nebo co zavolalo Cathy na Noční stranu a kam šla potom, co se mi ztratila. U Podivínů můžete získat odpověď na skoro každou otázku, když znáte ty správné lidi, kterým ji položit.“
„A pokud namažete správná kolečka?“
„Vidíte, už se učíte. Peníze na Noční straně jen nemluví, přímo hlasitě ječí a mávají přitom rukama. Pomáhá, že tudy na své cestě vzhůru nebo dolů prošla většina těch, kteří udávají věcem směr a rozhodují o všeobecném dění. Tvrdí se, že tenhle podnik je tu už od samého počátku civilizace.“
Joanna si odfrkla. „A nevypadá, že by se v něm od té doby uklízelo.“
„Po pádu Logresu tu byl pohřben Merlin Zplozenec Satanův, pod vinným sklepem. Občas se ještě objevuje, aby dohlédl na pořádek. Na Noční straně vám smrt nezabrání být dál jedním z hlavních hráčů.“
„Tak moment. Ten Merlin?“
„Pevně věřím, že jich víc než jeden nebylo. V akci jsem ho viděl jenom jednou, ale vyděsil mě tenkrát pořádně.“
Joanna potřásla hlavou. „Potřebovala bych hodně velkého panáka.“
„Takhle to na Noční straně cítí spousta lidí.“
Zamířil jsem k dlouhému mahagonovému barovému pultu na konci místnosti. Bylo dobré být zase zpátky. Cítil jsem, jak se dlouho zahálející součásti mého já probouzejí a protahují si svaly. Občas jsem Noční stranu nenáviděl a občas jsem ji miloval, ale to, že jsem z ní utekl do reálného světa, mi jen dokázalo, jak ji potřebuji. Přese všechny hrozby a nebezpečí, bezděčnou brutalitu a hluboce zažranou špatnost to bylo jediné místo na světě, kde jsem cítil, že žiju. A když jsem byl mladší, v tomhle baru jsem prožil i hezké chvilky. Jistě, hlavně proto, že jsem tehdy byl absolutní nula a nikdo se nestaral, co jsem nebo co se ze mne jednou stane. Vedl jsem Joannu mezi obsazenými stoly a všeobecná konverzace přitom neuvázla ani na okamžik. Hudba se mezitím změnila a z reproduktorů teď Stranglers ječeli ‚Už žádní hrdinové‘. Majitelův způsob, jak mi dát vědět, že si všiml mého příchodu. Joanna jen poplašeně zamrkala a naklonila se až těsně k mému uchu.
„To tady pořád pouštějí tenhle rámus?“
„Skoro pořád,“ odpověděl jsem hlasitě. „Patří to tu Alexu Morriseyovi a ten si pouští takovou hudbu, jaká se líbí jemu. Má rád heavy rock a na ohleduplnost nevěří. Hudbu na přání nevede. Jednou ho někdo požádal, aby tam dal country & western a Alex ho zastřelil. Spousta lidí mu tehdy zatleskala.“
Přišli jsme k baru. Alex Morrisey tam byl jako vždycky, hubená čára neštěstí v černém. Je zatím poslední v dlouhé řadě barmanů-majitelů a pochází z rodu sahajícího hlouběji do minulosti, než by se vaše paměť chtěla potopit. Není jisté, jestli se tu drží, aby chránili Merlina, nebo naopak, a nikdo se ho na to neptá, protože Alex v takovém případě hází předměty. Není žádným tajemstvím, že kdyby mohl, vypadl by od Podivínů okamžitě, jenže nemůže. Jeho rod se připoutal k baru prastarou a velice nepříjemnou smlouvou a Alex nemůže odejít, dokud nenajde někoho jiného z rodiny, kdo by to za něj vzal. A jelikož se všeobecně ví, že je poslední svého rodu, má o důvod víc chovat se jako cvok a vylévat si vztek na zákaznících.
Povídá se, že se Alex už jako morous narodil a od té doby se to jenom zhoršovalo. Neustále je nakrklý, ze zásady zlomyslně nespravedlivý a programově nedbalý, když jde o to dát drobné nazpátek. Bůh buď milostiv vaší duši, jestliže zatajíte jedinou penny, když vám počítá účet. Tvrdí o sobě, že je právoplatný dědic britského trůnu jako (víceméně) přímý potomek Uthera Pendragona, žel ne vždy z té správné strany. Také prohlašuje, že dokáže vidět vaši auru, když vám několikrát praští hlavou o zeď. Zrovna to prováděl s jedním zákazníkem, ale věděl, že jsem přišel do baru. V jeho baru se nikdy nestalo nic, o čem by nevěděl, často ještě dřív, než jste se rozhodli, že to uděláte. Jeho nejlepší číslo je zvedat sluchátko, ještě než telefon zazvoní.
Naklonil jsem se nad barovým pultem a důkladně jsem si ho prohlédl. Vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval, rovným dílem úděsně i děsivě. Teď mu muselo táhnout na třicet, ale vypadal o deset let starší, pohublý, bledý a náladový, pořád kvůli něčemu naštvaný. Permanentně zamračený výraz se mu tak zažral do obličeje, že když už se vám někdy poštěstilo vidět, jak se usmívá, mohli jste si být jisti, že je zle. Jeho stylový ohoz nikdy nebyl jiný než černý a doplňovaly jej černé oční stíny a baret posunutý do temene, aby zakryl lysinu, která se mu začala dělat už někdy v pubertě. Důkaz, jak vždycky říkal, že ho Bůh odjakživa osobně nenáviděl – pokud k tomu bylo nějakého důkazu třeba. Holil se, když si vzpomněl, což nebylo často, a skleničky leštil ještě zřídkavěji. Ježaté černé vlasy mu vypadávaly v celých chumáčích, jak si za ně pořád tahal, a jeho osobní hygiena hraničila s velice nedbalou.
Za barem měl neustále obrovský reklamní kalendář předvádějící Elviru, Paní temnoty v sérii póz, které by ji patrně velice rozrušily, kdyby se o nich dozvěděla, a výzdoba rampy nad barem by se dala popsat jako optimisticko-pornografická. Obecně je vztah Alexe Morriseye k ženám krajně negativní; většina z nich neodpovídá jeho představám. Jednou už byl

ženatý a pořád ještě o tom odmítá mluvit. Takový už je Alex. Zakládá si na tom, že je na kordy s celým světem, a míchá nejhorší martini na Noční straně.
Řekl bych, že jsme přátelé. Už jsme si navzájem odpustili spoustu věcí, které bychom nikomu jinému netolerovali ani vteřinu.
Konečně přestal předstírat, že tam nejsem, a nahrbil se nad barem, aby se na mě podíval.
„Věděl jsem, že tohle bude mizerný den, už když jsem zjistil, že z mé zaječí pacičky vyrostl nový zajíc," řekl lítostivě.
„Kdybych tušil, že to má být varování, že se chystáš znovu vtrhnout do mého života, zamkl bych všechny dveře a okna a roztavil klíče. Co chceš?"
„Rád tě zase vidím, Alexi. Jak jdou kšefty?"
Hlasitě si odfrkl. „Moje příjmy klesly tak nízko, že bys zisk našel jedině korečkovým rýpadlem, do sklepa se mi nastěhoval poltergeist, který mi teď straší v sudech s pivem a v jednom kuse otevírá pípy, a Bledý Michael tvrdí, že jelikož je teď zombie a oficiální mrtvola s úmrtním listem, nemusí mi zaplatit tu pálku, co mi dluží za chlast. A teď si ještě přijdeš ty. Co tady k čertu děláš, Johne? Říkal jsi, že se sem nikdy nevrátíš, a byla to jediná rozumná věc, co jsem od tebe kdy slyšel."
„Tady ta dáma se jmenuje Joanna Barrettová. Její dcera se ztratila na Noční straně. A já jsem se dostal do slepé uličky."
Alex se na mě podíval přes okraj slunečních brýlí. „Myslel jsem, že dokážeš najít cokoliv."
„Já taky. Ale můj dar mi tentokrát umožnil vidět jenom něco. Tu holku někdo schovává. Nedokážu najít její stopu, dokud se k ní nedostanu blíž. Což znamená, že potřebuju poradit. Je tady Eddie?"
„Je, ale přál bych si, aby nebyl. Sedí u svého obvyklého stolu v rohu a straší mi platící zákazníky."
Právě v tu chvíli se odněkud vynořili tři jupíci a obklopili mě. Když jsem zahlédl jejich odrazy v zrcadle za barem, beze spěchu jsem se otočil a zvědavě jsem se na ně podíval. Vypadali dost typicky: všichni mladí, všichni oblečení v kvádrech nejlepšího střihu, s pečlivě upravenými účesy, jedním kroužkem v uchu a dokonale pěstěnýma rukama. Všichni tři se ze mě zdáli být mimořádně nešťastní, ale ten, co se mi díval přímo do obličeje, mi připadal nějak povědomý. Jak jsem si všiml, Joanna se usilovně snažila si jich nevšímat. Tím lépe pro ni. Opřel jsem se vzadu lokty o stůl a mírně jsem pozvedl jedno obočí. Ten chlápek přede mnou mi přistrčil obličej ještě více do tváře a vydechl na mne mátu. Mátu nenávidím.
„John Taylor!" zařval jupík a ze všech sil se přitom snažil, aby to znělo naštvaně, tvrdě a výhrůžně, ale neměl na to ten správný hlas. „John zatracený Taylor! Jestlipak není Bůh milostivý! Poslal mi tě rovnou do rány. Vždycky jsem věděl, že se jednoho dne připlazíš zpátky, Taylore, takže se budu moci na vlastní oči přesvědčit, že jsi dostal, co ti patří!"
„Mám dojem, že mě znáte," řekl jsem klidně. „Bohužel, já o sobě totéž říct nemohu. Nedlužím vám náhodou nějaké peníze?"
„Neodvažuj se předstírat, že mě nepoznáváš! Říkal jsem ti, aby ses sem už nikdy nevracel, Taylore. Říkal jsem ti, abys tu už nikdy neukazoval svůj všivej ksicht. Udělal jsi ze mě vola."
„To nejspíš nebylo těžké," poznamenal Alex za barem. Se zájmem všechno pozoroval, aniž by dal nějak najevo, že by chtěl osobně zasáhnout.
Jupík předstíral, že to neslyšel. Jakkoliv byl šílený; pořád měl dost rozumu, aby si nepopudil Alexe. Místo toho mě dál probodával očima, které mu přitom mírně vylezly z důlků, zatímco jeho přátelé se ze všech sil snažili vypadat nebezpečně, aby byli trochu užiteční.
„Říkal jsem ti, Taylore, že jestli tě ještě jednou uvidím, vyřídím si to s tebou. Ty zatracená mizerná hnido, já tě naučím strkat rypák do cizích záležitostí!"
„Aha," řekl jsem, protože se mi konečně rozbřesklo. „Omlouvám se, ale už je to pět let. Už si vzpomínám. Omezený slovník a plané vyhrůžky – Ffinch-Thomas, že ano? Jednoho večera jsi tady uhodil svoje děvče, protože jsi měl špatnou náladu. A protože jsi mohl. Nepletl bych se do toho. Vážně ne. Když je nějaká holka tak pitomá, aby se zapletla s takovým pomlčkovým blbem, jako jsi ty, jen proto, že má vždycky dost peněz na fajnový chlast, fet a kluby, je to její věc. Jenže potom jsi ji srazil k zemi a kopl jsi ji do boku tak silně, až jí praskla žebra. A ještě ses tomu hloupě chechtal. Tak jsem tě pořádně seřezal, sebral jsem ti všechny kreditky a nakonec jsem tě vyhodil oknem, čirou náhodou tou dobou zrovna zavřeným. Vzpomínám si, že jsi mi už tehdy vyhrožoval, zatímco ses hezky rychle belhal pryč a při tom sis tahal střepy ze zadku. Každý jiný by si z toho pro sebe vzal morální ponaučení. Alexi, překvapuje mě, že jsi sem toho šmejda vůbec pustil."
Alex pokrčil rameny a opřel se lokty o pult. „Co ti na to mám říct? Jeho papínek je ve městě velké zvíře. Vlastně oba."
Hudba v baru náhle umlkla stejně jako jednolité mumlání desítek hovorů, když si osazenstvo všimlo co se děje. Okamžitě se nám dostalo všestranného zájmu a začaly se spěšně uzavírat sázky. Každý chtěl vědět, jestli na to John Taylor ještě má. Svým způsobem jsem byl sám zvědavý.
„Takhle se mnou mluvit nesmíš," řekl Ffinch-Thomas a hlas mu přitom samým rozčilením přeskakoval.
„Samozřejmě že můžu. Právě jsem to udělal. Copak jsi hluchý?"
Z kapsy saka vytáhl úzký zlatý srp, ošklivou zbraň umělecky vyrobenou tak, aby mu sedla do ruky. Její čepel se na světle zaleskla a mně bylo jasné, že je ostrá jako břitva. Ostatní dva jupíci vytáhli podobné zbraně. Asi poslední móda. Druidská.
„Teď si to s tebou vyřídíme," řekl Ffinch-Thomas a spokojeně se zašklebil. Oči se mu leskly vzrušením a hlas se mu samou dychtivostí zadrhával. „Hezky si tě podáme a hned tak tě nepustíme, Taylore. Budeš vříškat, až rozmázneme tvou krev a kůži po baru, a budeš škemrat, abychom tě nechali umřít. Nikdy jsem těm povídačkám o tobě nevěřil. Tenkrát jsi mě přistihl nepřipraveného. A až začneš ječet a svíjet se, na chvilku přestaneme, aby ses mohl podívat, co uděláme s tou tvou kočičkou. A potom… potom…"
Když jsem upřel pohled do jeho očí, zakoktal se a pak ho hlas zradil úplně. Už jsem slyšel dost. Víc než dost. Jsou

druhy hmyzu, které si přímo říkají o zašlápnutí. Stál bez hnutí a snažil se odtrhnout oči, ale nemohl. Měl jsem ho. Na jeho náhle sinalé tváři vyskočily kapičky potu a bylo vidět, že by se strašně rád otočil a dal se na útěk, ale nemohl. Začal tiše kňourat a pak se na jeho velice drahých kalhotách objevila tmavá skvrna, která se rychle šířila; pomočil se. Prsty se mu proti jeho vůli samy otevřely, zlatý srp mu z nich vypadl a v hrobovém tichu, které teď vládlo v baru, hlasitě zazvonil o podlahu. Byl vyděšený, opravdu vyděšený. Usmál jsem se na něho a z koutků vypoulených očí mu vytryskla krev. Vydal ze sebe pištivý, zvířecí zvuk, potom se mu oči protočily v důlcích a v bezvědomí se skácel k zemi. Jeho dva přátelé na něj chvíli civěli s ústy dokořán a pak se podívali na mě. Chvějícíma se rukama pozvedli svoje zlaté srpy, vystresovaní k útoku, a Alex zavolal: „Lucy! Betty! Potíže!“
Lucy a Betty Coltranovy se objevily okamžitě, přímo za jupíky. Coltranovy jsou už léta Alexovy vyhazovačky. Vysoké, vypracované – ty holky na sobě v životě neměly nic než tričko a šortky, aby lépe vynikly jejich svaly. Jedna je blondýnka a druhá brunetka, ale jinak si mezi nimi moc nevyberete. Mají jistý děsivý půvab a dokážou člověka přinutit vyskočit z kůže jen tím, že nahlas zakašlou. Vrhly se na ty dva, vyrazily jim srpy z rukou, praštily s nimi o barový pult, bleskově je prohledaly a pak je vyhodily na ulici. Přihlížející dav jásal a aplaudoval. Pár odvážnějších zahvízdalo.
Vyčítavě jsem se podíval na Alexe.
„Poradil bych si s nimi.“
Hlasitě si odfrkl. „Už jsem viděl, jak si umíš poradit, a kdo má potom uklízet všechnu tu krev? Takže tohle je na podnik a pro Boha živého, zbytek mých zákazníků už nech na pokoji, ano?“
Přijal jsem nabízený koňak s úsměvem. Tohle bylo nejblíž omluvě, co kdy kdo z Alexe dostal. Coltranovy se vrátily a odnesly stále ještě bezvědomého Ffinch-Thomase.
„Poví to na tebe fotrovi,“ poznamenal Alex. „A fotr nebude rád. Dokonce by se na tebe mohl dost nakrknout.“
„Tak mu řekni, ať si vezme pořadové číslo,“ odsekl jsem, protože na veřejnosti podobné věci říkat musíte. Bůh ví, že už mám dost nepřátel, abych si musel dělat další, ale mladý Ffinch-Thomas a jemu podobní si zaslouží občas dostat nakládačku. Čistě z principu. Joanna zatím pozorovala Coltranovy.
„Kdo… co jsou ty dvě zač?“
„Má radost a chlouba,“ odpověděl Alex skoro zjihle. „Betty a Lucy Coltranovy. Zatraceně nejlepší vyhazovačky ve městě. Ačkoliv to jim samozřejmě nikdy neřeknu. Divočejší než pitbullové a s menší spotřebou. Jsou provdané jedna za druhou. Kdysi měly psa, ale snědly ho.“
Joanna se zatvářila poněkud zmateně. „Myslím, že si raději půjdu popovídat s Eddiem,“ řekl jsem. „Ještě se za tebou stavím, Alexi.“
„Když musíš. Zakázal bych ti to, kdyby byla šance, že poslechneš. Jsou s tebou jen trable, Johne, a vždycky budou.“
Heavy rock znovu spustil na plné pecky, zatímco hosté, kteří ke svému zklamání zjistili, že další divadlo už nebude, se vrátili k přerušeným konverzacím. Měli nové téma. John Taylor se vrátil a je to stejný drsňák jako dřív. Líp bych to sám nenaplánoval. Pěkné dramatické vystoupení vám pomůže udržet lidi od těla. Na druhé straně zase přitahuje nežádoucí druh pozornosti. Zamířil jsem do zadního kouta baru a Joanna se ke mně rychle přidala. Tvářila se dost zaraženě.
„Alexe si nevšímejte,“ řekl jsem klidně. „Je to jediný chlap, kterého znám, co trpí chronickou PMT.“
„Opravdu ty ženy snědly svého psa?“
Pokrčil jsem rameny. „Byly to těžké časy.“
„A co jste vlastně udělal tomu parchantovi?“
„Uzíral jsem ho.“
Joanna se na mne zamračila a pak si nejspíš řekla, že nebude dál naléhat. Moudré rozhodnutí.
„Kdo je ten Eddie, za kterým jdeme? A jak nám může pomoct najít mou dceru?“
„Břitvák Eddie,“ řekl jsem. „Prohnilý bůh bleskové břitvy. Nejspíš. Svoje jméno si vysloužil před pár lety v pouličních rvačkách o teritorium mezi sousedními gangy. Eddiemu bylo tehdy jenom čtrnáct a už to byl pěkně kluzký a nebezpečný zabiják. Expert v používání břitvy s perleťovou rukojetí. Už tenkrát byl víc než jen trochu cvok. Později byl ochoten zabít každého, na koho byla vypsaná cena, nebo jen aby si ho všimli.“
„Máte okouzlující přátele,“ zamumlala Joanna. „Jak by nám někdo takový mohl pomoct?“
„Počkejte. Dál to bude lepší. Eddie se ztratil. Něco se s ním stalo na Ulici bohů, něco, o čem pořád ještě nechce mluvit, ale když se pak vrátil, byl něco víc a současně něco méně než člověk. Teď přespává na schodech, žije z almužen a jí zbytky, bloumá sem a tam a tráví čas pokáním za svoje minulé hříchy. Za svoje oběti si teď vybírá ničemy, kteří jsou jinak nedotknutelní. Takové, které před důsledky jejich činů chrání jejich moc nebo peníze. Obvykle je najdou zabité nějakým tajemným a zneklidňujícím způsobem. A stejný je i samotný Břitvák Eddie: takový hodně svérázný agent dobra. Díky němu má vůbec šanci se tu a tam prosadit.“
„Už mě zase poučujete.“ Poprvé od chvíle, kdy jsem ji dovedl na Noční stranu, vypadala Joanna poněkud nevyrovnaně. „Jediné, na čem mi záleží… je jestli nám může pomoci najít mou Cathy. Bude chtít peníze?“
„Ne. Pro Eddieho už peníze nemají žádnou cenu. A navíc mi dluží laskavost.“
„Nechci se ani domýšlet za co.“
„Dobře děláte,“ přisvědčil jsem.
Konečně jsem se zastavili před stolem ve zvlášť zastrčeném temném koutě baru. Seděl za ním Břitvák Eddie, drobné, zbědované individuum v příliš velkém šedém plášti, který zjevně držel pohromadě jen nastřádanou špínou a mourem. Stačilo, abyste se na něj jen podívali, a celé tělo vás začalo svědit; pach, který se z něj šířil, byl příšerný. Říkalo se, že krysy houfně prchají zpět do kanálů, když ucítí, že se blíží Břitvák Eddie, aby se vyhnuly smradu, co kolem sebe šíří. Za těch pět let se vůbec nezměnil. Pořád ty stejné propadlé tváře a horečnatě se lesknoucí oči. Pořád stejně zneklidňující. Být v Eddieho společnosti znamená dostat se k smrti nejblíž, jak to jde, než si pro vás přijde doopravdy. Rád chodívá pít k Podivínům, někde vzadu, kde ho nikdo neobtěžuje. Všechno, co vypije, jde na podnik, a za to Eddie nikdy nezabije

nikoho přímo v baru.
Před sebou na stole měl láhev stolní vody, po které se plazily mouchy. Ještě více jich bzučelo kolem Eddieho, až na to, že když se k němu dostaly příliš blízko, okamžitě padaly mrtvé k zemi. Usmál jsem se na něj a on na mě zachmuřeně kývl. Přitáhl jsem si židli proti němu. Ten smrad byl nachlup tak zlý, jak jsem si pamatoval, ale fandím si, že jsem ani nehnul brvou. Joanna si postavila židli vedle mě a ze všech sil se snažila nedýchat nosem. Když Eddie promluvil, jeho hlas byl hluboký, vyrovnaný a skoro strašidelný.
„Ahoj, Johne. Vítej doma. Vypadáš dobře. Proč za mnou přijdeš vždycky, jenom když něco potřebuješ?“
„Není vždycky snadné tě najít, Eddie. A jsi dost zvláštní pavouk. Tak co, jak to jde? Zabil jsi v poslední době někoho zajímavého?“
Po bledých rtech mu přeběhl přízrak úsměvu. „Nikoho, koho bys znal. Slyšel jsem, že pátráš po uprchlici.“
Joanna vytřeštila oči. „Vy to víte?“
„Na Noční straně se zvěsti šíří rychle,“ odpověděl Eddie. Upřel na mne svoje nepříjemně jasné oči. „Zkus to v Pevnosti.“
Přikývl jsem. Měl jsem na to přijít sám. „Díky, Eddie.“
„Najdeš tam i Suzii.“
„Skvělé,“ řekl jsem a dal jsem si záležet, aby to znělo potěšeně. Suzie a já máme kus společné minulosti. Už jsem si chtěl židli zase odstrčit, když se Eddie náhle podíval na Joannu, která sebou polekaně škubla.
„Raději si na tohohle chlápka dejte pozor, madam. John není muž, se kterým byste se měla cítit v bezpečí.“
„Máš na mysli něco konkrétního, Eddie?“ zeptal jsem se opatrně.
„Jdou po tobě někteří lidé, Johne.“
„Vždycky tu byli lidé, kteří po mně šli.“
Eddie se lehce usmál. „Tohle jsou zlí lidé.“
Čekal jsem, ale nic víc už říct nechtěl. Kývnutím jsem mu poděkoval a vstal jsem. Joanna mne rychle napodobila. Odvedl jsem ji zpátky k baru. Po celou cestu zhluboka dýchala a pak se najednou otřásla.
„Příšerný chlapík. Co to byl za puch? Přísahám, že byl cítit, jako kdyby umřel a byl exhumován.“
„Na některé věci ohledně Břitváka Eddieho je lépe se neptat,“ odpověděl jsem. „Pro klid duše.“
Byli jsme zpátky u baru. Alex na mne mrkl. Podíval jsem se na Joannu.
„Vy počkáte tady a já pošlu vzkaz do Pevnosti, že přicházíme. Není rozumné překvapit paranoiky s takovou hromadou zbraní.“
Přesunul jsem se na konec barového pultu a použil jsem telefon pro zákazníky. Ale zatímco jsem vytáčel číslo, naslouchal hlasu záznamníku z Pevnosti a zanechával krátký vzkaz, jedním uchem jsem dával pozor, o čem mluví Joanna s Alexem. Nepřátele je třeba hlídat bedlivě a přátele ještě bedlivěji. Stejně jako klienty. V mé branži se tak dožijete vyššího věku. Alex Joanně věnoval něco, co považoval za úsměv. Ona mu ho neoplatila.
„Dám si velkou whisky. Sladovou. Bez ledu.“
„Konečně někdo, kdo pije civilizovaně,“ řekl Alex. „Nevěřila byste, co po mně občas štamgasti chtějí. Značková piva, aromatizované likéry a zatracené koktejly s pornografickými jmény. Jeden chlápek si tu docela vážně objednal beranidlo, vodku se švestkovou šťávou. Zvíře.“
Nalil Joanně štědrou dávku do rozumně čisté sklenice. Zamyšleně na něho pohlédla. „Vy Johna Taylora znáte?“
„Na mou hříšnou duši, znám.“
„Jak dobře ho znáte?“
„Tak dobře, jak mě nechá,“ odpověděl Alex neobvykle vážně. Má slabost pro blondýnky, zvlášť pro ty, které z něj netahají prachy. Proto jsem je teď nechal o samotě. Alex se naklonil přes pult k Joanně. „John nemá ve zvyku pouštět si lidi k tělu. A je to už pět let… Vždycky jsem věděl, že se jednou vrátí. Tohle místo už do něj zaťalo svoje drápy. Narodil se na Noční straně, umře na Noční straně a určitě to nebude v pokročilém věku. On byl vždycky bílý rytíř spěchající na pomoc nějakému ubožákovi, co uvízl mezi mlýnskými kameny. Takovému, co se nemá na koho obrátit. John byl odjakživa velký fanda příběhů s happyendem a zdá se, že je pořád dost arogantní, aby si o každém myslel, že ví, co je pro něj nejlepší.“
„Proč se stal soukromým detektivem?“
„Má dar nalézat věci. Je to ta jediná slušná věc, kterou zdědil po rodičích. Znáte ten příběh? Tady ho slyšel každý. Jak se Johnův otec zabil, když zjistil, že žena, s kterou se oženil, nebyla… tak úplně člověk. Vůči své bývalé mám stejný pocit. Nechť odpočívá v pokoji.“
„To je mi líto,“ řekla Joanna. „Kdy umřela?“
„Neumřela,“ odpověděl Alex. „To je jen moje zbožné přání.“
„Mohu Taylorovi věřit?“ vrátila se Joanna k tématu.
„Můžete mu věřit, že udělá, co bude považovat za nejlepší. Což třeba nebude to, co chcete vy. Tak si na něho dávejte pozor.“
„Břitvák Eddie říkal, že bychom měli jít do Pevnosti.“
Alex při tom jménu zamrkal, ale přikývl. „To zní rozumně.“
„Co je to? Další bar?“
„Ale kdeže. Pevnost je těžce opevněné útočiště pro lidi, kteří byli uneseni mimozemšťany. Dali se dohromady, nakoupili si zbraně a dali všem najevo, že podruhé už je bez boje nikdo nedostane. V každé místnosti je tam televizní kamera, takže se mohou vzájemně hlídat i ve spánku. Někteří mají na těle explozivní zařízení a jsou připraveni je odpálit při první známce nebezpečí. Říká se, že je tam dost zbraní a munice na slušnou válku.“
„Funguje to?“ zeptala se Joanna.

Alex pokrčil rameny. „Nepatří k tomu druhu lidí, kterým byste chtěla klást osobní otázky. Jsou ustavičně na pozoru před Muži v černém. Tak či tak, za ty roky se Pevnost stala něčím jako útočištěm pro každého, kdo potřebuje ochranu nebo se jenom na několik dní před něčím ukrýt. Spousta utečenců se tam zastaví."
„Jsou to dobří lidé?"
„Jistěže. Paranoidní, násilničtí, šílení jako ratlíci, ale…"
Rozhodl jsem se, že už jsem slyšel dost. Zavěsil jsem sluchátko do vidlice a vrátil jsem se k nim. Alex možná věděl, že jsem poslouchal, a možná ne. Na tom nezáleželo. Kývl jsem na Joannu.
„Mají tam záznamník. Takže budeme muset jít a přeptat se jich osobně."
„Už se nemůžu dočkat," odpověděla Joanna. Zbytek svého pití do sebe hodila na ex. Alex uctivě zamrkal. Joanna třískla sklenicí o barový pult. „Napište to na Taylora."
„Učíte se," řekl Alex.
Zamířil jsem ke kovovým schodům, s Joannou po boku. Když jsme procházeli kolem, nikdo nevzhlédl. Náhle se na mne Joanna podívala.
„Johne?"
„Ano?"
„Opravdu snědly svého psa?"

5
Trýznitelé
Když jsme vyšli z Podivínů, ocitli jsme se v ponurém šeru zadní uličky a solidní ocelové dveře se za námi se zaduněním zabouchly. Prozatím to nešlo tak zle. Eddie mi poskytl dobrou stopu, nikdo skutečně nebezpečný se mě ještě nepokusil zabít a Alex se o mém starém dloužku ani nezmínil. Nejspíš proto, že pozná bohatého klienta, když ho vidí před sebou. Nerad bych si myslel, že začíná měknout. Joanna se kolem sebe zběžně rozhlédla, zamračila se a zachvěla se zimou. Přirozeně. V uličce teď přímo mrzlo a kočičí hlavy pod našima nohama byly stejně jako kamenné zdi pokryté jinovatkou. Během té krátké doby, co jsme byli uvnitř, se citelně ochladilo. Joanna se na mne vyčítavě podívala, a když promluvila, u úst se jí vytvořil obláček sražené páry.
„Tak dobře, co se stalo s počasím? Když jsme vyšli ze dveří, byla hezká vlahá letní noc."
„Na Noční straně opravdové počasí nemáme," vysvětlil jsem jí trpělivě. „Ani roční období. Je tady noc, která nikdy nekončí. Změny teploty tu nepovažujeme ani tak za počasí, jako spíš za stav mysli. Tak se projevuje město. Jestli se vám to, co je teď, nelíbí počkejte chvíli. Brzy to vystřídá něco nového, stejně nepříjemného. Občas si myslím, že tady máme počasí, jaké si zasloužíme. Proto tu nejspíš tolik prší."
Vykročil jsem ulicí a Joanna se držela vedle mne její podpatky hlasitě klapaly na dláždění. Připravovala se mě zeptat na něco nevhodného. Cítil jsem to.
„Eddie říkal, že vás hledají opravdu zlí lidé," prohodila nakonec.
„S tím si nedělejte starosti. Noční strana je velice nepřehledné místo. Najdeme vaši dceru a vypadneme odsud dřív, než se komukoliv podaří nás vyslídit."
„Jestli tady po vás vždycky někdo šel… Proč jste se od Noční strany prostě nedržel dál?"
Prokázal jsem jí tu laskavost a na okamžik jsem se nad tím zamyslel. Byla to vážná otázka a zasloužila si vážnou odpověď. „Zkoušel jsem to, pět dlouhých let. Ale Noční strana je svůdná. V obyčejném Londýně není nic, co by se jí vyrovnalo. Je to jako žít v barevném světě místo v černobílém. Všechno je tady mnohem intenzivnější, živější. Na všem tady více záleží. Víry, činy, životy… to všechno tady může mít svou cenu. Ale hlavním argumentem asi bude, že si tady dokážu vydělávat na živobytí mnohem snáze než v Londýně. Můj dar funguje jen na Noční straně. Tady jsem někdo, i když se mi vždycky nelíbí, jaký jsem. Nemůžete přece ostatní nechat, aby vám pořád říkali, co smíte, a co ne. Nesvědčí to obchodu."
„Alex říkal, že tohle byl váš domov. Že sem patříte."
„Domov je tam, kde necháte svoje srdce," odpověděl jsem. „A většina lidí se neodvažuje odhalit své srdce na Noční straně. Někdo by je o ně mohl připravit."
„Eddie říkal, že to jsou zlí lidé," trvala Joanna tvrdohlavě na svém. „A vypadal jako někdo, kdo pozná, co je zlé. Buďte ke mně upřímný. Jste v bezprostředním nebezpečí?"
„Na Noční straně pořád. Končí tady všelijací lidé, které sem přivedly jejich vášně a neřesti, takové, o jakých se nikde jinde nemohou ani zmínit, natož je ukojit. A spousta z nich nemá ve zvyku brát si servítky. Na druhé straně jsou většinou dost rozumní, aby si se mnou nic nezačínali."
Pobaveně se na mne podívala. „Drsňák."
„Jenom když je to nutné."
„Jste ozbrojený?"
„Nenosím zbraň," odpověděl jsem. „Nikdy mi nepřipadalo, že bych nějakou potřeboval."
„Já se o sebe také dokážu postarat," prohlásila najednou.
„O tom nepochybuji," ujistil jsem ji. „Jinak bych vás s sebou nevzal."
„Tak kdo je ta Suzie, co Eddie říkal, že se s ní máme setkat v Pevnosti?"
Podíval jsem se přímo před sebe. „Vy máte spoustu otázek, že?"
„Mám za to, že za svoje peníze na ně mám nárok. Kdo je to? Stará láska? Starý nepřítel?"
„Ano."
„Bude to problém?"
„Možná. Máme kus společné minulosti."

Joanna se usmála. Ženy se o takové věci zajímají. „Také vám dluží laskavost?“
Povzdechl jsem si; pomalu mi začínalo být jasné, že se Joanna s mými jednoslabičnými zdvořilostními odpověďmi nespokojí. Některé ženské zkrátka musí vědět všechno, přestože se jedná o věci, do kterých jim zjevně nic není.
„Laskavost ani ne, spíš kulku do temene hlavy. Ano… Suzie Střelkyně. Také známá jako Brokovnice Suzie, nebo Bože, to je ona, utíkejte! Jediná žena, kterou vyhodili z SAS pro neomluvitelnou brutalitu. Tady na Noční straně se živí sbíráním vypsaných odměn. Nejspíš jde po někom, kdo se v Pevnosti skrývá.“
Joanna se na mě pátravě zadívala, ale já jsem dál upíral zrak před sebe a ze všech sil jsem udržoval netečný výraz ve tváři. „No dobře,“ řekla nakonec. „Bude nám chtít pomoct?“
„Mohla by. Jestli si ji můžete dovolit.“
„Když jde o mou dceru, na penězích nezáleží.“
Podíval jsem se na ni. „Kdybych to věděl, naúčtoval bych vám víc.“
Začala se smát, ale náhle se rozkašlala a znovu se zimomřivě objala rukama. „Zatraceně, jsem celá zkřehlá! Sotva cítím prsty. Ráda bych se dostala zpátky na slunce. Možná že na ulici bude tepleji.“
Zastavil jsem se a ona mě napodobila. Měla pravdu. Byla zima. Nepřirozená zima. A touhle uličkou jsme šli už příliš dlouho. Dávno jsme měli vyjít na hlavní ulici. Ohlédl jsem se a malý neonový vývěsní štít Podivínů stěží zářil ze tmy daleko za námi. Když jsem se podíval na druhou stranu, ústí uličky nebylo o nic blíž než v okamžiku, kdy jsme opustili bar. Zatímco jsem odpovídal na všechny ty Joanniny otázky, ulička vyrostla. Něco si hrálo se strukturou prostoru, protáhlo uličku… úbytek energie se projevil náhlým chladem… cítil jsem, jak se kolem mne zavírá past. Teď, když jsem si uvědomil, co se děje, jsem ve vzduchu cítil magii praskající jako statická elektřina. Ježily se mi z toho chloupky na rukou. Všechno jako by bylo strašně daleko a zvuky zněly tlumeně a dutě, jako pod vodou. Někdo si pohrál s prostorem kolem nás a zavřel nás do něj jako do krabice.
A pak se objevilo šest temných postav, které nám uzavřely východ z uličky. Tmaví muži v tmavých oblecích čekali, až k nim dojdeme.
„Až se příště budete chtít poprat,“ řekla Joanna klidně, „udělejte to ve svém osobním volnu. Vypadá to, že Ffinch-Thomasův papínek poslal posily.“
Přikývl jsem a ze všech sil jsem se snažil nedat najevo, jak se mi ulevilo. Samozřejmě: Ffinch-Thomas a jeho výhrůžky. Druidská kouzla a čest města. Žádný problém. Dokážu zvládnout půl tuctu jupíků i rádobydruidů a poslat je s brekem domů k mámě. Magie deformující prostor uličky se zlomí hned, jak rozptýlím jejich koncentraci trochou praktické brutality. Pak ale uličku naplnilo sinale rudé světlo prosakující sem odnikud a zbarvující scénu do krvava, takže se z představení mohl těšit i Někdo jiný, a já jsem uviděl, kdo to vlastně na mě čeká. Vyděsilo mě to tak, že jsem se skoro pozvracel na místě.
Stáli tam vedle sebe, šest bytostí, které vypadaly jako muži, ale muži to nebyli. Podobou to byli lidé, ale ne povahou; na sobě měli jednoduché černé obleky s úzkými vázankami, boty vyleštěné do vysokého lesku a klobouky stažené do očí jako součást maskování. Mírnilo to celkový dojem, takže mohli kráčet po ulicích a lidé neječeli při jejich spatření hrůzou. Fungovalo to, dokud jste nenahlédli pod obrubu klobouku, kde měl být obličej. Oni obličeje nemají. Jenom úplně hladkou kůži od brady až po čelo. Nemají oči, ale vidí. Nemají uši, a slyší. Nemají ústa a nosy, jenomže stejně nepotřebují dýchat. V jejich zjevu bylo něco neopakovatelně příšerného, urážejícího přírodu jako takovou, co dokázalo dohnat zdravého člověka k šílenství.
Znal jsem je z dřívějška. Byli rychlí a silní a nikdy se neunavili; když jednou najdou vaši stopu, sledují vás až do samotného Zatracení a nikdy nezakolísají. Viděl jsem je, jak trhají lidi na kusy a dupou po jejich ječících tělech. Ano, znal jsem je odedávna. Náhle vykročili k nám, klidně a beze spěchu postupovali v dokonalém unisonu a v naprostém tichu; nedoprovázel je dokonce ani zvuk jejich vlastních kroků.
Vyrazil jsem ze sebe takový ten dušený zvuk, jaký vydává liška, když zjistí, že se kolem ní stahují lovci. Nebo člověk, který se nemůže probudit z noční můry. Bál jsem se tak, že jsem se třásl po celém těle a po tváři se mi řinul pot. Moje osobní strašidla, která mne pronásledovala od dětství, mne konečně dostihla. Joanna si všimla mého strachu a okamžitě se jím také nakazila. Viděla, s čím vším jsem se už dokázal vypořádat, a hned pochopila, že tohle je doopravdy špatné. Stejně ale neměla tušení, jak moc. Uvnitř jsem ječel. Po všech těch letech utíkání a skrývání mne konečně našli. Zemřu krutě a krvavě a lidé budou zvracet, až uvidí, co ze mne zbylo. Jejich práci jsem už viděl.
Ohlédl jsem se přes rameno, jestli bych nedokázal utéct k Podivínům. Možná, kdybych proběhl barem a dostal se ven zadem, přes staré sklepy… Ale tam už byli také. Dalších šest postav, které stály v řadě a oddělovaly mne od veškeré naděje na bezpečí a příležitosti uniknout. Ani jsem necítil, jak se objevily. Strávil jsem příliš dlouhou dobu v normálním světě. Změkl jsem a stal jsem se nedbalým. Obrátil jsem se k těm prvním šesti; chrčivě jsem lapal po dechu a ruce se mi bezmocně svíraly a zase rozevíraly.
„Co… co je to?“ zeptala se Joanna, která se vystrašeně tiskla k mé paži a držela se mě přitom oběma rukama. Byla stejně vyděšená jako já.
„Trýznitelé,“ řekl jsem hlasem, který byl sotva hlasitější než šepot. Mluvení mě stálo příliš mnoho sil. Ústa jsem měl bolestně vyschlá, hrdlo stažené, jako by mi ho svírala neviditelná ruka. „Ti, kteří po mně šli odedávna. Smrt dostala formu a tvar, akt vraždy z masa, krve a kostí.“
„Zlí lidé, před kterými vás varoval Eddie?“
„Ne. Tohle jsou jejich emisaři. Ti, které za mnou vždycky posílali, aby mě zabili. Někdo mne zradil. Nemohli mě vystopovat tak rychle, nalíčit na mě tak brzy tak dokonalou past. Někdo jim řekl, kde mě ti parchanti najdou. Někdo mě prodal… Trýznitelům.“
Celou dobu, kdy jsem takto blábolil, můj mozek horečně pracoval. Existovaly přece způsoby, jak se z tohohle dostat. Musely. Nemohl jsem skončit tak jednoduše, tak hloupě, s vnitřnostmi rozházenými po dlažbě temné zadní uličky

uprostřed snadného případu.
„Dokážete je přemoct?“ zeptala se mne Joanna hlasem hraničícím s hysterií.
„Ne. Byl jsem pryč příliš dlouho a moje zásoba triků hodně vyschla.“
„Ale jste přece drsňák, vzpomínáte?“
„Oni jsou drsnější.“
„Nemůžete je prostě… uzírat? Jako jste to udělal s Ffinch-Thomasem?“ Hlas jí slyšitelně přeskočil. Teď už je viděla zřetelně. Trýznitele.
„Nemají oči!“ Odsekl jsem, také na pokraji hysterie. „Nemůžete jim ublížit, nic necítí. Nemůžete je ani zabít, nejsou ve skutečnosti živí.“
Pokusil jsem se obsáhnout svůj dar v plné síle. Většina z něj stále spala někde vzadu v mé hlavě, pět let nepoužita, ale teď jsem ji nelítostně probudil i když jsem věděl, že za to později zaplatím bolestí a dny života. Jestli mě vůbec ještě nějaké čekají. Napřel jsem se proti vlastním mezím, zatlačil jsem na magii, která mne obklopovala, hledal jsem její slabé místo. Přede mnou a za mnou byla neproniknutelná, ale možná stěny uličky… Uměl jsem nalézat věci a nyní jsem se ze všech sil snažil najít únikovou cestu. Zdi kolem byly ze solidních cihel, ale zdi na Noční straně skrývají mnoho věcí. A skutečně, moje třetí oko, soukromé očko, našlo staré dveře ukryté pod cihlami a omítkou. Dveře v místech, kde nyní byla holá zeď, vpravo ode mne, skryté před všemi, kdo nemají zvláštní dar. Nebyly otevřené už celé věky, ale časová setrvačnost nebyla pro mé zoufalství žádná překážka. Udeřil jsem do zdi svou myslí a prostor se roztříštil.
Všichni Trýznitelé lehce pozvedli hlavy; něco ucítili. Znovu jsem udeřil do dveří, až zasténaly a pootevřely se. Kolem jejich okrajů se dovnitř vlilo jasné světlo, které rozřízlo uličku a zaplašilo nepřirozený krvavý přísvit. Bylo to sluneční světlo, čisté a nezkažené, a Trýznitelé se na okamžik stáhli. Slyšel jsem vítr vanoucí dveřmi, divoký a nespoutaný, a znělo to jako zvuk svobody.
„Co je to?“ zeptala se Joanna.
„Naše cesta ven.“ Můj hlas už zněl jistěji. „V lomových hranách Noční strany je spousta slabých míst, když víte, kde je hledat. Pojďte, vypadneme odsud.“
„Já nemůžu.“
„Cože?“
„Nemůžu se hnout!“
Podíval jsem se na ni. Nedělala si legraci. Tvář měla bílou jako lebku a oči vytřeštěné jako zvíře na jatkách. Mou paži tiskla tak silně, až to bolelo. „Bojím se, Johne! Vyděsili mě k smrti. Já nemůžu… nemůžu se hnout. Nemůžu dýchat. Nedokážu myslet!“
Propadla panice, ovládla ji hysterie. Noční strana ji konečně zahnala do kouta. Tohle jsem už viděl mockrát. Musel jsem jednat za oba. Pokusil jsem se ji odtáhnout ke dveřím, které jsem otevřel, ale nohy jí vypověděly poslušnost a ona se svalila na dlažbu; skoro mě přitom strhla s sebou. Násilím jsem jí vypáčil svou paži ze sevření a ona se stočila do klubíčka; žalostně se rozplakala a třásla se po celém těle. Podíval jsem se ke dveřím a pak na blížící se Trýznitele. Byly tak daleko a oni tak blízko. Táhnout jsem ji nemohl. Ale sám jsem ještě mohl uprchnout. Několika skoky bych se dostal ke dveřím, rozrazil je dokořán, proběhl jimi, zabouchl je za sebou a byl bych v bezpečí. Jenomže to by znamenalo nechat tady Joannu. Trýznitelé by ji zabili. Strašlivě. Dílem proto, že nikdy nenechávají svědky, a dílem jako poselství ostatním. Tak to oni dělávali vždycky.
Neznamenala pro mne vůbec nic. Joanna zatracená Barrettová, prachatá, namyšlená a snobská ženská, která mě zatáhla zpátky na Noční stranu. Zahrála na moje city, takže mi jí začalo být líto stejně jako té její pitomé dcerunky. Nic jsem jí nedlužil. Nemělo smysl, abych kvůli ní riskoval svůj život. Nemohla běžet. Padla. Sama si to způsobila. Stačilo nechat ji Trýznitelům a zachránit si kůži.
Otočil jsem se ke dveřím ve zdi a soustředil jsem se na ně. Dveře se okamžitě zase zabouchly, sluneční světlo zhaslo a uličku zaplavila stejná krvavá záře jako předtím. Zůstal jsem stát vedle ležící Joanny, ruce zaťaté v pěst. Nebyla sice moje přítelkyně ani můj spojenec, ale byla to klientka. Projel jsem to víckrát, než si dokážu vzpomenout, ale vždycky jsem udělal všechno pro to, aby to neodnesl můj klient. Chlap musí mít nějakou sebeúctu.
Odhodil jsem poslední zbytky své pýchy a vydal jsem poslední zoufalé mentální volání o pomoc. Není mnoho těch, kteří by na ně odpověděli, i kdyby ho zaslechli, ne na Noční straně, ale mohl by ho zachytit Alex a… něco udělat. Ale sotva jsem otevřel svou mysl, Trýznitelé na mne zaútočili; ohlušující kakofonie cizích, blábolivých hlasů, naprosto nelidských, snažících se zahltit můj mozek a vytlačit z něj ostatní myšlenky. V sebeobraně jsem musel svou mysl zase rychle uzavřít. Žádná pomoc nebude, žádná kavalerie, žádná záchrana na poslední chvíli. Jako vždycky jsem byl odkázán sám na sebe uprostřed nekonečné noci. Jenom já a mí nepřátelé, kteří se mi konečně dostali na kůži.
Trýznitelé se kolem mě stáhli, šest zepředu a šest zezadu; teď, když věděli, že jim nikam neuteču, si dávali načas. Pohybovali se tiše jako duchové nebo stíny, nebo poslové smrti, kterými doopravdy byli. Jejich úmysly se daly jasně číst z jejich pohybů – různých, ekonomických, dokonale synchronizovaných. Ne ladných; to už je na ně příliš lidská vlastnost. Zvedl jsem pěst v posledním gestu vzdoru a oni pozvedli své bledé paže. Teprve teď jsem uviděl, že jejich dlouhé štíhlé prsty končí jehlami injekčních stříkaček, které jim trčely na několik centimetrů zpod nehtů. Dlouhé tenké jehly, z nichž odkapávala bledězelená tekutina. To bylo něco nového. A náhle jsem na úrovni ještě hlubší, než jsou instinkty, věděl, že zatímco jsem byl pryč, pravidla hry se změnila. Nebyli tady, aby mne zabili. Chtěli do mne zabodnout ty jehly, omámit mě svinstvem, které v nich měli, abych se nemohl bránit, a pak mě odvléct… někam jinam. Svému tajemnému, neznámému pánu. Zlým lidem.
Chtělo se mi křičet. Nemínili mi dopřát ani pochybné milosrdenství rychlé, i když velice ošklivé smrti. Mí nepřátelé pro mne chystali něco pomalejšího a pozvolnějšího. Mučení, hrůzu, šílenství; možná ze mne chtěli udělat jednoho z nich, svého sluhu. Abych říkal, co oni chtějí, a plnil jejich rozkazy, zatímco malá částečka mého bývalého já bude bezmocně

ječet navždy uvězněna někde za mýma vlastníma očima. To raději zemřu. Konečně jsem se tak vyděsil, že jsem dostal vztek. K čertu s tím a k čertu s nimi. Když nemůžu uniknout, alespoň se jim postavím. Přinutím je, aby mě zabili, a tak je oloupím o jejich vítězství.
A kdo ví, možná, že když to vydržím dost dlouho, vymyslím nějaký způsob, jak se z té šlamastyky dostat. Na Noční straně se občas dějí i zázraky.
V příštím okamžiku se na mne vrhl první Trýznitel a já jsem ho praštil do té jeho prázdné tváře; vložil jsem do toho úderu veškerou svou sílu. Pěst se mi zabořila hluboko do jeho hlavy, přesně uprostřed, kde měl mít nos, bledé maso nepřirozeně povolilo, jako by to bylo těsto. Jeho kůže mi těsně přilnula k ruce ale ta stvůra ani nezakolísala. Prudce jsem se otočil a vyrazil jsem proti dalšímu, který se ke mně přiblížil zezadu. Byli rychlí, ale já jsem byl rychlejší. Byli silní, ale já byl zoufalý. Nějaký čas jsem si je držel od těla čirým vztekem, ale bylo to jako bít do mrtvol. Jejich těla byla příšerně poddajná, jako by uvnitř byla prázdná – a možná to tak i bylo. Byly to jen nádoby pro nenávist mých nepřátel. Absorbovaly moje rány jako nic a čekaly na přídavek. Jejich ruce se ke mně vztahovaly ze všech stran a snažily se mě sevřít svými jehlovými prsty. Pohybovaly se z neúprosnou cíleností strojů a mně nezbývalo než se ani na okamžik nezastavit a rychle před nimi uhýbat, jenomže jak mi docházel dech, moje pohyby se zpomalovaly. Jejich jehly mi roztrhly trenčkot a poskvrnily ho tou bledězelenou tekutinou. Byl jsem dost šílený, abych jednoho zvedl do vzduchu a mrštil jím proti zdi; ale zatímco normálnímu člověku by síla nárazu zpřelámala kosti, Trýznitel se jen na okamžik zploštil jako nějaká gumová hračka a znovu se na mne vrhl.
Bez tváře, nelítostní a naprosto tiší. Bylo to jako zápasit s nočními můrami. Zaječel jsem na Joannu, aby utíkala, dokud se zaměstnávali mnou, ale ona tam jen ležela skrčená na zemi, ústa hrůzou otevřená dokořán, ve vytřeštěných očích šílený výraz. Trýznitelé na mne pořád doráželi a já jsem byl tak unavený a byla mi taková zima. To nejlepší, co jsem dokázal, bylo dostat je do jediného chumlu, takže se bili víc navzájem než se mnou. Ale dokonce i vztek a hrůza vás udrží v akci jen po určitý čas a zbytky sil mne rychle opouštěly. Dělal jsem, co jsem mohl, abych je přinutil mne zabít, když tu se mezi nimi objevil zvláštní stín a všechno se rázem změnilo.
Hlavy všech Trýznitelů se otočily najednou, jako kdyby si náhle uvědomili, že nejsou sami. Do uličky přišlo něco nového, něco ještě děsivějšího a nebezpečnějšího než oni. Cítili to jako dravec cítí soupeře. Na okamžik na mne úplně zapomněli a já jsem se vděčně svalil na dlažbu vedle Joanny. Srdce mi bolestivě bušilo v hrudi a lapal jsem po dechu. Joanna se ke mně okamžitě vrhla, objala mne rukama a doslova se ke mně přilepila, obličej ukrytý na mém krku. Přesto jsem viděl vše.
Trýznitelé se rozhlíželi, jejich bezvýrazné obličeje se otáčely jako jeden. Byli zmatení, vyvedení z míry. A pak se najednou tvář jednoho z nich změnila. Vpůli ji přeťala rudá linka, zhruba v místech, kde měly být oči, a vytryskla krev. Stvůra vymrštila ruce s jehlami na prstech k obličeji, jako kdyby chtěla ránu prozkoumat. Kolem se mihnul stín rychlejší než prchavá myšlenka a Trýznitelova ruka upadla, hladce uťatá v zápěstí. Z pahýlu začala tryskat krev rychle houstnoucí v mrazivém vzduchu. Pochopil jsem, kdo mi přispěchal na pomoc, a škodolibě jsem se usmál. Už bylo po všem. Trýznitelé skončili. Jen to ještě nevěděli.
Něco se míhalo mezi postavami s prázdnými obličeji, příliš rychle, než aby se to dalo zachytit pouhým okem. Do vzduchu stříkala krev tryskající ze stovky ran zároveň. Trýznitelé se pokusili bojovat, ale jen se zraňovali navzájem. Chtěli utéct, ale kam se hnuli stín už tam byl před nimi, sekal po nich a řezal, trhal je na kusy. Nemohli křičet, ale myslím, že v posledních okamžicích své existence poznali něco z hrůzy a utrpení, které vždycky způsobovali ostatním.
V několika vteřinách bylo po všem. Tucet Trýznitelů, kteří se hnali po mé stopě jako slídící psi, už neexistovalo. Váleli se ve stovkách, možná tisících zkrvavených kouscích po dlažbě po celé šířce uličky. Některé se ještě cukaly. Dříve šedivé cihly zdí zrudly krví a kočičí hlavy až na malý kruh kolem mne a Joanny jí byly důkladně zalité. Tucet obličejů bez rysů stažených z tuctu hlav bylo úhledně přibito na zdi, jeden vedle druhého pěkně v řadě směřující ke dveřím do Podivínů.
Krvavé světlo pohaslo a v uličce znovu zavládlo šero. Mrazivý chlad pomalu opadal. Něco jsem konejšivě mumlal Joanně do ucha a její stisk postupně polevoval, pak jsem vzhlédl a kývl na nehybnou postavu, stojící pod malým neonovým vývěsním štítem.
„Díky, Eddie.“
Břitvák Eddie se lehce usmál, ruce vražené do kapes obrovského šedého pláště. Na sobě neměl jedinou kapičku krve.
„Splatil jsem starý dluh, Johne.“
Něco v tom, jak to řekl, způsobilo, že dílky skládačky zapadly do sebe. „Ty jsi věděl, že se to stane!“
„Samozřejmě.“
„Proč jsi nepřišel dřív?“
„Protože jsem chtěl vidět, jestli na to pořád máš.“
„Mohl jsi mi alespoň něco říct! Proč jsi mě nevaroval?“
„Protože bys stejně neposlouchal. Protože jsem chtěl poslat šéfům Trýznitelů varování. A protože strašně nerad někomu dlužím laskavost.“
Teprve teď jsem pochopil. „Ty jsi jim řekl, že tady budu.“
„Vítej doma, Johne. Bez tebe to tu nebylo jako dřív.“
Něco se mihlo jako prchavý stín nebo závan větru a pod vývěsním štítem už nikdo nestál. Ulička byla prázdná až na kusy rozsekaných těl a krvavé skvrny na zdech. Měl jsem to vědět. Na Noční straně každý chrání jen svoje vlastní zájmy. Joanna zvedla hlavu a upřela na mě bledý obličej.
„Už je po všem?“
„Ano. Je po všem.“
„Omlouvám se. Já vím, že jsem měla utíkat, ale nešlo to. Byla jsem tak vyděšená. Nikdy v životě jsem se tak nebála.“

„To je v pořádku," řekl jsem. „To není nic, za co byste se měla stydět. Na Trýznitele vás nemohlo připravit nic ve vašem dosavadním životě."
„Vždycky jsem si myslela, že si dokážu poradit se vším," řekla tiše. „Vždycky jsem byla tak tvrdá… bojovala jsem… chránila jsem své zájmy a svoje dítě. Znám tu hru a vím, jak se hraje. Jak použít… co mám, abych prosadila svou vůli proti všem. Ale tohle… tohle na mě bylo příliš. Cítím se zase jako malé dítě. Ztracená. Bezmocná. Zranitelná."
„Nezměnila se pravidla," řekl jsem po chvíli. „Pořád je v tom mocná touha vyhnout se smrti, když to jde. Jen málokoho to nezlomí. Bojujeme o kout, do kterého nás zahnali, a snažíme se pomáhat, komu můžeme, protože musíme."
„Můj hrdino," řekla Joanna a poprvé se skutečně usmála.
„Nejsem hrdina," prohlásil jsem rozhodně. „Jenom nalézám věci. Nejsem hrdina, který touží zlepšit Noční stranu. To je příliš velký úkol a já jsem příliš slabý. Jsem jen jeden a používám dar, který jsem dostal: pomáhat svým klientům. Protože každý by měl mít někoho, na koho se může obrátit v čase nouze."
„Nikdy jsem se nesetkala s mužem, kterého bych si mohla vážit," řekla Joanna. „Až doposud. Mohl jste utéct a nechat mě tady. Zachránit se. Ale neudělal jste to. Jste můj hrdina."
Vytáhla se na špičky a pak jsme se políbili. Byla v mém náručí teplá a hebká a poprvé po dlouhé době jsem zase cítil, že žiju. Na okamžik jsem byl šťastný. Bylo to jako probudit se v cizí zemi. Potom jsme chvíli seděli na zkrvavené dlažbě a drželi jsme jeden druhého v objetí. A na ničem jiném nezáleželo.

6
Ztékání Pevnosti
Na cestu do Pevnosti jsme si najali drožku. Na procházku to bylo zatraceně daleko, zvlášť po tom, co jsme zažili před Podivíny, a navíc jsem cítil akutní potřebu na chvíli si sednout. Kromě toho mi připadalo jako dobrý nápad neukazovat se nějaký čas na ulici. Kůň cválal vpřed a mračil se na každého účastníka silničního provozu, který vypadal, že by mohl mířit stejným směrem. Byl to mohutný clydesdale bílý jako měsíc, se širokými rameny a velkými stříbrně okovanými kopyty, a za sebou táhl zdobený dvoukolový hansom z devatenáctého století, vyrobený z tmavého ebenu a santalu s bohatým mosazným kováním. Muž, který seděl zavinutý ve starém koženém plášti na kozlíku, měl pět stop dlouhou mušketu s hlavní zdobenou vyleptanými kouzly a znameními moci. Když s kočárem zajížděl vedle mne a Joanny, obezřetně se rozhlížel kolem, připravený okamžitě svou zbraň použít. Joanna už se mezitím trochu vzpamatovala a začala se jí vracet její původní arogance, ale kůň ji okamžitě okouzlil. Přistoupila až k němu, poplácala ho po kohoutku a pohladila po hlavě. Kůň vděčně zaržál.
„Nádherné zvíře," řekla Joanna skoro žvatlavě. „Myslíte, že by chtěl cukříček nebo nějakou jinou sladkost?"
„Děkuji za nabídku, dámo, ale raději ne," odpověděl kůň. „Kazí se mi z toho zuby. A k zubaři chodím k smrti nerad. Na druhé straně bych neodmítl mrkev, pokud náhodou nějakou máte u sebe."
Joanna několikrát zamrkala a pak se na mě vyčítavě podívala. „Tohle mi děláte schválně. Pokaždé, když se mi zdá, že začínám Noční stranu chápat, na mě vyrukujete s něčím takovým. Přísahám, že moje nervy už teď sedí v koutku a můžou si oči vyplakat." Podívala se na koně. „Promiň. Mrkev nemám."
„V tom případě si nastup a přestaň mě okrádat o čas," odpověděl kůň. „V mé branži čas jsou peníze a já musím platit účty."
„Promiň." Joanna se nedala tak lehce odbýt. „Mám tomu rozumět tak, že tohle je… tvůj vůz? Ty tady rozhoduješ?"
„Přesně tak," odsekl kůň. „A proč ne? Odedřu všechnu těžkou práci. Musím tahat za každého počasí a od toho zatraceného postroje mám odřená celá záda. Taky znám každou cestu, cestičku i objížďku na Noční straně plus spoustu příhodných zkratek, které nejsou na žádné mapě. Řekněte místo a já vás tam dostanu dřív než nějaký zatracený taxík."
„A ten… gentleman nahoře?" zeptala se Joanna.
„Starej Henry? Ten jenom přijímá peníze, vrací drobné a zachází s brokovnicí. Nikdo si nedovolí nás obtěžovat, pokud si nechce odnést domů vlastní plíce v kbelíku. Šikovná věcička, ty ruce. Jednou se mi podařila hlavní výhra a říkal jsem si, že bych si nechal udělat kybernetické. Třeba jenom proto, abych se mohl poškrábat na nose. A teď, míníte tu stát a žvanit celou noc – za což je příplatek – nebo raději někam pojedeme?"
„Znáš Pevnost?" zeptal jsem se.
„Samozřejmě. Žádný problém. I když myslím, že vás raději vysadím o blok dřív. Jeden nikdy neví, kdy ti cvoci zase začnou pálit."
Starej Henry souhlasně zabručel a potěžkal svou mušketu. Otevřel jsem Joanně dveře hansomu a ona trochu omámeně nastoupila. Vlezl jsem si za ní, dveře jsem přibouchl a vyrazili jsme. Sedadla byla potažená červenou kůží a velice pohodlná. Uvnitř to nebylo bůhvíjak prostorné, zato útulné. Díky důmyslně navrženému pérování někde dole to byla docela hladká jízda.
„Taxíky nemám rád," řekl jsem, jen aby řeč nestála, než Joanna popadne mentální dech. „Nikdy nevíte, pro koho doopravdy pracují nebo komu podávají hlášení. A šoféři se vždycky chtějí bavit o politice. Drožek je na Noční straně jen pár a všechny jsou přísně nezávislé. Koně jsou v tom směru velice tvrdohlaví. Všimněte si, že Starej Henry nemá ani otěže – o všem rozhoduje kůň. Kromě toho Starej Henry potřebuje obě ruce volné, aby mohl zacházet s tou svou obrovskou flintou."
„Na co potřebuje pušku?" zeptala se Joanna už zase normálním hlasem.
„.Kvůli ostatním vozidlům. Ne všechno, co vypadá jako auto, je skutečně auto. A nikdy nevíte, kdy trolové zase vyrazí do ulic krást auta."
„Už zase cítím akutní potřebu změnit téma," řekla Joanna. „Povězte mi něco víc o Suzii Brokovnici, na kterou můžeme narazit v té Pevnosti. Řekla bych, že je… fascinující."
„To tedy Suzie určitě je, a nejen to," odpověděl jsem s úsměvem. „Stopuje zločince a darebáky jako lovec stopuje zvěř.

Neexistuje místo, kam by se před ní mohli schovat, žádné útočiště, které by jí zabránilo, aby se prostřílela dovnitř. Suzie nejspíš nepatří k nejohleduplnějším lidem, ale rozhodně je jedna z nejodhodlanějších. Ještě neodmítla žádnou práci a pokud je odměna dost vysoká, žádný cíl pro ni není příliš nebezpečný. Říká se o ní, že dokáže zacházet s každým druhem zbraně, kterou vymyslel člověk, stejně jako s těmi, které si speciálně upravila, ale většinou používá policejní brokovnici. Obvykle se dá nalézt podle střelby. Nebo můžete jít po stopě vykopnutých dveří, křiku a krvavých cákanců na stěnách. Pouhá její přítomnost může rvačku vyvolat, nebo ji ukončit smrtí většiny zúčastněných. Je to čertovská ženská."
„Byli jste si… blízcí? Říkal jste, že jste měli kus společné historie…"
„Na některých případech jsme spolupracovali, ale Suzie není zvyklá pouštět si někoho k tělu. Podle mě ani neví jak. Tu a tam do jejího života vstoupí muž, ale obvykle z něj zase tryskem vypadne."
„Břitvák Eddie, Suzie Brokovnice… máte velice zajímavé přátele, Johne. Copak neznáte žádné obyčejné lidi?"
„Obyčejní lidé na Noční straně nevydrží příliš dlouho."
„Pomůže nám, nebo nám spíš bude překážet?"
„Těžko říct," odpověděl jsem po pravdě. „Suzie není člověk, se kterým by se lehce spolupracovalo, zvlášť když z toho míníte vyváznout se zdravou kůží. Ona je zabiják. Lovkyní odměn se stala jen proto, že jí to poskytuje víceméně legální důvod střílet po spoustě lidí."
„Ale vy ji máte rád, že? Slyším to ve vašem hlase."
„Strávili jsme spolu spoustu času. Prožili jsme věci, které by slabší nátury zlomily. Obdivuji ji."
„Věříte jí?"
Krátce jsem se usmál. „Tady se nedá věřit nikomu. Už byste to měla vědět."
Přikývla. „Břitvák Eddie."
„A to je můj kamarád. Většinou."
Zbytek cesty jsme urazili mlčky. Oba jsme měli o čem přemýšlet. Joanna strávila spoustu času koukáním z okna. Já ne. Všechno jsem už viděl. Konečně se vůz zastavil a kůň na nás křikl, že jsme u cíle. Vystoupil jsem a zaplatil jsem Starému Henrymu, zatímco Joanna si prohlížela Pevnost. (Samozřejmě jsem dal Starému Henrymu tak velké spropitné, aby si mě zapamatoval. Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat rychlý odvoz.) Kůň počkal, dokud Starý Henry nekývl, že je všechno ťip ťop, a pak odjeli. Přistoupil jsem k Joanně, která ještě zírala na Pevnost. Za pohled rozhodně stála. Za těch pět let se ani trochu nezměnila.
Pevnost se zrodila z nepoužívaného skladiště. Nacpali ho zbožím až po střechu, prodávali levně a úspěšně se bránili koncepci záruk. Obchodovalo se tu hlavně se zbraněmi ze všech možných míst a dob, pěkně z ruky do ruky a žádné otázky, ale udělali tu chybu, že zaplavili trh. Dokonce i na Noční straně je jen omezený počet lidí, které chce někdo v daném čase zabít. Nejprve se pokusili oživit trh vyvoláním několika menších válek, ale tehdy se o ně začaly zajímat Autority. Následující den byla ze skladu nemovitost na prodej. Koupily ji oběti mimozemských únosů, nastěhovaly se tam, zásobily se a schovaly se před zbytkem světa za spoustu zámků a hlavní.
Pevnost je zhruba krychlová budova o několika podlažích, s okny a dveřmi zakrytými pancéřovými okenicemi. Plochá střecha se jen ježí zbraněmi, které jsou řízeny spoustou elektroniky. Nikdo se nedostane dovnitř, aniž by byl cestou důkladně prověřen. Slovo PEVNOST je namalované velkými písmeny přes celé průčelí a ve všech jazycích pod sluncem i několika, kterými se mluví už jenom na Noční straně. Neskrývají se. Jsou hrdí na to, co jsou. Pevnost je v první řadě posledním útočištěm pro oběti mimozemských únosů, ale nakrátko se v ní může ukrýt každý, kdo o to projeví zájem. Zajistí vám poradenský servis, další adresy, které budou více vyhovovat vašim specifickým potřebám, a zbraň, jakou si vyberete. Heslem Pevnosti je Bijte je hlava nehlava, on už si to potom Bůh nějak přebere. Pokud by vás od deseti let unášeli mimozemšťané, také byste na ně přísahali. Těch pár pošetilců, kteří se provinili proti zákonům pohostinství Pevnosti, nežilo dost dlouho, aby se tím mohli holebat.
Pevnost je situována mezi obchodní školou vúdú a skladem armádních přebytků. Joanna se prostě musela zastavit a nahlédnout do výkladních skříní. V té, co patřila vúdú škole, byl vystaven kořen sv. Jana Dobyvatele v gelových tabletách, mandragory s ječícími lidskými obličeji a mix nejrůznějších zaříkadel. Naaranžovali do ní figurínu oblečenou jako baron Sobota i s maličkým hřbitůvkem v pozadí, ale vypadalo to dost ujetě.
V armádním obchodě vystavovali uniformy z různých období napříč dějinami, medaile ze zemí, které už neexistují, a černý diplomatický kufřík s označením Příruční atomovka, cena dohodou. Joanna na ni chvíli zírala a pak se otočila ke mně.
„To myslí vážně? Myslíte, že je skutečná?"
„Musí v tom být nějaký háček," odpověděl jsem. „Jinak by ji už dávno koupila Pevnost. Možná musíte dodat vlastní plutonium."
„Slzy Ježíšovy," řekla Joanna.
„Ty musel ronit často," přisvědčil jsem. „A nad horšími věcmi, než je tohle."
Zamířili jsme k hlavnímu vchodu do Pevnosti a tehdy se mě poprvé zmocnil pocit, že něco není v pořádku. Hlídací kamera v průčelí byla rozbitá a pancéřové bezpečnostní dveře byly pootevřené. Zamračil jsem se. Tyhle dveře nikdy nikdo nenechával otevřené. Nikdy. Zastavil jsem Joannu lehkým stiskem paže, pokynul jsem jí, aby byla zticha a držela se za mnou, a pak jsem dveře opatrně otevřel. Zevnitř se ozval tichý zvuk vzdálené střelby a občasný výkřik. Pousmál jsem se.
„Vypadá to, že Suzie už je tady. Držte se mě, Joanno, a snažte se vypadat neškodně."
Rozkopl jsem dveře dokořán a rozhlédl jsem se. V hale nebyl nikdo. Velice tiše jsem vstoupil, abych opatrně zhodnotil situaci.
Hala byla nejspíš původně docela pohodlná, zařízená tak, aby na nově příchozí působila uklidňujícím dojmem, ale nyní

tu nebylo nic než spoušť. Všechen hypermoderní nábytek byl zpřevracený, vesnické krajinky na zdech visely nakřivo a byly kropenaté dírami od kulek, zatímco vysoký fíkus v koutě byl prostřílený jako řešeto. Abyste se dostali dovnitř, museli byste normálně projít mohutným letištním detektorem kovu, ale někdo jím mrštil doprostřed místnosti. Ve vzduchu se ještě pořád vznášely obláčky kouře s nezaměnitelným pachem korditu. Všechno nasvědčovalo tomu, že tady někdo vystřílel pěkných pár zásobníků a docela nedávno.
Nikde jsem ale neviděl žádné mrtvoly.
Pomalu jsem prošel halou a Joanna se mě držela tak blízko, až to vypadalo, že mi chce vlézt do kapsy. Podíval jsem se na bezpečnostní kamery v rozích u stropu. Malá červená světélka dokazovala, že pořád ještě fungují. Někdo musel vidět, co se tady dole stalo, ale žádné posily na pomoc nespěchaly. Což mohlo znamenat jen to, že akce pořád ještě probíhá a střed dění je v tuto chvíli někde hlouběji v budově. Začal jsem z toho mít skutečně špatný pocit.
Dveře na druhé straně haly, kterými se člověk dostal do vnitřních prostor Pevnosti, byly také pootevřené. Všechny zámky a závory byly rozbité stejně jako jeden z pantů. Opatrně jsem dveře odsunul a nakoukl jsem do chodby za nimi. Na stěnách byly čerstvé jizvy od kulek, ale pořád jsem neviděl žádné mrtvoly. Zdáli se ozývaly zvuky mnohonásobné střelby a vzteklý křik.
„Možná bychom mohli zaskočit vedle do armádních přebytků a pořídit si taky nějaké zbraně?“ navrhla Joanna.
„Věděla byste, jak je použít, kdybychom je měli?“
„Ano.“
Podíval jsem se na ni. „Jste samé překvapení, co? Ale já nemám zbraně rád. Člověk s nimi příliš lehce udělá chybu, která se nedá spravit prostým ‚promiň‘. Kromě toho jsem je nikdy nepotřeboval.“
„A co Trýznitelé?“
„Ty by žádné zbraně stejně nezastavily.“
Joanna kývla směrem ke kamerám pod stropem chodby. „Co všechna ta bezpečnostní opatření?“
„Logika obětí únosů. Mají kamery v každém pokoji, na každé chodbě, v každém výklenku a koutě. A tolik všelijakých pastí, že na to ani nechci pomyslet. A celý tým lidí, jejichž jedinou povinností je sedět na zadku a civět na monitory. Oni se doopravdy bojí, že si pro ně mimozemšťané zase přijdou. A jelikož nikdo neví, jak se sem ti malí zelení parchanti dostávají, běží kamery nepřetržitě. Sázejí na to, že je kamera zachytí, i když se dá lidské oko ošálit. Předpokládám, že jakmile je bezpečnostní tým zaregistruje, spustí poplach, každý popadne nejbližší zbraň a rozstřílí na mraky všechno, co nevypadá dost lidsky. Pro všechny případy mají kamery i na toaletách a ve sprchách. Zdejší lidé jsou zkrátka odhodlaní nedat se bez pořádného boje.“
Joanna protáhla obličej. „Takže tu není žádné soukromí? To je vážně paranoidní.“
„Ne v případě, že po vás jdou Oni. A čím více přemýšlím o tom, co se tady stalo… tím méně se mi to líbí. Všechny známky nasvědčují tomu, že se někdo nebo něco probilo dovnitř a lidi z Pevnosti to přivítali palbou. Bez zjevného účinku. Podle toho, jak to zní, pořád ještě bojují, ale jsou na ústupu. Něco je tlačí stále hlouběji a hlouběji do nitra jejich vlastního teritoria. Alespoň to se zdá být zřejmé. Ale kde jsou mrtvoly? Možná… že si mimozemšťané přece jen přišli doplnit sbírku…“
„To myslíte vážně?“ zeptala se Joanna. „Mimozemšťané?“
Rozhlédl jsem se po prázdné chodbě a zvážil jsem alternativy. „Na Noční straně se stýká všechno možné. Minulost, přítomnost i budoucnost. Mimozemšťané nejsou o nic divnější než spousta jiných věcí, které jsem tady viděl.“
„Možná bychom se sem měli vrátit později,“ navrhla Joanna.
„Ne. Jsou to dobří lidé. Nemůžu odsud jen tak odejít, když je možné, že potřebují pomoc. To nejde. A nejspíš je tady někde i Suzie… Zatraceně. Zatraceně. Právě teď se mi tohle vůbec nehodí. Jestli chcete, můžete počkat venku a já to prozkoumám.“
„Ne. S vámi se cítím bezpečněji, ať už je to kdekoliv. Můj hrdino.“
Vyměnili jsme si úsměv a pak už jsme kráčeli chodbou směrem, odkud se ozývala střelba, křik a klení. Cestou jsme viděli další hmotné škody, ale pořád žádné mrtvoly. Dokonce ani krev. Což bylo s přihlédnutím k intenzitě palby nanejvýš znepokojivé… Chodba končila ostrou zatáčkou vpravo. Nyní se střelba ozývala opravdu blízko. Přesvědčil jsem se, že se Joanna drží kus za mnou a pak jsem rychle vyhlédl za roh. A najednou bylo všechno úplně jasné. Měl jsem to vědět. Zhluboka jsem si povzdechl, vyšel jsem zpoza rohu a postavil jsem se doprostřed chodby.
„Okamžitě toho všichni nechte!“ zvolal jsem klidným, velitelským hlasem.
Střelba ihned přestala. V chodbě přede mnou zavládlo ticho. Ve vzduchu se převalovaly kotouče kouře. Úplně vzadu se za hromadou nábytku vytahaného z okolních místností choulila skupinka lidí. Zpoza této improvizované barikády trčely hlavně nejméně dvaceti různých druhů zbraní – tolik jsem jich alespoň napočítal, než jsem to vzdal. Většina z nich byla plně automatická. Na druhé, mojí straně chodby klečela za vlastní barikádou blondýnka v černé kůži a v ruce držela policejní brokovnici. Ohlédla se a kývla mi na pozdrav.
„Ahoj, Johne. Slyšela jsem, že ses vrátil. Hned se ti budu věnovat, jen co se vypořádám s touhle bandou expertů na sebeúnosy.“
„Polož tu flintu, Suzie,“ řekl jsem přísně. „Myslím to vážně. Už žádná střelba. Nebo se do toho zamíchám já a to pak nebude hezký pohled.“
„K čertu,“ ozval se hlas zpoza barikády. „Jako by to už tak nebylo dost zlé, teď se tu ještě objeví John Taylor. Zatracenej svinskej život. Tak dobře – který z vás idiotů naštval jeho?“
Suzie Brokovnice vstala a zavrčela na mě. Už jí pomalu táhlo na třicet a stále vypadala k sežrání. Pokud by vám nevadilo, že tahle ňamka by vám kousnutí rozhodně oplatila. Jako vždycky na sobě měla černý kožený motorkářský ohoz vyzdobený železnými řetězy a nýty a její bujnou hruď obepínaly dva nábojnicové pásy. Kožené boty ke kolenům s ocelovými špičkami doplňovaly celkový image. Suzie musela vidět Holku na motorce stejně jako Bezstarostnou jízdu

víckrát, než je zdrávo, a zbožňovala každý film Rogera Cormana o Pekelných andělech, který kdy udělal.
Suzie má obličejík, na jaký se nezapomíná, s vystouplými lícními kostmi a výraznou bradou. Slámově žluté vlasy dlouhé po ramena nosí svázané čelenkou, kterou si údajně vyrobila z kůže prvního chlapa, co zabila. Když jí bylo dvanáct. Oči má velice tmavě modré, chladné a klidné, a její tenká ústa se jen zřídka zkřiví do úsměvu – snad jedině uprostřed pořádného masakru a krveprolévání, kde se cítí nejlépe. Nikdy o ní nikdo neslyšel, že by někomu prominula urážku, peníze stačí utrácet stejně rychle, jak je získává, a vždycky je připravena nakopat někomu zadek hezky naplno. Ráda o sobě říká, že přátele žádné nemá a její nepřátelé jsou všichni mrtví, ale přesto se několika lidem podařilo vetřít se jí do života. Já měl to štěstí nebo smůlu, že jsem byl jedním z nich.
Když tam tak stála obklopena kouřem v narudlé záři nouzového osvětlení, vypadala jako valkýra z pekla.
„Nech mě hádat," řekl jsem unaveně. „Vtrhla jsi sem, vyzvala jsi je, aby ti vydali někoho, pro koho jsi přišla, a když odmítli, vyhlásila jsi jim válku. Je to tak?"
„Mám na toho chlápka legální zatykač," ohradila se Suzie. „A oni se ke mně chovali velice hrubě."
Chvíli jsem se nad tím zamyslel. „Určitě už toho litují. Hele, snaž se je nezabít všechny, Suzie. Potřebuji některé živé a relativně zdravé, abych se jich mohl na něco zeptat."
„Hej! Zadržte!" ozval se hlas zpoza barikády. „Je možné… že jsme se trochu unáhlili. Nikdo z nás si nechce znepřátelit Suzii Brokovnici a Johna zatraceného Taylora, pokud to nebude absolutně nutné. Můžeme si o tom promluvit?"
Podíval jsem se na Suzii, která pokrčila rameny. „Stačí, aby mi vydali, pro koho jsem přišla, a hned odsud vypadnu."
„Když ti ho vydáme, zastřelíš ho," zavolal hlas. „Poskytli jsme mu azyl."
„Ten člověk má pravdu," řekl jsem. „Máš ve zvyku přivádět je raději mrtvé než živé."
„Šetří to papírování," bránila se Suzie.
Podíval jsem se na protější stranu chodby, odkud na nás mířilo dvacet nebo více pušek. „Kdyby tě Suzie doopravdy chtěla mrtvého, už bys byl mrtvý. Dala ti šanci. Skutečně si myslím, že by ses měl vzdát."
„Lidem, kteří sem přijdou, zaručujeme bezpečí," namítl hlas tvrdohlavě. „Je to naše poslání. Proto tady jsme. Jsme ochotní jednat o dohodě, ale svoje zásady nezradíme."
Podíval jsem se na Suzii. „Pro kterého ubožáka sis přišla tentokrát?"
„Není to nikdo důležitý. Jenom jeden prolhaný právník, který sbalil prachy, které mu klient dal, aby je vyplatil jako odstupné, a práskl s nimi do bot. Pět milionů liber a drobné. Mám slíbeno deset procent z toho, co zachráním."
„Právník?" zvolal hlas. „K čertu, proč jste to neřekli hned? Kdybychom věděli, že je to jeden z nich, vydali bychom vám ho okamžitě."
Usmál jsem se na Suzii. „Další vítězství zdravého rozumu a praktické diplomacie. Vidíš, jak je to snadné, když jednáš rozumně?"
Suzie se zamračila a teprve teď sklonila hlaveň brokovnice. „Nenávidím být rozumná. Kazí mi to reputaci."
Otočil jsem se k druhé barikádě, aby neviděla, že se usmívám. „Přišel jsem sem pro mladou dívku, která se jmenuje Cathy Barrettová. Dostala se do větších potíží, než si uvědomuje. Říká to jméno někomu něco?"
„Nevylezu, dokud tady bude Suzie," namítl hlas z druhé strany barikády.
„Nemusíte vylézat," odpověděl jsem trpělivě. „jen mi odpovězte na otázku. Pokud nechcete, abych se na vás taky nakrknul."
„Cathy tu byla," zavolal hlas rychle, „ale už odešla. Asi před týdnem. Říkala něco o tom, že slyší volání. Něčeho skvělého. Snažili jsme se jí to vymluvit, ale vůbec nás neposlouchala. A tohle není vězení, takže… Povídala něco o Blaiston Street. Víc nevím."
„Děkuji vám," řekl jsem. „Hodně jste mi pomohl."
„Ne že bych měl příliš na výběr," odpověděl hlas. „Už se k nám doneslo, co jste udělal těm ubožákům před Podivíny. Myslím, že to tam pořád ještě uklízejí."
Jen jsem přikývl. Nebylo to poprvé, co mi přisoudili něco, na čem jsem neměl nejmenší zásluhu. Nejspíš to roztrousil Eddie jako zvláštní druh omluvy. Tady na Noční straně pomáhá, když vás považují za drsňáka. Pak vám uvěří cokoliv.
„Nechám vás a Suzii, abyste si to vyřídili mezi sebou," řekl jsem. „Prostě jí dejte všechno, co bude chtít, a ona už vám nebude dělat potíže."
„Tak vám mockrát děkuji," řekl hlas hořce. „Myslím, že příště raději vsadím na mimozemšťany."
Kývl jsem na Suzii, aby se mnou šla na chvíli za roh, kde bychom si mohli v klidu promluvit. Představil jsem ji Joanně a obě ženy se na sebe usmály. Věděl jsem, že jedna druhou od prvního pohledu nemůže ani vystát.
„Takže sis našel další ztracenou ovečku, o kterou by ses mohl starat, Johne?" řekla Suzie.
„Živím se tím," odpověděl jsem. „Nějaký čas jsme se neviděli."
„Pět let a tři měsíce. Věděla jsem, že se jednoho dne vrátíš."
„Je mi líto, Suzie. Jsem tady jen na skok, kvůli případu. Jakmile najdu to děvče, padám odsud. Zpátky do bezpečného, normálního, každodenního světa."
Přistoupila ke mně a upřela na mě vážný pohled. „Ty tam nepatříš, Johne. Patříš sem. Jako my ostatní obludy."
Na to jsem neměl odpověď.
Ticho přerušila Joanna. „Jaký přesně je váš vztah s Johnem, slečno Bouchačko?"
Suzie si hlasitě odfrkla. „Jednou jsem ho střelila, ale vylízal se z toho. Zatykač, který jsem na něj měla, se ukázal být falešný. Tu a tam něco zmákneme spolu. Dobrý kámoš do nepohody. A vždycky mě zavedl tam, kde to žije. A umírá. Když jste s Johnem, tak se fakt nenudíte."
„To je všechno, pro co žijete?" zeptala se Joanna. „Násilí a zabíjení?"
„To stačí," odpověděla Suzie.
Řekl jsem si, že konverzace už zašla tak daleko, jak jen bylo bezpečné ji nechat zajít, a podíval jsem se na Joannu.

„Blaiston Street znám. Není to daleko odsud. Mizerné místo dokonce i na poměry Noční strany. Jestli tam Cathy zamířila, čím dříve ji najdeme, tím lépe pro ni.“
„Potřebujete pomoc?“ zeptala se Suzie.
Zamyšleně jsem si ji prohlédl. „Neřekl bych ne, kdybys mi ji nabídla. Máš práci?“
Pokrčila rameny. „V poslední době se kšefty nehýbou. Nesnáším nečinnost. Jenom to tady dorazím, vyzvednu si, co mi patří, a doženu vás. Obvyklá odměna?“
„Jistě,“ řekl jsem. „Moje klientka drží slovo.“
Suzie se podívala na Joannu. „To by raději měla.“
Joanna se chystala něco říct, ale pak si všimla, že hlaveň Suziiny brokovnice míří přímo na ni, a velice rozumně se rozhodla, že se neurazila. Ostentativně se otočila k Suzii zády a přenesla svou pozornost výhradně na mne.
„Teď alespoň máme adresu. Jaká je pravděpodobnost, že se tam Cathy dostala do vážných potíží?“
„Těžko říct, když nevíme, co ji tam přivedlo. Nikdy bych si nemyslel, že na Blaiston Street je něco, co láká kohokoliv. Horší už je to jenom v kanalizaci. Když skončíte tam, už nemáte kam klesnout. Pokud se za mé nepřítomnosti něco dramaticky nezměnilo. Suzie?“
Zavrtěla hlavou. „Pořád je to hadí hnízdo. Kdyby ta ulice vyhořela od základů, celé město by páchlo o trochu méně.“
„Nedělejte si starosti,“ řekl jsem rychle Joanně. „Je to vaše dcera. Říkala jste, že se o sebe umí postarat. A my už jsme jí v patách.“
„Na to nesázejte,“ řekla Joanna a koutky jejích úst se prohnuly dolů. „Cathy vždycky měla nadání vyklouznout člověku na poslední chvíli.“
„Nám nevyklouzne,“ odpověděl jsem sebevědomě.
„Takových jako jsme my, moc nenajdete,“ dodala Suzie Brokovnice.
„Díky Bohu,“ ozval se hlas zpoza barikády.

7
Kde je to doopravdy drsné
Joanna a já jsme nechali Suzii Střelkyni dál terorizovat Pevnost silou své impozantní osobnosti a zamířili jsme na Blaiston Street. Kde je to doopravdy drsné. Každé město má alespoň jednu oblast, kde neplatí žádná pravidla, kde lidskost přichází a zase odchází a civilizace je pomíjivá záležitost. Blaiston Street je místo, kde nikdo nikdy neplatil nájem, i ty nejskromnější životní vymoženosti jsou jen pro nejsilnější a morové krysy chodí ze strachu ve dvojicích. Platí tu zákon davu, alespoň v těch řídkých případech, kdy zdejší otrlí obyvatelé dokážou spolupůsobit dost dlouho na to, aby vytvořili dav. Žijí ve tmě, protože se jim to líbí. Protože tak nevidí, jak hluboko klesli. Chlast, drogy a zoufalství jsou na Blaiston Street každodenní realitou a nikdo na tuhle poslední štaci nedostane náhodou. Což činilo Cathyin výběr cíle ještě podezřelejší. Co pro všechno na světě a pod ním mohlo přilákat tak vitální a obvykle docela rozumné mladé děvče na takové místo?
Co si myslela, že tam na ni čeká?
Pršelo a drobné kapky teploty lidské krve dodávaly ulicím lesklou iluzi svěžesti. Vzduch byl těžký pachem restaurací, kuchyní stovek míst a dob, z nichž zdaleka ne všechny byly lákavé. Všudypřítomné neony byly deštěm jakoby rozostřené a lidé, kteří nás míjeli, měli hladové, vzteklé výrazy. Noční strana se tu předváděla v celé své ošklivosti.
„Hotové peklo,“ poznamenala Joanna nečekaně.
„Někdy doslova,“ odpověděl jsem. „Ale má i své půvaby. Stejně jako je to pokaždé ničema, kdo dokáže, že srdce slušné dívky náhle bije rychleji, tak nás ty nejtemnější rozkoše lákají z každodenního světa sem na Noční stranu.“
Joanna si odfrkla. „Vždycky jsem si myslela, že v Londýně najdete všechny rozkoše, po kterých zatoužíte. Ve veřejných telefonních budkách jsem viděla inzeráty nabízející neuvěřitelné zvrhlosti za rozumnou cenu. Všechny druhy sexu, s i bez tělesného kontaktu, prováděné lidmi obojího pohlaví. Některé i oboupohlavními… Co jiného se dá vidět tady?“
„Věřte mi, že to doopravdy nechcete vědět,“ odpověděl jsem vážně. „A teď raději změňme téma.“
„Dobře. Jaké to bylo vyrůstat tady na Noční straně?“ Joanna se na mne dychtivě podívala. „Muselo to být… neobvyklé místo pro dítě.“
Pokrčil jsem rameny. „Nic jiného jsem neznal. Když se divy a zázraky dějí každodenně, ztrácejí časem moc budit úžas. Tohle je kouzelné místo ve všech významech toho slova, a když nic jiného, nudu tady rozhodně nezažijete. Vždycky se můžete dostat do úplně nového průšvihu, a co více si může zvídavé dítě přát? Taky je to skvělé místo k učení sebekontroly. Když vám tady řeknou, že se máte chovat slušně, nebo si pro vás přijde bubák, obvykle si nedělají legraci. Buďto se hned zpočátku naučíte, jak přežívat, nebo nikdy nevyrostete. Nikomu nemůžete věřit, že vám bude hlídat záda… přátelům ani rodině. Ale na druhé straně je v tom jistá dávka poctivosti.
Mně tohle všechno připadá naprosto přirozené, Joanno. To váš svět, klidný a racionální, převážně logický, každodenní Londýn mi připadal jako zjevení. Bezpečný, pohodlně uniformní, předvídatelný… Je v tom jistá útěcha, být požehnaně anonymní, vědět, že některé věci se prostě mohou udát bez zvláštního významu pro vás nebo někoho jiného. Noční strana je plná všelijakých předzvěstí a proroctví, vměšování a intervencí Shora i Zdola. Ale i když je váš svět povětšinou bezpečný a klidný, je také… šedý, nudný a zatraceně těžko se v něm vydělává na živobytí. Až skončím s tímto případem, vrátím se tam, ale po pravdě řečeno nejsem s to se rozhodnout, jestli proto, že se mi tam líbí víc nebo že už ztrácím schopnost přežívat ve světě bohů a netvorů.“
„Ta Blaiston Street,“ zeptala se Joanna. „Nabyla jsem dojmu, že je to nebezpečné místo i podle měřítek Noční strany. Jste si jist, že Cathy zamířila právě tam?“
Zastavil jsem se a ona se zastavila se mnou. Tuhle otázku jsem si už také položil. Hlas za barikádou v Pevnosti mi mohl říct cokoliv, jen aby se nás zbavil… hlavně Suzie. Já bych to udělal. Ale… bylo to jediné vodítko, které jsem měl.

Rozčileně jsem se zamračil a lidé, kteří nás míjeli, zvětšili odstup. Svým darem jsem vždycky dokázal nalézt cokoliv. Tak jsem získal svou pověst. Být zpátky na Noční straně, a přesto nevidět svým vnitřním okem, to bylo skoro víc, než jsem dokázal snést. Pokud ta dívka byla opravy tak blízko, na Blaiston Street, měl bych zahlédnout alespoň její záblesk. Otevřel jsem svou mysl a zaútočil jsem na noc jako kladivem, přinutil jsem svůj dar proniknout do tajných teritorií skrytého světa. Vztekle a divoce jsem ho rozpínal do všech stran, zpupně jsem lámal zámky zavřených dveří a lidé kolem mne se vyplašeně choulili do svých niter a podvědomě se ode mne odtahovali. Ruce se mi samy svíraly v pěsti a cítil jsem, že se mi na tváři zase objevuje ten starý úsměv z časů, kdy nezáleželo na ničem jiném než na pravdě. Pak jsem v levém spánku ucítil silnou, pulzující bolest. Tím, že bych svůj dar po tak dlouhém spánku přepínal přes jeho přirozené hranice, jsem si mohl vážně ublížit, ale byl jsem tak vzteklý na svou bezmocnost, že jsem na to nedbal.
Ucítil jsem Cathy. Nemohla být dlouho pryč, její stopa stále vibrovala na membráně skrytého světa, ale bylo to jako natahovat se po něčem, co cítíte ve tmě, ale nevidíte to. Někdo nebo něco nechtělo, abych ji viděl. Můj úsměv se zlověstně pokřivil. K čertu s tím. Zatlačil jsem a bylo to, jako kdybych svou mysl tiskl proti ostnatému drátu. Z levé nosní dírky mi začala odkapávat krev a ruce jsem už vůbec necítil. Vážná poškození. A pak se pod mým odhodláním něco protrhlo, nějaká překážka povolila a já před sebou uviděl Cathyina ducha. Byl to její nedávný obraz, starý sotva několik dní, a tetelil se přímo na ulici přede mnou. Popadl jsem Joannu za ruku, aby to mohla vidět také. Cathy spěchala po ulici, opravdu natahovala nohy, a my jsme se hnali za ní. Obličej měla rozostřený a zrnitý, ale nemohlo být pochyb, že se usmívá. Naslouchala něčemu, co mohla slyšet jen ona, něčemu báječnému, co promlouvalo přímo k jejímu srdci a táhlo ji to jako rybář svůj úlovek rovnou do Blaiston Street. Ten úsměv na tom byl to nejděsivější. Nedokázal jsem si představit nic, po čem bych kdy toužil jako teď Cathy, co jí ten vemlouvavý hlas v její hlavě zjevně sliboval.
„Něco ji volá," řekla Joanna, která tiskla mou ruku tak silně, až to bolelo.
„Vábí ji to k sobě," odpověděl jsem. „Jako kdysi sirény vábily řecké námořníky. Může to lhát, ale nemusí. Tohle je koneckonců Noční strana. Co mě ale děsí, je, že nedokážu rozeznat ani hrubé obrysy toho, co ji k sobě volá. Pro můj dar to prostě neexistuje a nikdy neexistovalo. Což znamená zatraceně dobré mentální štíty a ty vyžadují silnou magii. Ale něco tak mocného by se mělo objevit na radaru každého obyvatele Noční strany, jen by to sem vstoupilo. Už by se o tom mělo povídat na každém rohu. Nový silný hráč by nenechal nikoho klidným. Ale nikdo nic neví… kromě mne. Ať se propadnu, jestli alespoň tuším, k čemu by něco tak mocného potřebovalo zatoulanou teenagerku."
Cathyin duch se zase ztratil navzdory veškeré mé snaze ho udržet. Můj dar ustoupil do pozadí a zabouchl za sebou dveře. Vystřídala ho pekelná bolest hlavy a několik okamžiků jsem nedokázal dělat nic než stát uprostřed chodníku, oči křečovitě zavřené, a bojovat, aby se mi myšlenky nerozutekly úplně. Až tenhle případ skončí, budu potřebovat spoustu času na zotavenou. Když jsem oči zase otevřel, Joanna mi nabídla kapesník a kývla směrem k mému nosu. Osušil jsem si krev, která mi vytekla z levé nosní dírky, ale krvácení už ustalo. Ani jsem necítil, kdy pustila mou ruku. Na to, že jsem se zrovna vrátil, přepínám svoje síly příliš. Joanna stála těsně vedle mě a snažila se mě uklidňovat svou přítomností. Bolest hlavy rychle polevila. Vrátil jsem jí její zkrvavený kapesník, který přijala s jistou důstojností, a pak jsme zase vyrazili směrem k Blaiston Street. O svém selhání jsem se nezmínil a ona také ne.
„Je Suzie opravdu tak nebezpečná, jak si všichni myslí?" zeptala se mě Joanna po chvíli, jen aby něco řekla.
„Spíš nebezpečnější," odpověděl jsem po pravdě. „Svou reputaci si vystavěla na mrtvolách nepřátel a ochotě riskovat i v situacích, kdy by si to rozmyslel i vikingský berserkr. Suzie nechápe význam slova strach. Vlastně má problémy i s některými jinými pojmy jako zdrženlivost, milosrdenství nebo pud sebezáchovy."
Joanna se rozesmála. „Zatraceně, Johne, copak tu vážně neznáte nějaké normální lidi?"
V duchu jsem se zasmál s ní. „Tady žádní normální lidé nejsou. Normální lidé mají obvykle dost rozumu na to, aby se takovým místům na míle vyhnuli."
Jak jsme šli, lidé se přede mnou rozestupovali a nikdo se mi nepodíval do očí. Soukromí se na Noční straně přikládá velký význam už jen proto, že tady každý má co skrývat. Davy se přelévaly kolem, ani na okamžik se nezastavily, jen zřídka zpomalily, stále ve spěchu někam se dostat, něco udělat, co by ostatní určitě neschválili. Na Noční straně nejsou semafory. Stejně by si jich nikdo nevšímal. Nejsou tam ani značené křižovatky. Když se chcete dostat na druhou stranu ulice, potřebujete k tomu jen odvahu, odhodlání a schopnost zastrašit ostatní, aby vám uvolnili cestu. I když, jak jsem slyšel, úplatky tu také mají svou váhu. Podíval jsem se na Joannu a položil jsem jí otázku, kterou jsem tak dlouho odkládal. Teď, když jsme se blížili ke Cathy, cítil jsem, že už na ni znám odpověď.
„Říkala jste, že tohle není poprvé, co Cathy odešla z domu. Proč pořád utíká, Joanno?"
„Snažím se s ní trávit co nejvíce času," odpověděla Joanna s pohledem upřeným přímo před sebe. „Jsem s ní, kdykoliv je to možné. Ale vždycky to nejde. Vedu velice aktivní život. Pracuju po celý čas, který mi Bůh nadělil, jen abych se udržela tam, kde jsem. Dostat se na špici a udržet se tam je pro ženu desetkrát těžší než pro muže. Lidé, se kterými každý den jednám, by spořádali žraloka k snídani jako předkrm a zradu zdokonalili v uměleckou záležitost. Pracuji zatraceně těžce, abych Cathy zajistila bezpečí, které ona považuje za samozřejmé, a abych zaplatila za všechno, co ona prostě má. Přestože nikdy neprojevila nejmenší zájem o záležitosti, díky nimž může žít v tom svém malém pohodlném světě."
„Máte svou práci ráda?"
„Občas."
„Pomýšlela jste někdy na to, že byste zkusila něco jiného?"
„Umím jenom tohle," odpověděla a já jsem přikývl. Věděl jsem, jaké to je.
„Žádní otčímové?" zeptal jsem se opatrně. „Nebo zástupný otec? Někdo, s kým by si mohla popovídat?"
„K čertu, ne. Přísahala jsem, že už nikdy neudělám tu chybu, abych se připoutala k nějakému muži," odpověděla Joanna vztekle. „Ne po tom, co jsem si zkusila s Cathyiným otcem jen proto, že on si myslel, že si to může dovolit. Teď jsem samostatná žena a žiji si podle svých vlastních zásad. Na světě není mnoho mužů, kteří by se do nich vešli. A i s těmi většinou nevyjdu. Zase kvůli práci. Ale Cathy nikdy nepostrádala nic, co by doopravdy potřebovala. Vychovala jsem

ji jako chytrou, samostatnou a nezávislou.“
„I na vás?“ zeptal jsem se klidně. Joanna se na mne ani nepodívala.
V tu chvíli se svět náhle změnil. Žijící město zmizelo a my jsme najednou byli někde jinde. Někde, kde to je mnohem horší. Zaskočilo mě to, takže jsme ještě ušli několik kroků, pak jsme se zastavili a rychle jsme se rozhlédli. Ulice byly prázdné, davy, které proudily kolem nás, náhle zmizely. Většina okolních budov byly jen trosky a ruiny. Vyšší domy se zjevně už dávno zřítily, takže nikde nebylo vidět nic, co by mělo více než jedno patro. Z toho důvodu jsme náhle měli rozhled na míle daleko a všude byla jen zkáza a trosky. Žádný život. Londýn, Noční strana, staré město, to vše teď byla záležitost minulosti. Stalo se něco zlého, co všechno zničilo.
Všechny lampy a neony zhasly, takže se znatelně setmělo. Jediné světlo, které zůstalo, mělo narudlý odstín, jako od vzdáleného ohně. V tom strašidelném přísvitu bylo těžké cokoliv rozeznat. Všude byly stíny, velice hluboké a úplně černé. Normální světlo jsem nikde neviděl, v žádné z těch ruin, dokonce ani mihotavé světlo plamenů. Byli jsme sami v temné noci. Joanna zalovila v kabelce a vytáhla zapalovač. Ruce se jí tak třásly, že musela škrtnout alespoň pětkrát, než vyskočil plamínek. Teple žluté světlo se rozlilo do tmy, ale nedosáhlo daleko. Joanna přidržela zapalovač vysoko a začali jsme se rozhlížet kolem ve snaze zjistit, kde to jsme, ačkoliv jsem měl ošklivý pocit, že vím, co se stalo.
Bylo tady ticho. Příliš velké ticho. Nebylo slyšet vůbec nic až na zvuky našich kroků a dechu. Bylo to strašidelné, znervózňující. Obvyklý hlomoz města zmizel spolu s jeho obyvateli. Londýn byl násilným způsobem umlčen. Stačilo mi, abych se v té narudlé záři rozhlédl kolem, a bylo mi jasné, že tohle místo je úplně opuštěné. To ticho bylo tak trýznivé, že se mi chtělo začít křičet… cokoliv, jen abych se ujistil, že tady jsem. Ale neudělal jsem to. Možná tam bylo něco, co naslouchá. Nebo hůře, nebylo.
Nikdy v životě jsem se necítil tak osamělý.
Trosky budov kolem byly deformované, jejich obrysy byly proměněné a hrany ohlazené působením větru a deště. Dlouhým působením. Všechna okna byla prázdná, po skle tu nezbylo ani památky a kolem jsem neviděl jediné dveře; jen temné otvory, jako oči a ústa nebo možná zející rány. Bylo v tom něco nesnesitelně smutného vidět tak mocné město klesnout tak hluboko. Celá ta staletí budování a rozšiřování, tolik životů, které tu našly svůj smysl – to všechno teď bylo na nic. Pomalu jsem kráčel vpřed a kolem nohou se mi zvedaly obláčky prachu. Joanna ze sebe vydala dušený zvuk, něco jako zachrčení, a pak se vydala za mnou.
Bylo tu chladno. Vlastně spíš mrazivo, jako kdyby se ze světa vytratilo všechno teplo. Vzduch byl naprosto nehybný, bez sebelehčího závanu větru. Naše kroky zněly v tom tichu velice hlasitě, když jsme šli po tom, co kdysi bývalo ulicí, živým a rušným místem plným lidí. Cítil jsem, že se chvěju, a se zimou to nemělo nic společného. Tohle bylo zlé místo a my jsme sem nepatřili. Rozbořené budovy se v dálce černaly proti horizontu jako rozeklané siluety, stíny toho, co dříve byly. Město, jeho živoucí složka, zmizelo.
„Kde to jsme?“ zeptala se Joanna konečně. Ruka, ve které držela zapalovač, se jí už tolik netřásla, ale hlas ano. Ani jsem se jí nedivil.
„Ne kde,“ opravil jsem ji. „Kdy. Tohle je budoucnost. Vzdálená budoucnost, podle toho, jak to vypadá. Londýn padl, civilizace přišla a odešla. Tohleto není ani epilog. Někdo knihu Londýna a Noční strany zavřel, nebo ji spíš zabouchl s celou parádou. Klopýtli jsme o časový skluz. Uzavřenou oblast, kde čas poskakuje sem a tam, do minulosti a budoucnosti a kamkoliv mezi tím. Nemusím snad ani říkat, že když jsem tudy šel posledně, žádný časový skluz tu nebyl. Každý, kdo má alespoň dvě mozkové buňky v hlavě, ví, jak se časovému skluzu vyhnout, a vždycky jsou dobře označené. I kdyby jen kvůli tomu, že to jsou tak ošemetné věci. Nikdo pořádně neví, jak fungují nebo co je způsobuje. Objevují se a zase mizí stejně jako každý ubožák, který do nich nějakou nešťastnou náhodou vleze.“
„Chcete říct, že jsme tu uvízli?“
„Nikoliv nutně. Pokusím se využít svůj dar a najít cestu ven. Fyzikální oblast časového skluzu není příliš velká. Kdyby se mi podařilo najít hranice, slabý bod a v něm skulinku…“
„Není velká!“ zvolala Joanna a hlas jí přeskočil emocemi. „Vidím na míle daleko, až k obzoru! Bude nám trvat týdny, než se tam dostaneme!“
„Věci nejsou vždycky takové, jak vypadají. To byste už měla vědět.“ Pokoušel jsem se mluvit klidně a tiše, aby to znělo sebevědomě, ale necítil jsem se tak. „Teď, když jsme uvnitř časového skluzu, vidíme ho celý, ale skutečně zasažená oblast je poměrně malá. Jakmile v ní najdu skulinu a dostaneme se ven, všechno se okamžitě změní a vrátíme se do vlastního času. Řekl bych, že jsme od ní jen půl hodiny. Malá procházka. Samozřejmě za předpokladu, že se něco nepokazí.“
„Nepokazí?“ zopakovala Joanna. „Co by se ještě mohlo pokazit? Jsme tady sami. Tohle je daleká budoucnost a všichni jsou už mrtví. Copak to necítíte? Londýnu konečně někdo stáhl roletu…“
„Nic nevydrží věčně,“ řekl jsem. „Všechno dříve nebo později dospěje ke svému konci. Nejspíš i Noční strana. Nechtě uplynout dost času a zřítí se i ten největší monument.“
„Možná přece jenom svrhli Bombu.“
„Ne. Myslím, že Noční strana by Bombu přežila. Ať už se tady stalo cokoliv, bylo to něco definitivnějšího.“
„Vůbec se mi nelíbí vidět Londýn takhle,“ řekla Joanna tiše. „Vždycky byl tak živý. Vždycky jsem si myslela, že tomu tak bude navždy. Byl tak dobře postavený, všechno v něm tak klapalo, všichni jsme ho měli tak rádi; myslela jsem, že nás všechny přežije. Vypadá to, že jsem se spletla. Že jsme se spletli všichni.“
„Možná prostě odešli a postavili si nový Londýn o kus dál,“ nadhodil jsem. „A dokud budou na Zemi lidé, vždycky budou potřebovat Noční stranu nebo něco na ten způsob.“
„A co když už na Zemi žádní lidé nejsou? Kdo ví, jak daleko do budoucnosti jsme se vlastně dostali? Staletí? Tisíciletí? Rozhlédněte se kolem sebe! Všechno je mrtvé. Úplně všechno je mrtvé. Všechno skončilo. I my.“ Náhle se roztřásla a pak se na mě podívala, jako kdyby to byla moje vina. „Ale vás to z míry nevyvedlo, co? Je ten časový skluz tady na

Noční straně běžná věc?“
„No,“ odpověděl jsem opatrně, „tak běžná zase ne.“
„Typické,“ povzdechla si Joanna. „Na Noční straně nejde věřit ani Času.“
O tom jsem se s ní nemohl přít, a tak jsem se raději znovu rozhlédl kolem. Tisíciletí? Ruiny vypadaly hodně staré, ale tak staré přece jen ne. „Zajímalo by mě, kde jsou všichni? Odešli, když zjistili, že městu už není pomoci? A pokud ano, kam šli?“
„Možná se všichni přestěhovali na Měsíc. Jako v té písničce.“
Tehdy jsem se podíval nahoru a zamrazilo mě až do morku kostí. Najednou jsem pochopil, proč je tu taková tma. Na nebi žádný Měsíc nebyl. Zmizel. Obrovská bledá koule, která od nepaměti dominovala Noční straně, byla pryč. Většina hvězd zmizela taky. Zbyla jich tam pouhá hrstka, rozhozená po dvou nebo po třech po nesmírné rozloze temnoty; poslední sinalé hlídky světla před příchodem definitivní noci. A jelikož hvězdy jsou od nás tak zatraceně daleko, možná že už byly taky pryč, jen jejich světlo k nám pořád ještě letělo…
Jak by mohly zmizet hvězdy? Co se tady k čertu stalo…?
„Vždycky jsem si myslel, že Měsíc vypadá na Noční straně větší, protože jsme mu tady blíže,“ řekl jsem nakonec
„Možná… konečně spadl. Dobrý bože… jak daleko do budoucnosti jsme se vlastně dostali?“
„Jestliže zmizely hvězdy,“ řekla Joanna tiše, „myslíte, že už není ani slunce?“
„Nevím, co si mám myslet…“
„Ale–“
„Marníme čas,“ okřikl jsem ji příkře. „Jaký smysl má klást otázky, na které nedovedeme odpovědět? Stejně na tom nezáleží. Nezůstaneme tady. Mám protější hranici uloženou v hlavě. Najdeme ji a vrátíme se zpátky tam, kam patříme.“
„Tak moment,“ řekla Joanna. „Protější hranici? Copak se nemůžeme prostě otočit a vrátit se tak říkajíc dveřmi, kterými jsme sem přišli?“
„Tak jednoduché to není,“ odpověděl jsem. „Jakmile se časový skluz vyskytne, neodstraní ho nic menšího než edikt božího soudu. Je tady navždy. Kdybychom se pokusili vrátit, vylezeme z něj u Pevnosti, ale pořád ještě bude mezi námi a Blaiston Street. Museli bychom ho obejít, ale k tomu bychom potřebovali jeho celkový plán a mapu postižené oblasti. Jinak bychom skončili zase tady.“
„Jak dlouho může takové mapování trvat?“
„To je dobrá otázka. I kdybychom našli někoho dostatečně mocného, kdo by nám za to neúčtoval libru masa a pustil by se do toho okamžitě… mluvíme o dnech a možná i týdnech.“
„Jak velký může ten časový skluz být?“
„Další dobrá otázka. Možná celé míle.“
„To je směšné,“ namítla Joanna. „Přece musí existovat nějaká jiná cesta do Blaiston Street.“
Váhavě jsem zavrtěl hlavou. „Časový skluz je s tou ulicí svým způsobem spojený. Cítím to. Což mě na druhé straně přivádí k myšlence, že k němu nedošlo náhodou. Někdo nebo něco si chrání svoje teritorium. Nechce, abychom se mu pletli do cesty Ne. Nejjistější, co můžeme udělat, je dojít k protější hranici, najít v ní skulinu a vyjít odsud přímo do Blaiston Street. Nemělo by to být bůhvíjak těžké. Jistě, je to zatraceně nepříjemné, ale nepřipadá mi, že by nám hrozilo skutečné nebezpečí. Jenom se mě držte. Můj dar nás odsud dostane.“
Joanna se na mne podívala a já jsem jí pohled oplatil, a přitom jsem se snažil tvářit sebevědomě. Po pravdě řečeno jsem to na ni hrál a spoléhal jsem se jen na štěstí a instinkt. Nakonec se odvrátila a nešťastně se rozhlédla kolem sebe.
„Nelíbí se mi to tady,“ řekla prostě. „Nepatříme sem. Nikdo tady už nepatří. Ale Cathy už zašla příliš daleko, takže… Kudy?“
Ukázal jsem přímo před sebe a vyrazili jsme. Joanna stále držela v ruce zapalovač, ale jeho nažloutlé světlo daleko neproniklo. Maličký plamínek žhnul klidně a vzpřímeně, nerušil ho sebelehčí závan větru. Snažil jsem se nemyslet na to, jak dlouho ještě vydrží. Purpurové světlo kolem se v porovnání s ním zdálo ještě temnější. Byla čím dál větší zima, jako kdyby z nás prázdná noc vysávala veškeré lidské teplo. Měl bych vyrobit něco jako pochodeň, ale široko daleko jsem neviděl žádné dřevo. Jenom cihly, ruiny a spoustu prachu.
To ticho mi lezlo na nervy. Bylo tak definitivní, až to nebylo přirozené. Hrobové ticho. Hřbitovní. Plné očekávání, jako kdyby v něm někde v nejtemnějším stínu číhalo něco, co nás pozoruje, čeká a vybírá si nejlepší okamžik k útoku. Město mohlo být prázdné, ale to neznamená, že totéž platí o noci. Najednou se mi vybavilo, jak jsem se cítil jako malé dítě, když mě otec na noc uložil do postele a zhasl světlo. Kdysi, když se o mě ještě staral a byl dost střízlivý, aby na takové věci pamatoval. Děti znají tajemství tmy. Vědí, že v ní číhají obludy, které se mohou zjevit nebo také nemusí. Nyní jsme se nacházeli v nejtemnější noci ze všech a já měl stále silnější pocit, že nás z ní něco pozoruje. Obludy existovaly vždycky. To je jedna z prvních věcí, co se o Noční straně naučíte.
Některé z nich vypadají přesně jako vy nebo já.
Možná že sám Londýn je obluda. Mrtvé město, vzpouzející se návratu života. Nebo tou obludou byla prostě osamělost. Muž a žena na místě, které život opustil. Člověk není stvořen pro samotu.
Jak jsme kráčeli po tom, co dříve bylo hlavní ulicí, naše kroky zněly stále silněji a s větší ozvěnou. Prach by měl všechny zvuky absorbovat. Bylo ho tu na to dost. Ležel všude, v tlustých vrstvách, neporušených už bůhvíjak dlouho. Na ulici to bylo nejhorší, ale brzy jsme se přesvědčili, že nemáme na vybranou a musíme se držet jejího středu. Budovy měly tendenci se hroutit, když se k nim člověk přiblížil příliš. Pouhé vibrace našich kroků stačily porušit jejich křehkou rovnováhu a celé části zdí se prostě sesypaly, přičemž se do vzduchu zvedla oblaka jemného prachu. Vzal jsem ze země jednu cihlu a rozpadla se mi v ruce. Snažil jsem se odhadnout, jak stará musí být, že tak zkřehla, ale odpověď nedávala smysl. Lidská mysl není uzpůsobena operovat s tak velkými čísly.
Právě když jsem si pomyslel, že si začínám zvykat, se všechno začalo kazit ještě víc. Začal jsem slyšet zvuky. Zpočátku

byly tak slabé, až jsem si myslel, že za ně může moje obrazotvornost. Ale brzy se začaly ozývat ze všech stran, zepředu i zezadu, tiché, zneklidňující zvuky, které se pomalu plížily blíž. Tak dobrou fantazii nemám. Ty zvuky byly skoro povědomé, ale ne tak docela, a měl jsem z nich divný, zlověstný pocit. Neustále se blížily. Neotáčel jsem se, ale snažil jsem se pronikat pohledem každý stín, kolem kterého jsme šli. Nic. Zrychlil jsem, ale ty zvuky se mi stále držely v patách. Sledovaly nás, stopovaly nás, občas se trochu vzdálily, ale nikdy nás neopustily docela. Začaly se mi potit ruce. Klapavé, štěbetavé zvuky, které jsem skoro dokázal pojmenovat. Joanna si jich už také všimla a otevřeně se kolem sebe rozhlížela. Plamínek jejího zapalovače se divoce zamihotal. Dostal jsem strach, že zhasne, a položil jsem jí ruku na rameno, aby zpomalila.
„Co je k čertu tohle?“ zeptala se nervózně. „Že by tu s námi přece jen něco bylo? Něco živého?“
„Já nevím. Ale ty zvuky přicházejí z mnoha směrů najednou, což by svědčilo o tom, že je toho hodně a je to všude kolem nás.“ Znovu jsem upřel pohled do stínu ruin, ale neviděl jsem vůbec nic. Nic, co se tam mohlo ukrývat. Absolutně nic. Byl jsem čím dál nešťastnější. „Ať už je to cokoliv, zdá se, že prozatím si to od nás udržuje jistou vzdálenost. Možná že se to bojí stejně jako my.“
„Na to moc nesázejte,“ řekla Joanna. „Jak daleko je to ještě k hranici?“
Vyzkoušel jsem svůj dar. „Půl hodiny chůze. Možná čtvrt, když poběžíme. Ale tím bychom mohli vyslat špatnou zprávu.“
Náhle se na mě podívala. „Nemohou po vás jít zase Trýznitelé?“
Rozhodně jsem zavrtěl hlavou. „Tak brzy po výstraze Břitváka Eddieho sotva. Ať už je poslal kdokoliv, bude si to teď chtít pořádně promyslet. Já bych to udělal určitě. Dokonce i hlavní hráči začnou váhat, když do hry vstoupí Břitvák Eddie. Kromě toho mne trýznitelé nikdy nedokázali vyslídit tak přesně. Jinak bych tak dlouho nepřežil. Možná… že je to hmyz. Vždycky jsem si myslel, že jestli nás lidi něco přežije, bude to ten zatracený hmyz. Vědci tvrdili, že ty nohaté stvůry přežijí i nukleární válku. Mohl by to být hmyz. Zatraceně. Já ty šmejdivé mrchy nesnáším.“
„Víte určitě, že ty zvuky nemůže vydávat člověk? Možná se nějaký ubožák chytil do téhle pasti stejně jako my. Možná je zraněný a pokouší se upoutat naši pozornost?“
Zamračil jsem se. To mě mělo napadnout. Pravděpodobné to příliš nebylo, ale… vyslal jsem svůj dar do noci, abych vypátral zdroj zvuku, a ke svému překvapení jsem narazil na stopy člověka prakticky okamžitě. Byli jsme jen kousek od něj.
„Opravdu tady někdo je! Člověk… jediný člověk, samotný. Nehýbá se. Mohl by být zraněný… tudy.“
Rozběhl jsem se ulicí, až se mi pod nohama zvedala oblaka prachu, a Joanna se mi držela po boku. Už jsem si na to začal zvykat. Docela se mi to líbilo. Na zvuky kolem jsme docela zapomněli, tak jsme byli vzrušení pomyšlením, že jsme na tomto prokletém, bohem opuštěném místě našli lidskou bytost. Mohl by to být návštěvník nebo někdo, kdo přežil… mohla by to být odpověď na celou hromadu otázek. Nebo jen nějaký ubožák, který potřebuje naši pomoc. Pěkně po řadě. Můj dar ho dokázal najít stejně spolehlivě jako radar a zavedl nás do jedné z postranních uliček. Okamžitě jsme zpomalili, protože údery našich běžících nohou by mohly strhnout cihlové zdi po obou stranách úzké ulice. I tak se nebezpečně chvěly, když jsme kolem nich procházeli.
Nakonec jsme se zastavili před obrovskou dírou ve zdi nalevo. Její zubaté okraje byly… organické povahy. Připomínaly spíš ránu než vchod. Konečkem prstu jsem vyzkoušel vyčnívající cihly, ale tentokrát se pod mým dotekem nerozpadly. Divné. Uvnitř byla absolutní tma, ze které se šířil lehce zatuchlý pach. Pokynul jsem Joanně, aby přišla se zapalovačem blíž ale ani jeho světlo neproniklo hlouběji než na jeden dva palce.
„On je tam?“ zeptala se Joanna. „Víte to určitě? Je tam naprostá tma… a vůbec nic neslyším.“
„Je tam,“ prohlásil jsem kategoricky. „Můj dar se v takových věcech nikdy nemýlí. Ale je to cítit… divně.“ Opatrně jsem strčil hlavu do díry. „Haló? Slyšíte mě? Haló!“
Čekal jsem, ale nikdo neodpovídal. Cihlová zeď se vibracemi mého hlasu ani nezachvěla. Přitom jsem si uvědomil, že tichý zvuk, který nás až doposud pronásledoval, ztichl. Pomyslel jsem si, že jsme jeho zdroji možná utekli, ale nijak zvlášť jistý jsem si tím nebyl. Vytáhl jsem hlavu z díry a začal jsem si ji prohlížet. Čím více jsem o tom všem uvažoval, tím méně se mi to líbilo. Smrdělo to jako past s (možná) poraněným člověkem jako návnadou. V temnotě za dírou mohlo číhat cokoliv. Ale člověk tam byl určitě, a jestliže neodpovídá a je zraněný… nejspíš jsme jeho jediná naděje. A ať se propadnu, jestli někoho nechám na tomhle bohem prokletém místě. Takže… zhluboka jsem se nadechl, až mě pach zatuchliny polechtal v nose, a pak jsem se opatrně protáhl otvorem ve zdi. Byl dost těsný. Nohou jsem našel podlahu a vešel jsem do místnosti za stěnou. Pak jsem zůstal stát velice tiše a naslouchal jsem, ale nic se neozvalo. Ustoupil jsem stranou a Joanna mne následovala; žluté světlo zapalovače přinesla s sebou.
Vypadalo to jako dva pokoje, mezi kterými někdo proboural příčku a spojil je tak v jeden, přičemž nadělal spoustu nepořádku. Všude na podlaze se povalovaly temné předměty. Nevypadaly jako cihly, ale v žádném případě se mi nechtělo se jich dotýkat, abych zjistil, co to je, a tak jsem je opatrně obešel. Vzduch v místnosti byl zatuchlý a zkažený, suchý a nakyslý, a byl v něm cítit rozklad, jako kdyby tady nedávno něco umřelo. Na podlaze nebyla vrstva prachu, ale holé cihlové zdi byly porostlé ohyzdnými šedivými chuchvalci plísně. Šel jsem dál, kam mne vedlo moje nadání, a Joanna před námi držela rozsvícený zapalovač. Kolem zlověstně tančily stíny. Brzy bylo jasné, že míříme do vzdáleného kouta, kde leželo něco, co připomínalo velký, špinavě šedý kokon. Vyplňoval roh místnosti od stropu až k podlaze; byl tři metry vysoký a jeden široký. Napadlo mne, jaký druh hmyzu mohl vyrobit tak obrovský zámotek, ale vzápětí jsem se rozhodl, že o tom raději nebudu přemýšlet. Nenávidím ty šmejdivé mrchy. Díval jsem se po cíli našeho pátrání, ale nic jsem neviděl, až na to, že mne moje nadání hnalo stále vpřed.
Až jsem nakonec stál přímo před kokonem, který se sinale leskl ve slabém světle plamínku zapalovače, a jinak už jsem neměl kam jít.
„Povězte mi, že nemyslíte na to, na co myslím já,“ řekla Joanna.

„Je uvnitř," odpověděl jsem váhavě. „A je pořád ještě živý. Živý a uvnitř… protože nikde jinde být nemůže."
Ztěžka jsem polkl a natáhl jsem ruku k zámotku. Byl teplý a vlahý na dotek, něco jako hedvábí nebo pavučina, a sotva jsem se ho dotkl konečky prstů, naskočila mi husí kůže. Nabral jsem do dlaně kus toho materiálu asi tak ve výši obličeje a prudce jsem škubl. Ta příšerná věc se mi přilepila na prsty a napnula se ale musel jsem vynaložit veškerou svou sílu, abych z ní kus vytrhl. Pod ní se rýsoval obličej. Lidský obličej. Pokožku měl našedlou a oči zavřené. Zaváhal jsem; vypadalo to, že je mrtvý, ale moje nadání mne nikdy neoklamalo. A pak se víčka zachvěla, jako kdyby se oči snažily otevřít.
Vrazil jsem do díry v kokonu obě ruce a rozhrnul jsem ten pavučinový materiál do stran. Vzpíral se, lepil se mi na prsty i na obličej a vlákna, která jsem přetrhal, se okamžitě zase snažila spojit. Křikl jsem na Joannu, aby mi pomohla, a společně se nám podařilo rozšířit otvor v kokonu natolik, že jsme osvobodili hlavu a ramena muže uvnitř. V tu chvíli se víčka otevřela úplně a mně nezbylo než připustit, že ten obličej znám. Byl starší, než když jsem ho viděl posledně, a mnohem vrásčitější, v očích se mu zračilo více hrůzy, než jsem kdy věřil, že existuje, ale docela určitě to byl Břitvák Eddie.
Jeho oči se pomalu zaostřily a pak se obrátily ke mně. Joanniným kapesníkem jsem mu z obličeje setřel poslední kus pavučiny. Ty oči mě viděly, ale to bylo vše. Nebyla v nich ani jiskřička poznaní, sebeuvědomění, lidskosti. Joanna a já jsme na něho hlasitě mluvili a snažili jsme se ho konejšit, zatímco jsme z něho strhávali cáry zámotku, až vznikl otvor dost velký, abychom ho vytáhli ven. Byl úplně ochablý a nereagoval. Na sobě měl svůj šedý plášť, ještě špinavější než jsem si ho pamatoval, rozedranější a děravější, nasáklý slizem a na mnoha místech poskvrněný něčím, co musela být krev.
Vyvlekli jsme ho ze zámotku, ale nohy mu nesloužily, a tak jsme ho opatrně složili na podlahu a zády jsme ho opřeli o stěnu. Dýchal přerývaně a nepravidelně, jako kdyby se snažil rozpomenout, jak se to dělá. Vůbec jsem si netroufal odhadovat, jak dlouho už byl v tom kokonu nebo co ho v něm uvěznilo. Měl jsem na něj stovku otázek, ale snažil jsem se mluvit klidně, postupně ho vyvést z ulity, do které se schoulil, aby si uchoval zbytek zdravého rozumu. Konečně se jeho oči upřely na mne; Joannu ignoroval úplně.
„Už je to v pořádku, Eddie," řekl jsem. „To jsem já. John Taylor. Vytáhli jsme tě z… té věci. Až se ti vrátí síla a dokážeš se postavit na nohy, vypadneme odsud a vrátíme se na Noční stranu. Eddie? Slyšíš mě, Eddie?"
V jeho nehybných očích se objevil záblesk poznání, i když strach se z nich docela nevytratil. Pak se jeho rty pomalu pohnuly. Naklonil jsem se k němu blíž, abych slyšel jeho tichý hlas. Zněl chraptivě a vyschle, jako kdyby ho nepoužíval už velice, velice dlouho.
„John… Taylor. Po tolika letech. Ty… parchante. Ať se smažíš v pekle navěky."
„Cože?" Překvapeně jsem se narovnal; byl jsem si jist, že se musel splést. „Dostanu tě odsud, Eddie. Všechno bude v pořádku."
„Nic nebude v pořádku… už nikdy. Všechno je to tvoje vina. Tohle všechno."
„Eddie…"
„Měl jsem tě zabít… dokud jsem mohl. Než jsi nás… všechny zničil."
„O čem to mluvíš?" zeptala se Joanna vztekle. „Vždyť jsme právě přišli! Nic jsme neudělali! Tohle je časový skluz."
„V tom případě by ses měl smažit v pekle, Johne… za to, co uděláš."
„Ty mě obviňuješ z tohohle?" zeptal jsem se pomalu. „Obviňuješ mě… z něčeho, co jsem ještě neudělal? Eddie, musíš přece vědět, že bych nikdy neudělal nic, co by způsobilo tohle. Alespoň ne úmyslně. Musíš mi to říct. Pověz mi, co mám dělat, aby se tohle nestalo."
Ústa Břitváka Eddieho se pomalu prohnula do lehkého, absolutně neveselého úsměvu. „Zabij se."
„Zradil jsi Johna Trýznitelům," řekla Joanna. „Proč bychom ti teď měli věřit? Možná bychom tě ani neměli zachraňovat. Co bys tomu řekl, kdybychom tě prostě strčili zpátky do toho kokonu?"
„To neuděláme, Eddie," řekl jsem rychle, když se mu v očích opět objevil výraz hrůzy. „Pojď s námi. Pomoz nám tomuhle zabránit. Nejsme daleko od hranice časového skluzu. Dokážu ho otevřít a odvést nás zpátky domů. Zpátky tam, kam patříme."
„Zpátky… do minulosti?"
To mě na chvíli umlčelo. Jestli se sem Eddie dostal tím těžším způsobem, tím dlouhým způsobem, mohl jsem se odvážit přivést ho zpátky? Přijala by Noční strana dva Břitváky Eddie? Přinutil jsem se na to nemyslet. Na tom teď nezáleží. Eddieho jsem tu nechat prostě nemohl. V temnotě. V kokonu. Některé věci prostě nemůžete udělat a pořád se ještě považovat za člověka.
Postavili jsme ho na nohy a tentokrát se na nich udržel. Přes všechno, čím prošel, to byl stále Břitvák Eddie tvrdý jako hřebík. Joanna a já jsme mu pomohli přejít místnost a pak jsme ho dírou ve zdi vystrčili na ulici. Jakmile jsme byli všichni venku, zvuky se ozvaly znovu. Když je Eddie uslyšel, instinktivně se přikrčil, ale jen na okamžik. Pohled už měl pevný a rty se mu také netřásly. Než jsme se dostali zpátky na hlavní ulici, šel už sám. Něco ho zlomilo, něco příšerného, ale byl to pořád Břitvák Eddie.
„Jak to, že jsi skončil jako jediný živý člověk tady?" zeptal jsem se nakonec. „A kdy to vlastně jsme? Jak daleko v budoucnosti? Vrátil jsem se na Noční stranu po pěti letech, kdy jsem byl mimo. Pomůže ti to určit datum? Zatraceně, Eddie, kolik staletí už uplynulo, co je tohle město opuštěné?"
„Staletí?" opáčil Eddie. „Připadá mi to jako staletí. Ale v čase jsem se vždycky orientoval docela slušně. Žádná staletí, Johne. Od okamžiku, kdy jsi nás všechny zradil a Noční strana zanikla, uplynulo jen osmdesát dva let."
Joanna a já jsme se podívali jeden na druhého a pak na opuštěné město. Rozpadající se budovy, obloha bez hvězd a měsíce.
„Copak se tohle všechno mohlo stát za osmdesát dva let?" zeptal jsem se.

„Byl jsi velice důkladný, Johne. Tohle všechno je tvoje práce. Stalo se to pro to, co jsi udělal.“ Snažil se, aby to znělo jako obvinění, ale na to byl příliš unavený. „Celé lidstvo vymřelo… kvůli tobě. Svět je mrtvý. Zima a rozklad, jediný zbylý život… jako červi hemžící se v shnilém jablku. A já jediný jsem zůstal… abych o tom mohl vyprávět. Protože já umřít nemůžu. Částečně kvůli dohodě, kterou jsem uzavřel… tehdy před lety. Na Ulici bohů. Byl jsem blázen. Zatracený blázen. Žil jsem dost dlouho… abych viděl konec světa a zánik všeho, na čem mi záleželo. Abych viděl, jak se všechny mé sny zhroutily a změnily v noční můry. Jediné, co teď chci, je zemřít… ale nemůžu.“
„Co udělal John?“ zeptala se Joanna naléhavě. „Co mohl udělat… aby způsobil tohle všechno.“
„Nikdy jsi neměl začít pátrat po své matce,“ odpověděl Eddie. „Nedokážeš se vypořádat s tím, co zjistíš. Nedokážeš se smířit s pravdou.“
„To probereme později, Eddie,“ řekl jsem nepříliš přesvědčivě. „Vracíš se domů. Zpátky do času, na Noční stranu, jaká byla. A přísahám ti… najdeme způsob, jak tomuhle zabránit. Raději zemřu, než abych dopustil, aby se to stalo.“
Břitvák Eddie se ode mne odvrátil. Zhluboka vdechoval poměrně čistý vzduch, jako kdyby to bylo velice dávno, kdy k tomu měl naposled příležitost. Šel už víceméně normálně a všichni jsme mířili k hranici skluzu. Ale pořád jsme byli na stejné ulici, když se náhle strhlo peklo.
Vylezli z děr v zemi, všude kolem nás. Černí a lesklí, násilím protlačovali svoje pružná těla ústím nepravidelných otvorů v prachem pokryté ulici. Najednou byly všude jejich dlouhé, tenké nohy, těla pokrytá krunýři, složené oči, ostré zuby, klapající kusadla a dlouhá, chvějící se tykadla. Hmyz všech tvarů a druhů, takový, jaký jsem nikdy dříve neviděl, a příšerně, nepřirozeně velký k tomu. Další jedinci vybíhali z pobořených budov nebo po zaprášených zdech, přes svou velikost lehcí jako pírko, a přidávali se k těm stovkám, co nás už obklopovaly, vyskakovali a natahovali se, vytvářeli živý koberec pokrývající zem, kam až oko dohlédlo. Ti nejmenší byli patnáct centimetrů dlouzí, zatímco nejdelší měli skoro metr; jejich velká zubatá kusadla vypadala dost ostrá a silná, aby připravila dospělého muže jediným stiskem o ruku nebo nohu. Některé ty stvůry lezly po zádech ostatních, aby se na nás mohly lépe podívat, ale alespoň prozatím se hmyz držel v bezpečné vzdálenosti.
Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek. Opravdu nedokážu ty šmejdivé mrchy vystát.
„Nu,“ poznamenal jsem co nejbezstarostněji, „vždycky jsem si myslel, že hmyz jednou zdědí svět. Akorát mě nenapadlo, že bude tak zatraceně velký.“
„Švábi,“ řekla Joanna hlasem plným hnusu. „Odporné bestie. Měla jsem jich zašlápnout víc, když jsem k tomu ještě měla příležitost.“ Zamávala proti nejbližším exemplářům zapalovačem a zdálo se, že se skutečně trochu stáhli. Nejspíš v tom bylo to světlo. Nyní už pro ně nepředstavovalo žádnou skutečnou hrozbu, ale instinkty přetrvaly. Možná bychom s jeho pomocí mohli prorazit a utíkat o život… podíval jsem se na Eddieho, abych se přesvědčil, jak je na tom, a zděsilo mne, když jsem zjistil, že tiše pláče. Co to s ním udělali? Velký a strašný Břitvák Eddie, Prohnilý bůh bleskové břitvy, se rozbrečí při pohledu na pár zatracených hmyzáků? Najednou jsem byl tak vzteklý, že jsem nedokázal promluvit. Až se vrátím, za tohle někdo docela určitě zaplatí.
„To je… nechutné,“ řekla Joanna. „Dostali jsme se do míst, kde je to doopravdy drsné. Příroda v celé své syrovosti.“
„To máte pravdu,“ pronesl povědomý, bodrý hlas. Otočil jsem se a v kruhu prostém hmyzu tam stál on – Sběratel. Můj starý známý z dob, než jsem odešel z Noční strany. Ne přítel. Nemyslím, že Sběratel má nějaké přátele. Na druhé straně má zatraceně hodně nepřátel. Právě teď byl oblečený jako gangster z bouřlivých dvacátých let; dokonalý do posledního detailu, od bílých psích deček na botách po zpupně pestrobarevnou vestu a klobouk s vytvarovanou krempou. Do toho obleku mu ale přebývalo alespoň patnáct kilo živé váhy a mohutné panděro mu přetékalo z napůl zapnuté vesty. Jako vždycky na něm bylo něco dokonale falešného. Jako kdyby se skrýval za několika vrstvami masek. Obličej měl skoro mrtvičně brunátný, oči se mu divoce leskly a jeho úsměv byl všechno, jenom ne upřímný. V tom směru se vůbec nic nezměnilo. Obklopovala ho teplá žlutá sluneční záře vycházející zdánlivě odnikud a hmyz se od něj držel v uctivé vzdálenosti.
„Co tady k čertu děláš, Sběrateli?“ zeptal jsem se. „A komu jsi ukradl ten neuvěřitelně nevkusný ohoz?“
„Dost dobrý, co?“ ušklíbl se Sběratel. „Originál Al Capone, získaný přímo z jeho skříně, když se nekoukal. Chybět mu nebude. Má dvacet jiných, zrovna takových. Dokonce mám certifikát pravosti od jeho krejčího.“ Zářil jako malé sluníčko a jeho okolí ho ani trochu nezneklidňovalo. „Vždycky se potkáváme na těch nejpodivnějších místech, že ano, Johne?“
„Mám tomu rozumět tak, že se znáte osobně?“ zeptala se Joanna, která se na mě dívala, skoro jako kdyby mi to měla za zlé.
„To je Sběratel,“ vysvětlil jsem jí rezignovaně. „Vymysli si, co chceš, a on to sežene, i kdyby to bylo přibité a za ostnatým drátem. Nic není příliš vzácné nebo příliš obskurní, aby se k tomu nedostal. Je přímo posedlý unikátními předměty a baví ho je získávat. Říká se, že nesbírá, jen když sestavuje katalog svých sbírek. Zkrátka Sběratel, zloděj, podvodník, šejdíř a individuum bez jakýchkoliv zábran a skrupulí. Není nic, co by nedokázal ukrást, bez ohledu na to, jak cenné to pro někoho může být. Znám jiné sběratele, ne v jeho váhové kategorii, kteří by dali všechno, co mají a co máte vy, jen aby si mohli prohlédnout Sběratelovo proslavené a velice dobře ukryté skladiště. Jak to jde, Sběrateli? Už jsi našel vejce Fénixe?“
Muž pokrčil rameny. „Těžko říct, dokud se nevylíhne.“ Zaměřil svůj naprosto nepřesvědčivý úsměv na Joannu. „Vy určitě nevěříte všemu, co se o mně říká, drahoušku. Jsem velice pomlouvaný muž.“
„Ne, to tedy nejsi,“ řekl jsem. „Jsi největší vykradač hrobů, vandal a sketa v historii. Archeologové straší tvým jménem svoje děti. Nezáleží ti na tom, komu ublížíš, jen když se zmocníš toho, co chceš.“
„Zachraňuji věci, které by jinak skončily v propadlišti dějin,“ odpověděl Sběratel nevzrušeně. „Jednoho dne si na Noční straně otevřu muzeum, aby každý mohl ocenit moje poklady… Ale prozatím je tam příliš mnoho konkurentů, závistivců, kteří by mě bez jakýchkoliv zábran okradli.“

„Co děláš tady, Sběrateli?“ zeptal jsem se. „Nepřipadá mi, že tady zůstalo něco cenného, co by tě mohlo zajímat.“
„Ty máš tak omezený obzor, Johne,“ řekl Sběratel a smutně přitom potřásl hlavou. „Jsi obklopen poklady a nevidíš je. Jen se kolem sebe rozhlédni. Jsou tady druhy hmyzu, které jsou ve světě, odkud jsem přišel, naprosto neznámé. Unikátní formy jinde nevídané. Znám sběratele specializujícího se na hmyz, který by močil krev, kdyby se doslechl, co mám. Přirozeně si odnesu několik duplikátů, abych je mohl vydražit za horentní sumy. Cestování v čase taky něco stojí.“
„Cestování v čase?“ zeptala se Joanna rychle. „Vy máte stroj času?“
„Nic tak hrubého,“ odpověděl Sběratel. „Ačkoliv mám docela slušnou sbírku některých zajímavějších mechanismů… Ne, mám nadání. Na Noční straně je nás takových mnoho. Tady můj milý John nachází věci, Eddie zabíjí břitvou, kterou nikdo jiný ani nezahlédne… a já dokážu putovat v čase. Tím způsobem jsem si opatřil některé svoje nejkrásnější kousky. Ale abych odpověděl na vaši další otázku, ne, cestující neberu. Jak ses sem dostal ty, Johne?“
„Časovým skluzem,“ řekl jsem. „Zrovna jsem mířil k jeho hranici, když se objevil ten hmyz. Odkud přesně jsi přišel, Sběrateli?“
„Právě jsi odešel z Noční strany,“ odpověděl Sběratel. „Poněkud ve spěchu a přísahal jsi, že se tam už nevrátíš. Mám to chápat tak, že ses vrátil?“
„Pět let poté, co jsi odcestoval. Vrátil jsem se, ale moje nálada se nijak nezlepšila.“
„To mě ani nepřekvapuje,“ řekl Sběratel. Vesele se zašklebil. „Tolik nádherných exemplářů, že nevím, kde začít. Už se nemůžu dočkat, až si je odnesu do svého skladiště a začnu je napichovat na výstavní panely!“
Joanna si odfrkla. „Doufám, že jste si donesl opravdu velkou smrtničku.“
Hmyz se hemžil všude kolem nás a tykadla se mu chvěla nebezpečným vzrušením. Rozhodl jsem se přejít k věci.
„Sběrateli, Eddie říkal, že jsme pouhých osmdesát dva let v mé budoucnosti, ale všechno kolem je zničené. Víš, co to způsobilo?“
Sběratel rozhodil své tučné ruce s okousanými nehty v gestu teatrální bezradnosti. „Je tolik budoucností, tolik možných časových linií. Tohle je jen jedna z nich. Jestli tě to uklidní, není na ní nic nevyhnutelného.“
„Musíš tuhle budoucnost dobře znát, protože tě tvoje nadání přivedlo právě sem,“ opáčil jsem. „Věděl jsi o hmyzu. Tak mluv, Sběrateli. Než se na tebe rozzlobím.“
Sběratel se dál usmíval tím svým protivným, sebevědomým smíchem. „Nejsi v pozici mi vyhrožovat, Johne. Vlastně si nejspíš vůbec neuvědomuješ, v jakém jsi nebezpečí. Máš pravdu; studoval jsem tenhle hmyz, z bezpečné vzdálenosti. Vím, proč se o nás tak zajímá. O lidi. Dokonce vím, proč tě prostě nezabili. Bojím se, že ten důvod je poněkud nepříjemný, ale takový už je hmyz. Žádné zábrany, žádné výčitky svědomí. Také žádný strach ani jiné emoce. Jestli jsem to správně pochopil, vůbec se nezatěžují následky. Soustřeďují se výhradně na přežití. Vždycky jsem je obdivoval, jak jsou zkoncentrovaní. Tu jejich přímočarou, nesmlouvavou povahu.“
„Vždycky jsi byl divný,“ řekl jsem. „Přejdi k věci.“ Měl jsem pocit, že se hmyz zase o kousek přiblížil.
„Ty jsi nikdy nechodil do školy, že,“ pokračoval Sběratel. „Hmyz klade svoje vajíčka do těla hostitele. Do těla nehmyzího hostitele. Vajíčka se v něm vylíhnou a larva si prokouše cestu ven. Pro hostitele je to poněkud drastické, ale… Jak jsem říkal, hmyz nezná zábrany. Jenomže v téhle budoucnosti už na Zemi nic než hmyz nežije. Takže jediný hostitel pro jejich potomstvo, který jim zbyl, je tady tvůj nešťastný kamarád. Už osmdesát dva let hostí nesmrtelný Břitvák Eddie jednu generaci hmyzích larev za druhou. Vajíčka jdou dovnitř, larvy s kusadly ven a hmyzí rod přežívá. Pro ubohého Eddieho je to přirozeně dost nepříjemné – být vyžírán zaživa, stále dokola, ale… nikdy jsem ho neměl moc rád.“
Nedokázal jsem se na Eddieho podívat. Nemusel vidět moje zděšení z toho, co se mu stalo. Zvlášť pokud to doopravdy byla moje chyba. Teď už jsem věděl, proč ho hmyz uvěznil v zámotku. Nechtěli riskovat, že najde způsob, jak se zabít. Popadl mne takový vztek, že kdybych byl dost velký, zašlapal bych všechen zatracený hmyz na světě.
„A teď jsi tady ty, Johne,“ pokračoval Sběratel. „A tvoje přítelkyně. Noví hostitelé pro další hmyzí dětičky. Nemyslím, že jim vydržíte tak dlouho jako Eddie, ale rozhodně vás využijí do posledního kousíčku. Nejspíš bych ti mohl pomoci utéct, ale… víš, Johne, ani tebe jsem nikdy neměl moc rád.“
Břitvák Eddie náhle vykřikl, jeho záda se prudce prohnula a pak se celý roztřásl. Popadl jsem ho za ramena, ale ta křeč byla příliš silná a nedokázal jsem ho udržet. Svalil se na zem a přitom zatínal zuby, aby nahlas nekřičel, ale z očí mu tekly slzy. Poklekl jsem vedle něj. Myslím, že jsem už věděl, co se děje. Neucouvl jsem, když mu z těla začala vylézat stovka hmyzích larev velkých jako palec a přitom si prožírala cestu jeho masem. Černí, vlhce lesklí tvorové s kusadly ostrými jako břitvy. Tlačili se ven i skrz jeho oči. Většina Eddieho krve vsákla do jeho šedého pláště. Joanna klesla na kolena a zvracela, ale ani na okamžik nepřestala držet svůj zapalovač. Popadl jsem hrst larev a vztekle jsem je rozmačkal. Jejich vnitřnosti mi tekly po zápěstí, ale bylo jich příliš mnoho.
„Co můžu udělat, Eddie?“ zeptal jsem se zoufale, ale on mě neslyšel.
„Pro něho bys mohl udělat jenom jedinou věc,“ řekl Sběratel klidně. „Zabít ho. Zbavit ho jeho dlouhého utrpení. Jenomže to samozřejmě nemůžeš. Je to koneckonců Břitvák Eddie, který nemůže zemřít. Dobře si ho prohlédni, Johne. Jakmile v tom zapalovači dojde plyn, vrhnou se na vás… a pak tohle bude tvoje budoucnost – a její – na tak dlouho, dokud vydržíte…“
Přestal jsem ho poslouchat a soustředil jsem se na svůj dar. Pokud tu bylo něco, co mohlo zabít Břitváka Eddieho a dopřát mu konečně odpočinek, moje nadání to najde. Netrvalo to dlouho. Jakmile jsem znal odpověď, připadalo mi to naprosto zřejmé. Jediná věc, která mohla Eddieho zabít, byla jeho vlastní břitva. Zbraň, kterou nikdo ani nezahlédl. Věděl jsem, že ji nebude mít u sebe, protože jinak by ji už dávno použil sám. Ale hmyz ho od ní také nemohl oddělit. Eddie a jeho břitva byli spojeni poutem, které mohl přerušit jedině bůh. Znovu jsem zapojil svoje nadání a našel jsem ji, na jediném místě, kam ji hmyz mohl dát, aby na ni Eddie nedosáhl. Ukryl ji hluboko do jeho těla, do jeho vnitřností.

Přinutil jsem se to udělat bez přemýšlení, bez emocí. Strčil jsem ruku do ran, které prokousaly larvy, zabořil jsem ji co nejhlouběji a přitom jsem snažil neslyšet Eddieho řev. Celou svou váhou jsem přitiskl jeho kopající tělo k zemi. Joanna na mne třeštila oči s ústy dokořán a nedokázala se odvrátit. Když se moje prsty konečně sevřely kolem perleťové rukojeti břitvy, měl jsem ruku zkrvavenou až po loket a Eddie vyl jako duše propadlá peklu. Zase jsem ruku vytáhl. Z prstů i z mé kořisti kapala krev. Eddie se už jen křečovitě třásl a tiše sténal. Otevřel jsem břitvu a přiložil jsem ostří k jeho hrdlu. Namlouval jsem si že jsem v jeho očích zahlédl výraz vděčnosti.
„Sbohem, Eddie," řekl jsem tiše. „Je mi to opravdu líto. Věř mi. Nedopustím, aby se tohle stalo."
„Jak sentimentální," řekl Sběratel. „Ale rozmyslel sis to pořádně?" Ani jsem se nemusel otáčet, abych věděl, že si vychutnává každičký okamžik. „Víš, jestli tomu hmyzu zabiješ jediného hostitele a pak i s tou ženou utečete, odsoudíš všechny ty jedinečné exempláře k vyhynutí. Opravdu jsi připraven spáchat takovou genocidu na posledních živých tvorech na Zemi?"
„K čertu, ano," odpověděl jsem a Břitvák Eddie se ani nezachvěl, když jsem mu prořízl hrdlo. Přitlačil jsem tak silně, až ostří břitvy zaskřípalo o obratle. Potřeboval jsem si být jistý. Krev vytryskla z rány pod tlakem a potřísnila jeho šaty stejně jako moje, zbytek vsákl do prachu kolem. Eddie zůstal klidně ležet, mrtvý, zatímco já jsem ho držel v náručí a ronil jsem slzy, které on už prolít nemohl. Protože přes všechny rozdíly, které mezi námi byly – a nebylo jich málo – byl vždycky můj přítel. Když z něj život unikl úplně, břitva mi zmizela z rukou. Opatrně jsem položil jeho tělo na zem a vstal jsem. Sběratel na to hleděl naprosto fascinovaně.
„Nenávidím ty šmejdivé mrchy," vysvětlil jsem mu.
Hmyz náhle zaječel; vysoký, nelidský zvuk roztrhl ticho noci. Chvíli mu to trvalo, ale konečně pochopil význam toho, co jsem právě udělal. Jekot nabýval na síle, jak se přidávali stále další a další, až se zdálo, že se to ozývá z celého zničeného města. Na obličeji se mi objevil můj starý ďábelský úšklebek, a když ho Sběratel spatřil, mimovolně se zachvěl. Hmyz vřel všude kolem nás, dorážel na hranici nažloutlého světla. Právě jsem zavraždil všechny jeho následující generace… pokud nenajde způsob, jak se zmocnit mne a Joanny. Zkontroloval jsem vzdálenost k vnější hranici. Patnáct minut běhu, možná deset, podle motivace. Jestli tak dlouho vydrží plyn v zapalovači.
Náhle Sběratel zaječel a v zemi u jeho nohou se otevřela díra. Tam hmyz neděsilo jeho světlo a přišel si pro něho. Jedna ze Sběratelových nohou zmizela v jámě a on vykřikl bolestí i překvapením, když se mu hluboko do masa zakously neviditelné čelisti. Kolem mne a Joanny se otevřely podobné díry, ale to už jsem ji trhnutím zvedl na nohy a utíkali jsme. Eddieho tělo jsme nechali tam. Jemu už stejně nebylo pomoci. Čas ho nakonec přece jen dostihl a už se začal rozpadat.
Proběhli jsme kolem Sběratele, který ječel jako pominutý a pokoušel se něco vytáhnout z kapsy. Konečně vylovil lesklou plechovku a vysypal její obsah do díry. Nyní se ozval smrtelný křik hmyzu zdola a Sběratel konečně dokázal vyprostit svou nohu. Chyběly mu na ní velké kusy masa, v některých místech prosvítala krvavá, polámaná kost. Sběratel vyděšeně zakňučel a začal sypat obsah plechovky všude kolem sebe. V zemi se mezitím otevíraly další a další díry. Jakmile se na ně přestal soustředit, jeho světlo začalo blikat. Zaklel jako zklamané děcko a pak zmizel zpátky do Času. Světlo zmizelo s ním a všechen hmyz se vrhl vpřed, za mnou a Joannou.
Joanna už se zase dokonale ovládala. V tváři měla zachmuřený a soustředěný výraz a zapalovač držela před sebou jako kříž proti nemrtvým. Připadalo mi, že plamínek je menší než dřív, ale neřekl jsem nic. Buďto vydrží, nebo ne. Hmyz se mačkal všude kolem nás, ty bestie lezly jedna přes druhou ve snaze dostat se k nám první, ale pořád se nedokázaly přinutit prolomit hranice stále se zmenšující tůňky světla. Někteří jedinci byli velcí jako psi, jiní jako prasata a já jsem je nenáviděl všechny do jednoho. I s Joannou jsem běžel přímo proti nim a oni na poslední chvíli uhýbali, jejich velká černá kusadla přitom cvakala jako pasti na medvědy. Znovu jsem se podíval na Joannin zapalovač a to, co jsem uviděl, se mi vůbec nelíbilo. Plamínek určitě nevydrží tak dlouho, abychom se dostali k hranici, a když nevydrží on, my také ne. Proto jsem znovu použil svůj dar, abych našel cestu moci.
Na Noční straně je jich mnoho a mají různá jména; od pseudovědeckých ley lines po čistě magické Stopy duhy to vždycky byly cesty slávy, ukryté před všemi kromě těch nejpronikavějších pohledů a spojující svými nemateriálními energiemi substance světa. Kdybyste měli dost odvahy vydat se po nich, získali byste, po čem vaše srdce touží. Alespoň se to říká. Zůstaly i zde, v tomto zničeném světě rozkladu. Můj dar našel jednu, která vedla k hranicím časového skluzu, a vyvolal ji. V tom okamžiku se před námi objevila oslnivě zářící cesta, od které se hmyz stahoval jako od spalujících plamenů. Joanna a já jsme běželi dál, ruku v ruce, dávali jsme do toho všechno, co nám ještě zbylo, a od našich dusajících nohou odletovaly jiskry.
To už jsem ale zpomaloval. Použití mého nadání mne připravilo o spoustu energie, a kromě toho jsem za sebou měl dlouhý, vyčerpávající den. Svůj dar jsem používal příliš často a příliš násilně, a nyní jsem za to měl zaplatit. Hlava mi praskala bolestí, že jsem skoro neviděl před sebe, a z nosu mi nepřetržitě crčela krev, která mi stékala po bradě. Nohy jsem vůbec necítil. Joanna mne teď musela táhnout, udržovala mne v pohybu jen svým odhodláním a silou. Hranice se stále blížila, ale pořád ještě byla pekelně daleko. Jako v těch snech, kdy běžíte a pořád se nemůžete nikam dostat. Joanna na mne něco pokřikovala, ale já jsem ji sotva slyšel. A hmyz byl všude kolem nás, hemživý koberec těch nejčernějších úmyslů.
Byl jsem unavený a zničený, ale stejně mě překvapilo, když pode mnou nohy najednou povolily a já jsem se svalil na zem. Udeřil jsem se tvrdě do cesty slávy, ale ani to nestačilo, abych se zase vzpamatoval a vstal jsem. Z takové blízkosti byla magie skoro bolestivá. Hmyz se tlačil na okraji světla a zíral na mne svýma bezvýraznýma složenýma očima. Joanna se nade mnou sehnula a snažila se mě zvednout, ale byl jsem pro ni příliš těžký. Převalil jsem se na bok a vzhlédl jsem k ní.
„Vypadněte odsud, k čertu," zachroptěl jsem. „Dovedl jsem vás, kam až to šlo. Víc už pro vás udělat nemůžu. Hranice je přímo před vámi. Už jsem v ní udělal skulinu, kterou se dostanete zpátky na Noční stranu. Najděte svou dceru, Joanno.

A buďte na ni hodná. Kvůli mně.“
Pustila mou ruku, která ochable dopadla na chodník. Ani jsem to necítil.
„Nemůžu vás tu nechat,“ řekla Joanna. „Nemůžu vás tu prostě nechat.“
„Samozřejmě že můžete. Když tady umřeme oba, kdo pomůže vaší dceři? Nebojte se; budu mrtvý dřív než se ke mně hmyz stačí dostat. O to se postarám. Možná… když tady umřu, tohle všechno se vůbec nestane. Čas je občas legrační věc. A teď už jděte. Prosím.“
Stála tam a dívala se na mne a najednou byl její obličej naprosto bez výrazu. Všechny emoce z něj vymizely. Možná šok. Nebo jen začala přemýšlet. Odvrátila se ode mne a zadívala se směrem k hranici, ve kterou mohla pouze věřit. Nechá mě tady umřít. Část mého já ji za to proklínala a část ji pobízela, aby už běžela. Vždycky jsem věděl, že mě něco na Noční straně zabije, a vůbec se mi nelíbila představa, že to se mnou odskáče ještě někdo jiný. Pak se otočila, obličej už měla zase normální, a znovu mě popadla za ruku.
„Vstaň!“ křikla na mě vztekle. „Zatraceně, postav se na nohy, ty parchante. Nedošli jsme spolu tak daleko, abych tě tu teď nechala! Bez tebe neodejdu, takže jestli se okamžitě nezvedneš, budeš muset zabít i mě! Tak už sebou hni, zatraceně!“
„Dobře,“ řekl jsem, nebo jsem si alespoň myslel, že jsem to řekl, „když to stavíte takhle…“
S její pomocí jsem se znovu zvedl na nohy a pak jsme společně klopýtali po zářící stezce. Pořád jsem si myslel, že další krok už bude můj poslední, že mi nezůstaly vůbec žádné síly, ale Joanna mne nutila jít dál. Napůl mne podpírala, napůl nesla, chvíli mne povzbuzovala konejšivými slovy a chvíli na mě pokřikovala obscenity. Prakticky mne dotáhla až k hranici a po celou dobu se kolem hemžil ten zatracený hmyz, až jsme konečně pronikli trhlinou, kterou jsem předtím udělal, zpátky do našeho času.
Svalili jsme se společně na mokrou dlažbu ulice, a zatímco jsme lapali po dechu, kolem se ozýval nádherný hlomoz žijícího města. Zářivé neony, nikdy neustávající shon a lidi, lidi všude kolem, kam až oko dohlédlo. Noční obloha byla plná zářících hvězd a přímo nad námi visel obrovský měsíc. Nádherný pocit, být zase doma. Leželi jsme vedle sebe na dlažbě a lidé nás obcházeli, nevšímajíce si krve, kterou jsem měl nasáklé šaty. Na Noční straně je každý zvyklý hledět si svého. Podíval jsem se na zářivý měsíc nad sebou a v duchu jsem se mu omluvil. Ne každý má to štěstí, že uvidí následky svých příštích činů. Svět, jaký by mohl být, jestli to doopravdy podělá. Pak mě napadlo, jestli bych měl říct současnému Břitvákovi Eddiemu, co jsem viděl v možné budoucnosti. Rozhodl jsem se, že raději ne. Jsou věci, se kterými se člověk lehce nesmíří, ani když je to Prohnilý bůh bleskové břitvy.
Ne každá budoucnost je vytesaná do kamene. To už bych měl vědět. Viděl jsem dost, abych to pochopil. Stejně jsem se ale cítil provinilý, i když jsem si nebyl jist, kvůli čemu.
Nikdy jsi neměl začít pátrat po své matce. Tohle mi řekl Eddie z budoucnosti. Vždycky jsem přemýšlel, kdo byla moje matka, která mne odložila. Žena, která doopravdy vůbec nebyla člověk. V těch časných ranních hodinách, když už nemůžete spát, mne často napadalo, že když nacházím jiným lidem nejrůznější věci, proč bych nemohl zkusit nalézt něco, na čem záleží mně? Inu, nyní mám další téma k přemýšlení ve tři ráno.
Podíval jsem se na Joannu. „Víte, opravdu jsem si na okamžik myslel, že mě tam necháte.“
„Na okamžik,“ odpověděla pomalu, „jsem chtěla. Překvapila jsem sama sebe. Nevím, kde se ve mně to odhodlání vzalo.“ Zamračila se. „Ale bylo to… divné. Něco ve mně vám pomoct nechtělo. Nechtějte po mně, abych vám to vysvětlila, protože nemůžu. Je to jako když máte něco na jazyku, to správné slovo nebo vzpomínku, kterou si nedokážete vybavit… K čertu, na tom přece nezáleží. Jsme z toho venku, oba. Teď bychom se měli zvednout z toho studeného chodníku a najít Blaiston Street. Po všem, čím jsme spolu už prošli, by mě vážně zajímalo, jaké to tam je. Tak ať to raději stojí za to.“
„Bude tam Cathy,“ odpověděl jsem.
„A my ji tam najdeme a zachráníme ji z té pitomé kaše, do které se dostala tentokrát. Všechno ostatní může počkat. Mám pravdu?“
„Dokonale,“ odpověděl jsem, aniž jsem si byl tak docela jistý, s čím vlastně souhlasím.
Když jsem na to nakonec přišel, bylo už samozřejmě příliš pozdě.

8
Oddechový čas v Hawkově kavárně
Právě jsem viděl konec světa, zavraždil jsem jednoho ze svých nejlepších přátel a objevil jsem, že pátrání, ke kterému jsem se tolik let odhodlával, nikdy nesmím uskutečnit – takže jsem se rozhodl, že si zasloužím přestávku. Naštěstí byla poblíž opravdu dobrá kavárna, a tak jsem popadl Joannu pevně za ruku a odvedl jsem ji tam. Oba jsme potřebovali popadnout druhý mentální dech. Noční strana semele i ty nejhouževnatější, pokud se nenaučí občas se odreagovat. Joanna nechtěla jít, když už byla tak blízko Blaiston Street a při troše štěstí i odpovědi na otázku, co se stalo s její dcerou, ale já jsem na tom trval. Musela být také vyčerpaná a otřesená, protože se se mnou přestala přít, ještě než jsme dorazili ke svému cíli.
Vývěsní štít Hawkovy kavárny je něco, co stojí za to vidět, proto jsem se před vchodem na chvíli zastavil, aby si to Joanna mohla náležitě vychutnat. Bohužel na to neměla náladu. Což byla škoda. Každý den se vám nepoštěstí vidět tak dokonalý monument psychedelické slávy šedesátých let včetně rokokového reflexního neonu a pop-artových plakátů s barvami tak zářivými, že se vám až vypalovaly do sítnice. Indické laťkové dveře se před námi zdvořile otevřely a já jsem pobídl Joannu dovnitř, kde jsem vdechl důvěrně známou atmosféru šedesátých let: čínské vonné tyčinky a pačuli, tucet různých dýmů, všechny možné druhy čerstvě uvařené kávy a několik naštěstí už dávno zapomenutých vlasových vodiček a pomád.
Bylo tu narváno jako vždycky a hustý vzduch vibroval hity oněch let. Jak jsem vedl Joannu labyrintem stolů k rozumně

soukromému koutu v zadní části kavárny, usmíval jsem se při pohledu na známé obličeje. K Podivínům chodím pracovat nebo hloubat o samotě nad svým osudem, ale pokoj pro svou duši najdu jedině u Hawka. Joanna se zamračila na plastový stůl a židle, ale bez větších námitek se posadila. Potěšilo mne, že začíná věřit mému vkusu. Její nosní dírky se podezíravě zachvěly, když natáhly multikulturní atmosféru, a zatímco jsem předstíral, že studuji obrovský ručně psaný jídelní lístek, zvědavě se rozhlédla kolem sebe. Porozhlédnout se v Hawkově kavárně vždycky stojí za to. Výzdobu tvořily převážně reflektorky a psychedelie s vlnitými ornamenty v základních barvách na stěnách, na stropě, a dokonce i na podlaze. Jukebox velký jako Tardis duněl nekonečným proudem hitů a klasiky z popové scény šedesátých let a naprosto ignoroval přání těch pošetilců, kteří ho krmili penězi. Kinks právě dokončili ‚Sunny Afternoon' a vystřídali je Lovin' Spoonful s ‚Daydream'. Bezděčně jsem si podupával nohou do taktu a po očku jsem sledoval Joannu, která se zase snažila sledovat obličeje ostatních hostů. Okolní stoly byly obsazeny poutníky ze vzdálených míst a časů, hrdiny, ničemy a vším mezi tím. Plus tím speciálním druhem lidí, kteří se mohou cítit doma jen na místech, jako je tohle. Jména a tváře, nuly i veličiny stejně jako všelijaká individua.
Sonický zabiják ukazoval čaroději z Notting Hillu svou novou vibropušku. Viktoriánský dobrodruh ztracený v čase naléval svou novou přítelkyni, striptérku ze šedesátých let, nejkvalitnějším šampaňským. Princ z Amberu seděl jako obyčejně sám u stolu a snažil se rozpomenout, jak se sem dostal. Bylo tu hned několik špehů, kteří si okázale nevšímali jeden druhého. A div divoucí, všech pět bratrů Tracyových sedělo u jednoho stolu. Vzadu v rohu to vypadalo na celý Corneliův klan; objednávali si jednu rundu za druhou, aniž měli v úmyslu za pití zaplatit. Musel jsem se usmát. Vůbec nic se tady nezměnilo. Což byl samozřejmě jeden z důvodů, proč sem lidé chodí. Hawkova kavárna dělala všechno pro to, aby nepodlehla tyranii času.
Uprostřed sálu energicky tančily ve zdobených zlatých klecí dvě go-go tanečnice oděné jen v hrstce bílého peří; svíjely se a natřásaly až k nevíře. Číšnice přiklapala k našemu stolu na dvaceticentimetrových jehlových podpatcích, v minisukni z latexu, naškrobené bílé pánské košili a s vlasy natupírovanými do tvaru včelího úlu. Vstal jsem, svlékl jsem si trenčkot, abych ukázal, jak je zakrvácený, a číšnice chápavě přikývla.
„Samozřejmě, JT, pro tebe všechno, cukrouši! Vítej zpátky, starouši, vypadáš fakt skvěle! Chceš si objednat?"
Žvýkala žvýkačku a její hlas zněl protivně pištivě, ale nedalo se popřít, že je zatraceně autentická. Znovu jsem se posadil a podal jsem jí jídelní lístek.
„Dvě coly, prosím, Veroniko. Nic jiného. A s tím pláštěm si pokud možno pospěš. Dělám na případu."
„Ještě jsem neslyšela, že bys na nějakém nedělal zlato. Nějaká zpráva z budoucnosti?"
„Investuj do počítačů."
„Žůžo!"
A zase odešla, pohupujíc se na těch svých podpatcích jako loď na moři. Přátelské ruce se k ní natahovaly ze všech stran, ale ona se jim vyhýbala s profesionální lehkostí. Nějaký beatnik vstal a začal recitovat verše, a všichni jsme po něm začali házet různé věci. Animals zpívali necenzurovanou verzi ‚House of the Rising Sun'. Zkuste ji najít na cédéčku. Joanna se ke mně naklonila přes plastový stůl a probodla mě pohledem.
„Řekněte, že jste mne nezatáhl do nějaké příšerné kavárny a la šedesátá léta. Já jsem je zažila a jednou to stačilo až až. A v žádném případě nemáme čas tu vysedávat, než vám vyčistí kabát! Cathy už není daleko. Cítím to."
„Klidně bychom tu mohli strávit celý měsíc a venku na ulici neuběhne jediná sekunda," odpověděl jsem klidně. „Je to ten druh místa. A čistírny jsou tu něco speciálního. Odešlou vám šaty do Číny a vrátí se vám se zárukou, že na nich nenajdete jedinou skvrnku. Klidně by dokázali vyprat i otisky z turínského plátna a ani by si za to neúčtovali přirážku."
„Potřebuji se napít," řekla Joanna unaveně. „A nemyslím tím nějakou zatracenou colu."
„Věřte mi, colu, kterou servírují tady, si zamilujete. Protože tahle kavárna si na šedesátá léta nehraje. Je to pravé zboží."
„Zatraceně. Už žádné časové skluzy."
„Nic takového… Původně byl Hawkův podnik útočiště pro všechny velké dobrodruhy a kosmické duchy šedesátých let a lidi jej milovali. Naneštěstí v sedmdesátých letech vyhořel; patrně se vypálil sám na protest, že se rozešli Beatles. Měli ho nahradit nějakou bezduchou, nudnou obchodní školou, ale naštěstí všichni bývalí zákazníci na tu kavárnu vzpomínali s takovou láskou, že se vrátila jako duch. Celý tenhle podnik je vlastně jedno velké strašidlo, které se tvrdošíjně zjevuje dlouho poté, co byl originál zničen."
„Strašidelná kavárna."
„Na druhé straně lidé jsou povětšinou skuteční. Buď se vrací v čase do šedesátých let, nebo si jen oblíbili zdejší atmosféru. Hawkova kavárna je genius loci všeho velkého a dobrého z nejbláznivější éry ze všech. A protože není skutečná, můžete si tu objednat i všechny možné věci, které už dávno neexistují. Duchy jídla a pití, které nijak neovlivní vaše tělo, protože nejsou skutečné. Je to ta nejdokonalejší dieta a vaše poslední šance zaholdovat skutečné nostalgii. Jak je to dlouho, co jste ochutnala opravdovou colu, Joanno?"
Naše číšnice se vrátila a nesla dvě láhve starého typu z tlustého skla s korunkovými uzávěry. Zručně je balancovala na podnosu vyzdobeném snímky Monkees. Korunky urazila o okraj stolu. Uzávěry proletěly vzduchem, ale z hrdla nevyšuměla ani jediná bublinka. Servírka láhve postavila před nás a strčila do nich barevná plastová brčka. Zašklebila se, vyfoukla žvýkačkovou bublinu, a zatímco si Joanna pochybovačně prohlížela láhev před sebou, zase se odvlnila.
„Nepotřebuji brčko. Nejsem malé dítě."
„Jen to zkuste. Patří to k zážitku. Tohle… je skutečná cola. Stará, plná cukru a kofeinu, hustá jako sirup a s výraznou chutí, jakou dneska už neseženete nikde, až na jisté části Mexika. Zkuste ji, Joanno. Vaše chuťové buňky se budou svíjet v extatické křeči."
Trochu upila a já také. Pak se napila víc a já také. A potom jsme oba seděli na svých plastových židlích a nadšeně jsme vzdychali, zatímco tmavá tekutina proudila našimi těly a oživovala naše vyčerpané systémy. Nevíte, co máte, dokud o to nepřijdete, ozývalo se z jukeboxu, a mně nezbývalo než souhlasit.

„Zatraceně," řekla Joanna po uctivé odmlce. „Zatraceně. Tohle je opravdická cola, že jo? Už jsem zapomněla, jak dobrá kdysi bývala. Je drahá?"
„Tady ne," odpověděl jsem. „Nezapomínejte, že jsme v šedesátých letech. Platí tu mince ze všech dob, ale obslouží vás i na dluh. Nikdo nechce riskovat, že tu příště nebude vítán."
Joanna se trochu uvolnila, ale ústa měla stále sevřená do tenké linky. „To všechno je velice příjemné, Johne, ale nepřišla jsem na Noční stranu, abych se tu bavila. Podle toho, co jste říkal, je moje dcera jen několik ulic od nás. Co děláme tady, když bychom ji měli jít zachránit?"
„Jsme tady, protože potřebujeme popadnout dech. Jestli se máme vypravit do Blaiston Street, měli bychom tam jít čerství, odpočinutí a ve vrcholné formě. Nebo nás nasekají do buřtů, než se tam stačíme rozhlédnout. Blaiston Street je skutečně jen několik bloků odsud, ale je to docela jiný svět. Zlý, násilný a pravděpodobně ještě nebezpečnější než místo, ze kterého jsme se před chvílí dostali. Jistě, já vím, že už se nemůžete dočkat, abychom odtamtud vaši dceru dostali, ale musíme se na to duševně připravit, navíc nezapomínejte, že dokud jsme tady, čas pro nás neplyne.
Po tom všem, čím jste prošla, musím uznat, že se držíte skutečně skvěle, Joanno. Udělala jste na mě dojem. Vážně. Ale i ten nejostřejší břit se otupí, když jím příliš často sekáte do cihlové zdi. Takže chci, abyste chvíli seděla tady a vychutnávala si colu i prostředí, než zase budeme oba připravení vrátit se na Noční stranu. Jenom si myslíte, že už jste viděla to nejhorší. Když na Blaiston Street něco pokazíte, sežerou vás zaživa. Pravděpodobně doslova. A taky si myslím… že než se vypravíme dál, měli bychom si spolu promluvit o některých věcech."
„Věcech?" opáčila Joanna a pozvedla své dokonalé obočí.
„Jsou tady jisté věci o Cathy a její situaci, které je třeba… vyjasnit," řekl jsem trpělivě. „Je v tom víc, než se na první pohled zdá. V celé té situaci. Cítím to."
„Je tady mnoho nezodpovězených otázek," odpověděla Joanna. „Já vím. Kdo sem Cathy přilákal a proč? Proč si vybrali právě ji? Pro nikoho není ničím důležitá, jen pro mne. Jsem úspěšná podnikatelka, ale nevydělávám zase tolik peněz, aby to přilákalo pozornost únosců a vyděračů. A tohle je Noční strana. Na lidech, jako jsem já, tady vůbec nezáleží. Tak proč si vybrali právě Cathy? Obyčejnou bláznivou mladou dívku? Kdybych na tyhle otázky znala odpovědi, nepotřebovala bych někoho, jako jste vy, nemyslíte?"
Pomalu jsem přikývl na znamení, že její argument uznávám. Joanna pokračovala.
„Nemyslím, že jsme tady, protože si potřebuji odpočinout, Johne. Řekla bych, že zotavit se potřebujete vy. Bylo toho na vás příliš mnoho. Zabil jste Břitváka Eddieho. Byl to váš přítel a vy jste ho zabil."
„Zabil jsem ho právě proto, že byl můj přítel. Protože trpěl víc, než může člověk snést. Protože to byla ta jediná věc, kterou jsem pro něj mohl udělat. A protože jsem vždycky dokázal udělat, co je třeba i když to bylo tvrdé."
„Tak proč se vám třesou ruce?"
Sklopil jsem oči a měla pravdu. Vážně jsem si toho předtím nevšiml. Joanna položila jednu svou ruku na mé a třes pomalu ustal.
„Vyprávějte mi o Eddiem," řekla. „Ne o té záležitosti v Ulici bohů. O sobě a o Eddiem."
„Na spoustě případů jsme dělali spolu," řekl jsem po chvíli. „Eddie je… silný, ale nepatří k nejbystřejším lidem. Jsou věci, které se nedají vyřešit silou, aniž byste přitom nezničila to, co se snažíte zachránit. V takových případech přichází Eddie k Podivínům a žádá mne o pomoc. Ne přímo, samozřejmě. Jen tak spolu klábosíme a hovor se pomalu stáčí k tomu, co ho trápí, a pak spolu vyjdeme do noci a najdeme způsob, jak tu jeho věc vyřešit, aniž bychom k tomu museli použít kladivo. Nebo břitvu.
A někdy… se prostě jen vynoří odnikud, aby mi kryl záda. Když se dostanu do úzkých."
„Podle toho bych řekla, že jste spíš partneři než přátelé," poznamenala Joanna.
„Je to zabiják," řekl jsem. „Břitvák Eddie. Prohnilý bůh bleskové břitvy. Dnes zabíjí spíše s dobrými než špatnými úmysly, ale ať se to vezme z kterékoliv strany, zabíjí. Nic jiného neumí. Je těžké spřátelit se s takovým člověkem. S někým, kdo pronikl do temnoty mnohem dál než já. Ale… úplně změnil svůj život, Joanno. Ať už ho v Ulici bohů potkalo cokoliv, odvrhl vše, co nad ním kdy mělo moc, a nakonec si zasloužil odpuštění. Takovou odvahu přece nejde neobdivovat. Pokud se může změnit někdo jako on, je naděje pro nás pro všechny.
Snažil jsem se být mu dobrým přítelem. Snažil jsem se ho směřovat k jinému způsobu života, kde se nemusí definovat zabíjením. A on… poslouchal, když mi bylo zle a potřeboval jsem se z toho vypovídat někomu, kdo to nebude roztrušovat. Varoval mne před lidmi, o kterých si myslel, že mi od nich hrozí nebezpečí. Ubližoval těm, kteří plánovali ublížit mně. Myslel si, že to nevím.
V časovém skluzu jsem ho zabil, abych ukončil jeho utrpení. Když nebylo vyhnutí, vždycky jsem dokázal polknout hořkou pilulku. Ale netvrdím, že to bylo snadné."
„Johne…"
„Ne. Nesnažte se mne chlácholit, Joanno. V mém životě není místo pro lidi, kteří se o sebe nedokážou postarat sami."
„Proto se přátelíte jen s takovými zavrženými dušemi, jako je Břitvák Eddie a Suzie Brokovnice? Nebo úmyslně vyhledáváte jen lidi, kteří jsou už tak zaměstnaní svými vnitřními démony, že vás nenutí ke konfrontaci s vašimi vlastními? Bojíte se, Johne. Bojíte se někomu doopravdy otevřít, protože byst se pak cítil zranitelný. Tak se ale nedá žít, Johne. Žít v zastoupení, na problémech svých klientů."
„Vůbec mě neznáte," odpověděl jsem. „Neopovažujte se myslet, že mě znáte. Jsem… co musím být. Abych přežil. Žiji sám, protože se neodvažuji ohrozit někoho, na kom by mi mohlo záležet. A i když je kolem mne občas velice temno a velice chladno alespoň s sebou nikoho nestáhnu, až jednou půjdu pod hladinu."
„Tak se nedá žít," namítla Joanna.
„A vy jste na to samozřejmě odborník, vy víte přesně, jak si zařídit život. Matka, které dítě utíká kdykoliv k tomu má příležitost. Promluvme si o některých věcech, nad nimiž byste se měla zamyslet, než budeme pokračovat. Co když

nakonec přijdeme na Blaiston Street, najdeme správný dům, vykopneme dveře a zjistíme, že Cathy je dokonale šťastná tam, kde je, děkuji vám mockrát? Že je v pořádku, naprosto spokojená a zachránit vůbec nepotřebuje? Co když si našla někoho nebo něco, kvůli čemu má smysl utéct, a nebude to chtít opustit? Na Noční straně se už staly podivnější věci. Dokážete se otočit na patě a odejít, nechat ji tu i po tom všem, co jsme museli udělat, abychom ji vypátrali? Nebo budete trvat na tom, aby se vrátila s vámi, otočila se zády k životu, který nedokážete pochopit a který neschvalujete, ve kterém ji nemůžete hlídat a ujišťovat se, že se nedopustí stejných omylů jako vy?“
Joanna sundala svou ruku z mé. „Pokud bude doopravdy šťastná… Dokážu s tím žít. V obchodní branži se neudržíte dlouho, pokud se nenaučíte rozeznávat svět, jaký je, od toho, jaký byste ho chtěl mít. To jediné na čem mi záleží, je, aby byla v bezpečí. Musím to vědět. Vždycky se sem můžu vrátit a navštívit ji.“
„V pořádku,“ řekl jsem. „Zkusme to takhle. Co když je na špatném místě a my ji odtamtud odvlečeme, odvedete si ji domů. Co vám zaručí, že při nejbližší příležitosti zase neuteče?“
„Já nevím,“ odpověděla Joanna a musel jsem jí přiznat body za upřímnost. „Možná skutečnost, že jsem pro ni přišla tak daleko, tolik jsem pro ni vytrpěla… na ni udělá dojem. Že pochopí, že mi na ní záleží, i když to vždycky neumím dát najevo. A když nic jiného, alespoň si jednou budeme spolu mít o čem povídat. Vždycky jsme obtížně hledaly společná témata k hovoru.“
„Jde spíše o to poslouchat. Udělejte si na svou dceru čas, Joanno. Opravdu nechci, aby se to stalo znovu.“
„Tohle si budu muset vyřešit sama,“ odpověděla Joanna poněkud chladně. „Vždycky jsem měla za to, že Cathy má všechno, co potřebuje. Zjevně jsem se mýlila. Moje obchodní aktivity se beze mne nějaký čas obejdou. A když ne, k čertu s nimi. Na světě jsou důležitější věci.“
Přikývl jsem a usmál jsem se a ona mi to na kratičký okamžik oplatila. Nebude to tak prosté ani tak jednoduché, jak se snažila předstírat, a oba jsme to věděli, ale pojmenovat problém je první krok na cestě k jeho vyřešení. Potěšilo mě, jak daleko jsem se s ní dostal. Doufal jsem, že dorazí až na konec. Chvíli jsme mlčky upíjeli colu. Fifth Dimension dokončili ‚Aquarius‘ a přešli přímo do ‚Let The Sunshine‘.
„Ta budoucnost, ve které jsme skončili,“ řekla Joanna po chvíli. „Možná to není ta pravá budoucnost, nebo ani nejpravděpodobnější, ale stejně byla zatraceně děsivá. Jak byste mohl být zodpovědný za zničení celého zatraceného světa? Opravdu jste tak mocný?“
„Ne,“ odpověděl jsem. „Alespoň ne teď. Musí to mít nějakou souvislost s tím, co jsem zdědil, nebo možná pořád ještě dědím od své matky. Vůbec jsem ji nepoznal. Nemám představu, kdo vlastně byla. Nikdo to neví. Můj otec to zjistil a upil se pro to k smrti. A to byl chlap zvyklý na nejhorší stránky Noční strany.“
„Co tady dělal?“ zeptala se Joanna.
„Pracoval pro Autority. Pro ty, co na nás dohlížejí, ať se nám to líbí, nebo ne. Když můj otec zemřel, prošel jsem jeho papíry. Doufal jsem, že najdu nějakou závěť, zprávu nebo alespoň vysvětlení, něco, co by mi pomohlo pochopit. Bylo mi tenkrát deset a pořád jsem věřil, že na všechno existuje snadná odpověď. Ale byly to samé hlouposti. Žádný deník, žádné dopisy, žádné fotografie, na kterých by byl společně s mou matkou. Ani svatební fotka. Musel je všechny zničit. A těch několik málo lidí, kteří znali oba mé rodiče, už dávno zmizelo. Z… mnoha důvodů. Na jeho pohřbu se neobjevil ani jeden.
Během doby za mnou přicházeli všelijací lidi s různými teoriemi o tom, kdo mohla moje matka být. Proč se objevila odnikud, provdala se za mého otce, porodila mne a pak zase zmizela. A proč mne nevzala s sebou. Ale nikdo z nich na mně nedokázal najít nic výjimečného, až na mé nadání. A podobná nadání jsou u synů a dcer Noční strany stejně běžná jako pihy.“
Joanna se náhle zamračila. „Když jsme sem jeli metrem, Nedůtklivé sestry z Úlu poznaly vaše jméno. Raději se stáhly, než aby riskovaly, že si vás popudí. A žádaly vás, abyste na ně pamatoval, až se ujmete svého království.“
Musel jsem se usmát. „To nemusí znamenat vůbec nic. Na Noční straně si nikdy nemůžete být jistá, které ošklivé káčátko vyroste v překrásnou labuť, nebo dokonce fénixe. Takže když vám to myslí, snažíte se mít v ohni co nejvíce želízek a sedět na tolika židlích, co vám zadek stačí. A nikdy si zbytečně neděláte nepřítele.“
Joanna se ke mně naklonila přes plastový stůl a přitom odstrčila láhev s colou stranou, aby mi mohla lépe hledět zpříma do očí. „Pořád máte v úmyslu pátrat po své matce, i když víte, co se stane se světem, když ji naleznete?“
„To bylo po čertech silné varování, že? Určitě mi to dodalo spoustu látky k přemýšlení.“
„To nebyla odpověď na mou otázku.“
„Já vím. Heleďte se, já vůbec nemíním zůstat tady na Noční straně. Vypadnu odsud hned, jak dodělám váš případ. Před pěti lety jsem z tohohle blázince utekl z dobrého důvodu a od té doby se tu nic nezměnilo. Ale… tohle nebezpečné a příšerné místo mi stále víc připadá jako domov. Patřím sem. Ten váš bezpečný a racionální normální svět není pro mě. Tady mám alespoň pocit, že můžu pro svoje klienty něco udělat. To by mohlo… všechno změnit.“
„To jistě,“ řekla Joanna. „Tady toho můžete udělat spoustu.“
Podíval jsem se jí do očí tak klidně a vyrovnaně, Jak jen to šlo. „S čistým svědomím mohu říct jen tohle – ve skutečnosti mi na mé matce nezáleží tolik abych kvůli ní ohrozil budoucnost světa.“
„Ale může se to změnit.“
„Ano. Mohlo by. Na Noční straně se může přihodit cokoliv. Vypijte si colu, Joanno, a snažte se nedělat si s tím starosti.“
Než se Joanna uklidnila natolik, že mi mohla položit další otázku, Crazy World of Arthur Brown přehráli ‚Fire‘.
„Chci, abyste ke mně byl upřímný, Johne. Myslíte že Cathy ještě žije?“
„Nemám důvod myslet si, že nežije,“ odpověděl jsem po pravdě. „Víme, že docela nedávno byla naživu. Poslední výjev, který jsem díky svému nadání zahlédl byl starý jen několik dní. Víme, že ji někdo nebo něco přilákalo na Noční stranu, ale nemáme žádný přímý důkaz, že jí to chtělo ublížit. Samozřejmě nemáme ani důkaz o opaku, ale když se brodíte v

temnotě, je lépe zůstat optimistou. Nevím ani o žádné přímé hrozbě nebo nebezpečí. Musíme vycházet z předpokladu, že je ještě naživu. Musíme… musíme doufat.“
„Doufat? I tady?“ opáčila Joanna. „Na Noční straně?“
„Zvlášť tady,“ odpověděl jsem. Tentokrát jsem já položil svou ruku na její. Naše ruce se spolu cítily docela dobře, přirozeně. „Udělám pro vás všechno, co je v mých silách, Joanno. Nevzdám se, dokud bude zbývat alespoň jiskřička naděje.“
„Já vím,“ odpověděla Joanna. „Jste ve svém nitru dobrý člověk, Johne Taylore.“
Dlouho jsme si vzájemně hleděli do očí, ale oba jsme se přitom usmívali. Věřili jsme jeden v druhého, přestože sami sebou jsme si příliš jistí nebyli. Věděl jsem, že to není dobrý nápad. Nikdy se nesmíš s klientem zaplést osobně. To bylo napsáno velkým písmem na straně jedna příručky Jak být soukromým detektivem. Hned vedle Snaž se získat předem co nejvíce hotovosti pro případ, že by byl šek nekrytý, a nepátrej po maltézském sokolu, protože to skončí slzami. Nejsem hlupák. Četl jsem Raymonda Chandlera. Ale právě teď mi na tom nezáleželo. Učinil jsem poslední pokus pro klid své duše.
„Ještě není pozdě vycouvat,“ řekl jsem. „Už jste si vytrpěla dost. Zůstaňte tady a nechtě mě, abych se o Blaiston Street postaral sám. Tady budete v bezpečí.“
„Ne,“ odpověděla Joanna okamžitě a odtáhla ode mne svoje ruce. „Musím to udělat. Musím tam být, až zjistíte… co se stalo s mou dcerou. Musím znát pravdu a ona musí vědět… že mi na ní záleží tolik, abych si pro ni přišla osobně. Zatraceně, Johne, zasloužím si být při tom.“
„Ano,“ řekl jsem tiše. Byl jsem na ni pyšný. „Zasloužíte.“
„John Taylor, živý a zdravý,“ pronesl chladný, žoviální hlas. „Vážně jsem tomu nevěřil, když jsem slyšel, že jste se znovu objevil. Myslel jsem, že jste rozumnější, Taylore.“
Poznal jsem ten hlas a nijak jsem nespěchal s tím se otočit. Na světě není mnoho lidí, kteří se ke mně dokážou přikrást zezadu. A opravdu, za mnou stál Walker, v životní velikosti a dvakrát tak oficiální. Každým coulem městský džentlas, ostrý, elegantní a stylový. Pohledný, i když už trochu obtloustlý, s chladnýma očima a úsměvem a ještě chladnějším srdcem. Už mu muselo táhnout na padesát, ale pořád byste si nevsadili na jeho soky. Lidé jako Walker nezpomalují, jen se stávají kradmějšími. Jeho dokonalý městský oblek měl nejlepší střih, a když Joannu pozdravil cvrnknutím do krempy klobouku, učinil tak s nepopiratelnou dávkou šarmu. Zamračil jsem se na něho.
„Jak jste věděl, kde mě najdete, Walkere? Ještě před několika minutami jsem sám netušil, že sem půjdu.“
„Já přece vím, kde je každý, Taylore. Copak jste zapomněl?“
„Johne, kdo je tahle… osoba?“ zeptala se mě Joanna a v tu ránu bych jí nejraději poděkoval za ten okázalý nezájem v jejím hlase.
„Možná byste mě měl představit své klientce,“ řekl Walker. „Byl bych hrozně nerad, kdybychom do toho vkročili nesprávnou nohou.“
„Máte vázanku nakřivo,“ řekla Joanna a já jsem měl co dělat, abych ji nepolíbil.
„To je Walker,“ řekl jsem. „Jestli má i nějaké křestní jméno, nikdo ho nezná. Nejspíš ani jeho žena. Studoval v Etonu a sloužil v gardě, protože to se u takových předpokládá. Tvrdí se o něm, že je lstivý, proradný a nebezpečnější než žralok v plaveckém bazénu. Tady na Noční straně zastupuje Autority. Neptejte se ho, které Autority, protože na takové otázky zásadně neodpovídá. Důležité je, že může vás nebo mě stáhnout z oběhu bez varování a bez záruky, že nás ještě někdy někdo uvidí. Pokud nás nemůže nějak využít. Má ve zvyku hrát ve jménu zachovaní vlastního statu quo se životy lidí všelijaké hříčky.“
„Udržuji rovnováhu,“ prohlásil Walker nonšalantně a přitom si z rukávu smetl neviditelné smítko. „Někdo to musí dělat.“
„Nikdo neví, komu nebo čemu podává Walker hlášení, nebo odkud přijímá rozkazy,“ pokračoval jsem. „Jestli od vlády, od církve nebo od armády. Ale v případě nouze si může povolat na pomoc takřka neomezené síly a vždycky přiběhnou. Jeho slovo je zákon a prosazuje ho s použitím všech prostředků. Vždycky nezaujatý, svým nemilosrdným způsobem elegantní a v žádném případě se mu nedá věřit. Nikdy ho nikdo neviděl přicházet. Nikdy nevíte, kdy se před vámi objeví odněkud ze stínu, aby s úsměvem na tváři nalil olej na rozbouřenou vodu, nebo naopak do ohně.
Má nadání získávat odpovědi. Není mnoho těch, kteří mu dokážou říct ne. Tvrdí se, že jednou přinutil mrtvolu, aby se na pitevním stole posadila a popovídala si s ním.“
„Vy mi lichotíte,“ řekl Walker.
„Všimněte si, že to nepopírá. Walker může povolat všechny síly a mocnosti a přinutit je, aby mu odpověděly. Má moc, ale žádnou odpovědnost. A svědomí ať jde taky k čertu. Na místě, kde Světlo a Tma jsou víc než jen pouhé aforismy, zůstává Walker odhodlaně šedý. Jako všichni dobří státní zaměstnanci.“
„Je to všechno o povinnosti a zodpovědnosti, Taylore,“ řekl Walker. „Tomu vy nemůžete rozumět.“
„Walker lidi, jako jsem já, zásadně neschvaluje,“ řekl jsem s chladným úsměvem. „Nevypočitatelné veličiny, individualisty, kteří odmítají sloužit jiným než vlastním cílům a zodpovídat se někomu jinému než svému svědomí. Myslí si, že kalíme vodu. Nestává se často, že ho vidíte takhle veřejně, jako nyní. Raději zůstává ve stínu, aby nikdo neviděl, jak tahá za drátky. Pracovat pro něho může kdokoliv, vědomě nebo nevědomě plnit jeho příkazy, aby si Walker nemusel sám zašpinit ruce. A samozřejmě, když je přitom takový neoficiální agent zabit, co se dá dělat, tam odkud přišel, se podobných najde vždycky dost. Pro Walkera vždycky účel světí prostředky, protože účelem je udržovat Noční stranu a její obyvatele dokonale oddělené od každodenního světa, který ji obklopuje.“
Walker se lehce uklonil, jako kdyby očekával potlesk. „Vašemu představování se nic nevyrovná, Taylore. Vždycky to uděláte mnohem lépe, než bych to kdy dokázal sám.“
„Ví se o něm, že přizpůsobuje lidi jednotnému vzoru,“ řekl jsem. Jak se mě zmocňoval vztek, mluvil jsem stále rychleji.

„Když mu připadá, že je to nutné, klidně je předhodí vlkům. Většina lidí se ho bojí, někteří ho obdivují a skoro každý na Noční straně se ho při té či oné příležitosti pokusil zabít. Na konci dne chodí domů ke své ženě a rodině v normálním světě a na Noční stranu dokonale zapomene. Jsme pro něj jenom práce. Osobně si myslím, že celé tohle zatracené místo považuje jen za ohyzdné a nebezpečné obludárium plné kousajících exemplářů. Kdyby věděl, že mu to projde, nejraději by na nás použil atomovou bombu. Jenomže to nemůže, protože mu to jeho tajemný pán nedovolí. On a jemu podobní totiž potřebují jeviště pro ty svoje hry, které nikde jinde hrát nemohou, a místo k uspokojování zálib tak zvrhlých, že se o nich v normálním světě ani nemohou zmínit.
Tak to je Walker, Joanno. Nevěř mu ani slovo.“
„Jak velice nelaskavé,“ zamumlal Walker. Přitáhl si židli a posadil se k našemu stolu, přesně doprostřed mezi mne a Joannu. Elegantně si přehodil nohu přes nohu a opřel se lokty o desku stolu s prsty propletenými. Teď, když bylo jasné, že Walker nepřišel kvůli nikomu jinému, se lidé všude kolem nás zase začali mezi sebou bavit. Walker se sklonil nad stolem a já jsem ho bezděčně napodobil, abych slyšel, co mi řekne. Jestliže se zajímal o mne a o můj případ, byla situace mnohem vážnější, než jsem si myslel.
„Na Blaiston Street se už nějaký čas ztrácejí lidé,“ začal Walker. „Chvíli nám trvalo, než jsme si to uvědomili, protože se jednalo o jedince, které nikdo nepostrádá. Bezdomovci, žebráci, opilci a feťáci. Obvyklý pouliční odpad. Když se situace vyjasnila, neviděl jsem jediný důvod, proč bych se do toho měl míchat. Protože to koneckonců nikoho nezajímalo. Nebo alespoň ne někoho, na kom doopravdy záleží. Vlastně se ta oblast spíš trochu vylepšila. Každý, kdo se dobrovolně vydá do Blaiston Street, se v podstatě zřekl lidské rasy. Ale v poslední době… do Blaiston Street zabloudilo několik docela důležitých lidí a už odtamtud nikdy nevyšlo. Takže přišel pokyn shora, abych to vyšetřil.“
„Tak moment.“ Zadíval jsem se na Walkera co nejotrleji. „Co pro všechno na světě dělali docela důležití lidé v takové žumpě, jakou je Blaiston Street?“
„Přesně tak,“ řekl Walker. Pokud ho můj pohled nějak zneklidnil, uměl to dobře skrývat. „Nikdo z nich neměl nejmenší důvod tam chodit. Blaiston Street nenabízí žádnou atrakci nebo potěšení, které by do ní přilákalo normální rozumné lidi. Pravděpodobnější je, že tam byli vylákáni, nebo zavoláni mocí případě jedinci nám neznámými. Až na to… kdyby se v Blaiston Street vyskytlo něco tak mocného, už bychom o tom věděli. Pokud se to před námi úmyslně neskrývá. Což by mělo být stručně řečeno nemožné. Takže je to záhada. A vy přece víte, jak nenávidím záhady, Taylore. Když jsem se dozvěděl, že jste se vrátil na Noční stranu, uvažoval jsem, co by bylo nejlepší udělat; a pak všechno zapadlo na místo. Pochopil jsem že hledáte uprchlíka.“
„Je to dcera téhle dámy,“ řekl jsem. Walker se Joanně znovu uklonil.
„A vaše nadání vám prozradilo, že se nyní nachází v Blaiston Street?“
„Ano.“
„Máte nějaký důvod domnívat se, že ji tam něco přivolalo?“
„Nikoliv nutně proti její vůli.“
Walker nad tím nonšalantně mávl levou rukou. „V tom případě máte dvanáct hodin, Taylore, abyste odhalil tajemství Blaiston Street a učinil, co je třeba, k obnovení normálního stavu. Když se vám to nepovede, nebudu mít na výběr a budu se muset vrátit ke svému původnímu plánu, tedy zničit celou tu zatracenou ulici a všechno, co je na ní, jednou provždy.“
„To nemůžete udělat!“ zvolala Joanna. „Ne, dokud je tam moje Cathy!“
„Ale ano, může,“ řekl jsem. „Už takové věci udělal dřív. Walker byl vždycky velkým zastáncem taktiky spálené země. A vůbec by ho netrápilo, kdyby si to odskákalo pár nevinných. Walker totiž nevěří, že je někdo nevinný. A když do toho zapojí mne, nemusí riskovat svoje vlastní lidi.“
„Přesně tak,“ přikývl Walker. Elegantně vstal a zkontroloval čas na starožitných zlatých hodinkách, které vytáhl z kapsičky u vesty. „Dvanáct hodin Taylore, ani o minutu víc.“ Zastrčil hodinky zpátky a zamyšleně se na mne podíval. „A ještě varování. Nezapomínejte… na Noční straně není nic, čím se zdá být. Nerad bych si myslel, že jste byl pryč tak dlouho, že jste zapomněl takovou základní životní pravdu.“
Zaváhal a na okamžik to vypadalo, jako kdyby chtěl říct ještě něco, ale pak k nám přicupitala číšnice s mým vyčištěným trenčkotem a ta chvíle pominula. Zatímco mi číšnice předváděla, že je můj plášť bez poskvrny, Walker se shovívavě usmál.
„Velice hezké, Taylore. Velice retro. Už musím jít, mám ještě nějakou práci. Tolik práce a tolik věcí, které je nutné udělat. Vítejte zpátky, Taylore. Nezpackejte to.“
Už se otáčel, aby odešel, když jsem ho zadržel svým hlasem. „Walkere, vy jste byl přítel mého otce.“
Ohlédl se. „Ano, Johne. Byl.“
„Věděl jste, kdo je moje matka?“
„Ne,“ odpověděl. „Nikdy jsem na to nepřišel. Ale jestli ji někdy najdu, donutím ji, aby mi to řekla. Než ji zabiju.“
Krátce se usmál, konečky prstů se dotkl krempy klobouku a odešel z kavárny. Nikdo se za ním doopravdy nedíval, ale jakmile za ním bezpečně zaklaply dveře, zvedl se všeobecný šum hlasů.
„Tak co je mezi ním a vámi?“ zeptala se Joanna konečně. „Proč jste ho nechal, aby s vámi mluvil takhle?“
„Walker? K čertu, kdyby chtěl, nechal bych ho, aby se mi vydělal na boty.“
„Co jsme přišli sem, neviděla jsem, že byste před někým couvl,“ pokračovala Joanna. „Co je na něm, tak speciálního?“
„Walker je jiný,“ odpověděl jsem. „Každý se mu raději klidí z cesty. Ne pro to, jaký je, ale koho představuje.“
.Autority?“
„Uhádla jste napoprvé. Některé otázky jsou nejstrašidelnější proto, že nemají odpovědi.“
„Ale kdo hlídá hlídače?“ zeptala se Joanna. „Kdo dohlíží na to, že Autority jednají čestně?“
„To už začínáme sklouzávat do temných vod filozofie,“ řekl jsem. „A na to skutečně nemáme čas. Dopijte si svou colu a

půjdeme se podívat na Blaiston Street.“
„Bylo načase!“ prohlásila Joanna. Pak polkla poslední doušek ledové coly tak rychle, že ji z toho musela rozbolet hlava.

9
Dům na Blaiston Street
Blaiston Street je dírou v zadním konci ničeho. Ošuntělé domy na ošuntělých ulicích, kde všechny lampy už dávno byly rozbity, protože se místní cítí lépe ve tmě. Možná tak alespoň nevidí, jak hluboko klesli. Když jsem vedl Joannu ulicemi, prakticky jsem cítil, jak krysy utíkají do úkrytu, ale jinak tu vládl skoro nepřirozený klid a ticho. Kam se člověk podíval, se vršily odpadky na velkých, hnijících hromadách a každičký palec zdiva byl pokrytý obscénními čmáranicemi. Celé to místo páchlo rozkladem – materiálním, duševním i citovým. Po celé ulici chyběla okna a díry po nich zakrývala lepenka, promaštěný papír nebo nic. Všude výkaly od zvířat, značkujících si svoje teritorium, nebo od lidí, kterým už na ničem nezáleží. Domy tu stály ve dvou řadách, zanedbané, zchátralé a opovrhované, a většina z nich by nejspíš už dávno spadla, kdyby se navzájem nepodpíraly.
Možná měl Walker nakonec přece jen pravdu. Pořádná bomba by to tady mohla jedině zcivilizovat.
Ale na druhé straně… něco tady nebylo v pořádku. Víc než obyčejně. Ulice byly podivně prázdné, opuštěné. Bezdomovci se nechoulili v domovních vchodech ani pod polozbořenými požárními schodišti. Nikde nebylo vidět žebráky ani podomní obchodníky, žádné zoufalé duše snažící se něco koupit nebo prodat, dokonce ani jediný bledý obličej vyhlížející z okna. Blaiston Street obvykle překypovala životem jako otevřená rána hemžící se červy. Slyšel jsem hluk davu a provozu z vedlejších ulic, ale byl tlumený, podivně vzdálený, jako by sem doléhal z jiného světa.
„Kde k čertu jsou všichni?“ zeptala se Joanna tiše.
„Dobrá otázka,“ řekl jsem. „A nemyslím, že odpověď na ni se nám bude líbit, až se ji dozvíme. Nejraději bych věřil, že všichni utekli, ale… začínám mít podezření, že takové štěstí neměli. Nemyslím, že odsud někdo vyvázl živý. Stalo se tady něco zatraceně zlého. Vlastně se to pořád děje.“
Joanna se rozhlédla a otřásla se. „Co pro živého boha mohlo vylákat Cathy na takovéhle místo?“
„To zjistíme,“ odpověděl jsem a aktivoval jsem svoje nadání, s jehož pomocí jsem znovu otevřel svoje soukromé očko. Moje nadání teď bylo slabší, stejně jako já, ale zároveň jsem byl tak blízko, že to stačilo, aby mi ukázalo Cathyina ducha kráčejícího po ulici. Oči jí plály vzrušením. V životě jsem neviděl nikoho, kdo by vypadal tak šťastně. Zamířila k jednomu domu, který se na pohled nijak nelišil od ostatních, zastavila se před ním a začala si ho prohlížet vážným, dětsky zvědavým pohledem. Dveře domu se před ní pomalu otevřely a ona vyběhla po kamenných schodech. Vzápětí zmizela ve tmě za dveřmi a celou tu dobu se usmívala, jako kdyby šla na nejlepší mejdan na světě. Dveře se za ní zavřely a bylo to. Dorazil jsem na konec stopy. Z toho či onoho důvodu z toho domu už nikdy nevyšla. Vzal jsem Joannu za ruku a toho ducha jsem jí přehrál, aby si ho mohla také prohlédnout.
„Našli jsme ji!“ zvolala Joanna a stiskla mi ruku tak silně, až to zabolelo. „Je tady!“
„Byla tady,“ odpověděl jsem a opatrně jsem svou ruku osvobodil. „Než podnikneme cokoliv dalšího, prověřím ten dům. Zjistím, co mi moje nadání může prozradit o jeho bývalých a současných obyvatelích.“
Došli jsme k domu a zastavili jsme se kousek od špinavých kamenných schodů vedoucích k jeho oprýskaným dveřím. Staré cihly a omítka, špinavá okna a žádná známka života uvnitř. Dveře vypadaly poměrně chatrně. Nemyslím, že by mi dokázaly zabránit dostat se odtamtud, kdybych se pro to rozhodl, ale tohle byla Noční strana a člověk nikdy neví… vyvolal jsem svoje nadání a soustředil jsem ho na dům – a vzápětí jsem bezděčně vykřikl. Přede mnou žádný dům nestál. Žádná historie, žádné emoce, žádné vzpomínky, ani sebemenší stopa po přítomnosti. Pokud jsem mohl soudit podle svého daru, stál jsem před volným prostorem. Žádný dům tam nebyl teď ani nikdy dřív.
Znovu jsem popadl Joannu za ruku, takže mohla vidět totéž co já, a rovněž sebou trhla.
„Já to nechápu. Kam se ten dům poděl?“
„Nikam se nepoděl,“ odpověděl jsem. „Pokud mohu říct, tady nikdy žádný dům nestál.“
Pustil jsem ji, vypnul jsem svoje nadání a před námi stál zase dům. Velký jako sám život a dvakrát tak ošklivý.
„Je to další duch?“ zeptala se Joanna. „Jako kavárna?“
„Ne. To bych poznal. Tenhle je skutečný. Má fyzickou přítomnost. Viděli jsme, jak do něj Cathy vešla. Něco… si tady s námi zahrává. Maskuje svou pravou povahu.“
„Něco uvnitř toho domu?“
„Pravděpodobně. Což znamená, že jediný způsob jak zjistit, co za tím vším vězí, je vynutit si vstup do toho domu a přesvědčit se na vlastní oči. Ten dům… není pouhý dům. Ale co to je?“
„Mně je zatraceně jedno, co to je,“ odpověděla Joanna rozčileně. „Já chci najít Cathy a co nejrychleji ji odsud odvést.“
Popadl jsem ji za ruku a zabránil jsem jí tak vyběhnout po schodech nahoru. Obličej jí jen hořel vzrušením z toho, že se konečně dostala až k cíli, a ruce se jí citelně třásly. Vztekle na mne pohlédla a já jsem si dal záležet, aby to, co řeknu, znělo klidně a rozumně.
„Cathy nepomůžeme, když bezhlavě vběhneme do pasti. Já osobně nevěřím, že v neznámé situaci je nejlepší slepě útočit.“
„V tom případě je jenom dobře, že jsem tu já, že?“ řekla Suzie Střelkyně.
Překvapeně jsem se otočil a stála na ulici přímo za mnou; Suzie Brokovnice, na tváři potutelný úsměv, hlaveň její policejní brokovnice jí vykukovala pres rameno oděné v černé kůži. Zamračil jsem se na ni, jak nejlépe jsem to uměl. Nejdříve Walker a teď ty. Vzpomínám si, že dřív se ke mně lidé nedokázali jen tak přikrást zezadu.“
„Stárneš, Taylore,“ odsekla Suzie. „A měkneš. Už jsi našel něco, do čeho bych mohla vyprázdnit zásobník?“
„Možná,“ řekl jsem. Pak jsem kývl směrem k domu před námi. „Naše malá uprchlice je tady. Až na to, že mi mé nadání říká, že je na tom místě něco zatraceně nepřirozeného.“

Suzie si odfrkla. „Mně to nepřipadá jako něco extra. Pojďme na to. Jestli chceš, můžu jít první."
„Tentokrát ne, Suzie," odpověděl jsem. „Mám z toho domu skutečně špatný pocit."
„Ty jsi měl špatné pocity odjakživa."
„A obvykle právem."
„To ano."
Pomalu jsem vyšel po zaprášených schodech. Kolem stále nikdo nebyl, ale cítil jsem tlak upřeného pohledu. Suzie vyrazila za mnou, jako kdybych nikdy neodešel, jako bychom k sobě patřili odjakživa, brokovnici připravenou k výstřelu. Joanna tvořila zadní voj a tvářila se ukřivděně, že byla Suziinou přítomností odsunuta do pozadí. Zvuk našich kroků na kamenných stupních mi připadal nezvykle hlasitý a znělý, ale na tom nezáleželo. Ať už na nás v domě čekalo cokoliv, nebyl to jen dům, vědělo to, že jsme tady. Zastavil jsem se přede dveřmi. Zvonek tam nebyl. Ani klepadlo nebo otvor poštovní schránky. Zabušil jsem na ně pěstí a dřevo se při každém úderu prohnulo, jako kdyby bylo prachnivé. Zvuk mého bušení byl nepřirozeně tichý, ztlumený. Zevnitř se neozvala žádná odpověď.
„Mám ustřelit zámek?" zeptala se Suzie.
Zkusil jsem kliku a povolila bez odporu. Zašedlý kov knoflíku byl na dotek nepříjemně teplý a vlhký. Bezděčně jsem si otřel dlaň o bok a pak jsem špičkou boty dveře otevřel. Uvnitř byla jen neproniknutelná tma a ticho. Joanna se protlačila vedle mě a dychtivě nahlédla do temnoty. Otevřela ústa, jako kdyby chtěla zavolat na Cathy, ale zadržel jsem ji. Znovu mě probodla pohledem. Nyní mnohem rozhořčeněji. Cítil jsem to. Suzie vytáhla z kapsy baterku, zapnula ji a pak mi ji podala. Poděkoval jsme jí kývnutím hlavy a začal jsem přejíždět kuželem světla před sebou sem a tam. Byla tam chodba, dlouhá a podle všeho prázdná. Pomalu jsem vyrazil vpřed a Suzie s Joannou mne následovaly.
Jakmile jsme byli všichni tři uvnitř, dveře se za námi zavřely jakoby vlastní vůlí a nikoho z nás to ani trochu nepřekvapilo.

10
V břiše bestie

Dům byl temný a prázdný, naprosto tichý a skoro nepřirozeně klidný. Bylo to jako jít dírou do nitra země. Měl jsem pocit, jako kdyby něco zadržovalo dech a čekalo, co bude dál. Žaludek se mi svíral napětím, když jsem kráčel chodbou a každým okamžikem jsem očekával útok, který zatím nepřicházel. Všude kolem mne číhalo nebezpečí, ale nedokázal jsem jej pojmenovat a ani jsem netušil, ze které strany ho mám čekat. Tak nervózní jsem nebyl ani v časovém skluzu. Ale jsou pasti, do kterých prostě musíte vlézt, abyste zjistili, kam vlastně vedou.
Jak jsem otáčel svítilnou, tancovaly kolem mne stíny. Kužel světla nedokázal přes všechnu svou jasnost zahnat pocit temnoty. Rozeznával jsem chodbu před sebou, dvoje dveře vpravo a schody po mé levici, které vedly o patro výš. Obyčejný, každodenní pohled činil celkovou atmosféru ještě zlověstnější. Nebylo to zdravé místo. Ne pro tři malé lidičky, šátrající slepě v temnotě. Vzduch byl dusný a dráždivý, teplý a vlhký jako v nějakém skleníku, v němž bují dužnaté zelené rostliny, které by v normálních podmínkách uhynuly. Suzie se mnou držela krok a mlčky se rozhlížela kolem. Pak potěžkala brokovnici a hlasitě si odfrkla.
„Je tu dusno. Jako v tropech. A ten pach… Řekla bych, že rozkladu…"
„Je to starý dům," odpověděl jsem. „Nikdo se o něj už dávno nestará."
„Nemyslím ten druh rozkladu. Páchne to spíš jako… hnijící maso."
Vyměnili jsme si pohled a pak jsme pokračovali v cestě. Naše pomalé kroky se odrážely ozvěnou od holých stěn. Nebyl tu žádný nábytek, žádné koberce ani jiné zařízení. Žádné obrazy na stěnách, ani plakáty; dokonce ani reklamní kalendář. Nic, co by dokazovalo, že tady někdo bydlel. Připadalo mi to významné, přestože jsem v tu chvíli nevěděl proč. Byli jsme koneckonců v Blaiston Street. To nebylo místo, kam lidé přicházeli žít jako lidé…
„Všiml sis podlahy?" zeptala se mě Suzie tiše.
„Co myslíš konkrétně?"
„Je lepkavá."
„Tak to vám tedy děkuji," zasténala Joanna. „Tohle jsem vědět nepotřebovala, to vážně ne. Jakmile se odsud dostanu, okamžitě ty střevíce spálím. Celé tohle místo je morové."
Už byla zase po mém boku a rozhlížela se kolem sebe skoro zvědavě. Ale vypadala… netrpělivěji než my ostatní. Ten dům se jí nelíbil, ale bylo na ní vidět, že ji nezneklidňuje ani zdaleka tak jako mě a Suzii. Což bylo… zvláštní. Předpokládal jsem, že teď, když je tak blízko své dceři, nedokáže myslet na nic jiného. Uprostřed chodby jsme se zastavili a rozhlédli jsme se kolem sebe. Suzie trochu spustila hlaveň brokovnice; neměla jí na co mířit.
„Vypadá to, jako kdyby se poslední obyvatel téhle žumpy jednoho krásného dne rozhodl odsud definitivně vypadnout a vzal si s sebou všechno, co nebylo přibité."
Přikývl jsem. Nevěřil jsem, že kdybych v tomhle okamžiku otevřel ústa, vypadlo by z nich něco rozumného. Cítil jsem se naprosto bláznivě. Neustále jsem měl neodbytný pocit, že nás něco pozoruje, tajně a nevraživě. Pořád mě to nutilo ohlížet se přes rameno; připadalo mi, že se tam něco krčí a každou chvíli to na nás odněkud vyskočí, ale nic takového se nestalo. Nikdo tam nebyl. Suzie by to poznala. A na Noční straně dlouho nevydržíte, když se nenaučíte ovládat svoje instinkty.
Pak mou pozornost upoutalo zrcadlo na stěně přede mnou. Chvíli mi trvalo, než jsem zjistil, co s ním je. Neukazovalo můj odraz. Byl to jen kus obyčejného skla v dřevěném rámu. Žádné zrcadlo to nebylo.
Po pravé straně jsem teď měl dvoje dveře. Obyčejné, ničím výjimečné dveře. Pomalu jsem se přesunul k těm bližším z nich a Suzie byla okamžitě vedle mě, brokovnici připravenou. Joanna se teď držela trochu zpátky. Zatajil jsem dech a přitiskl jsem ucho ke dveřím, ale kromě vlastního dechu jsem neslyšel vůbec nic. Opatrně jsem stiskl kliku. Byla vlhká, kapalo z ní, jako by se tím vedrem potila. Otřel jsem si ruku o kabát a pak jsem otevřel dveře dokořán. Pojď do mého

salónku, řekl pavouk mouše.
Dveře se otevřely bez odporu. Panty nevydaly vůbec žádný zvuk. Místnost za nimi byla dokonale temná. Zůstal jsem stát ve dveřích a baterkou jsem posvítil dovnitř. Bylo to, jako kdyby temnota světlo vycucla. Uvnitř nebyl žádný nábytek, žádné zařízení, ani stopa po zásahu lidské ruky. Vypadalo to spíš jako filmové kulisy než něco, co by člověk nazval domovem. Vrátil jsem se na chodbu a zamířil jsem k druhým dveřím. Místnost za nimi byla stejná jako ta první.
„Ať už se tu přihodilo cokoliv, vypadá to, že jsme to prošvihli," poznamenala Suzie. „Někdo jim musel říct, že sem jdu."
„Ne," odpověděl jsem. „Tak to není. Něco tu stále je. Jen se to před námi schovává."
Zamířil jsem ke schodišti. Holá dřevěná prkna, jednoduché zábradlí. Žádné ozdůbky a ornamenty. Žádné známky po ošlapání nebo používání vůbec. Mohlo být staré, nové, nebo něco mezi tím. Skoro jako netknuté lidskýma rukama…
Nadechl jsem se a zavolal jsem:
„Haló! Je někdo doma?"
Uzavřený prostor můj hlas zploštil a změnil ho tak, že zněl slabě a nesměle. A pak se odněkud shora ozvalo něco, co nemohlo být nic jiného než zabouchnutí dveří. Suzie a Joanna rychle přiběhly ke mně. Dveře bouchly znovu, pak ještě jednou a zase. V tom zvuku bylo něco strašlivě uvážlivého, skoro vyzývavého, hrozba a pozvání zároveň. Pojďte a podívejte se, jestli se odvažujete. Položil jsem nohu na první schod a bouchání dveří okamžitě přestalo. Nějak to poznalo. Podíval jsem se na Suzii a pak na Joannu.
„Někdo je doma."
Joanna se vrhla vpřed a vyběhla by slepě do schodů, kdybych ji nepopadl za ruku a nezastavil jsem ji. Vztekle se mi pokusila vytrhnout, prala se se mnou, abych ji pustil, a přitom se po mně ani neohlédla, a já jsem musel použít veškerou svou sílu, abych ji zadržel. Pořád dokola jsem opakoval její jméno, stále hlasitěji, dokud se konečně neotočila. Hlasitě lapala po dechu a obličej měla brunátný hněvem, skoro vzteklý.
„Pusť mě, ty parchante! Je tam Cathy! Cítím to!"
„Joanno, my nevíme, co je tam nahoře–"
„Já to vím! Musím jít za ní, potřebuje mě. Pusť mi ruku, ty…"
Když zjistila, že se mi nevytrhne, vyjela mi druhou rukou po obličeji. Prsty měla zahnuté jako spáry. Suzie její ruku snadno odrazila, pak ji chytila za zápěstí a stiskla tak silně, až to Joannu zabolelo. Ta zavrčela a pokusila se na ni vrhnout. Suzie zesílila stisk a přitom si Joanninu ruku přitáhla k sobě, zkroutila ji, až druhá žena vykřikla a přestala se vzpouzet. Nenávistně se podívala na Suzii, která jí pohled chladně oplácela.
„Nikdo jiný než já Johna bít nebude, paní Barrettová. A teď se račte ovládnout nebo uslyšíte, jak vám kosti v zápěstí jedna po druhé praskají."
„Klid, Suzie," řekl jsem. „Je na Noční straně nová. Nemá tušení, jakému nebezpečí tu možná čelíme."
Až na to, že touhle dobou by už to vědět měla.
„Tak to ať se raději učí rychle," odpověděla Suzie. „Nedovolím, aby nás takhle ohrožovala. To ji raději zabiju sama."
„Mrtví klienti neplatí účty," připomněl jsem jí.
Suzie si odfrkla a pustila Joannino zápěstí, ale ostentativně zůstala, kde byla, připravená znovu zasáhnout, kdyby to bylo třeba. Pustil jsem Joanninu ruku. Mračila se na nás a významně si masírovala pohmožděniny. Opravdu jsem se snažil, aby můj hlas zněl klidně a rozumně.
„Nesmíte to teď zkazit, Joanno. Ne, když jsme tak v blízko. Až doposud jste mi věřila, že vím, co dělám, tak mi věřte ještě chvíli. Tam nahoře může být kromě Cathy cokoliv, co jen čeká, až tomu vběhneme do chytře nastražené pasti. Musíme to udělat pomalu a opatrně, jinak by se mohlo stát, že to nedokážeme vůbec. Chápete?"
Ústa měla vzdorovitě sevřená a oči jí plály neovladatelným vztekem. „Vůbec nechápete, co cítím. Nevíte nic o mateřské lásce. Ona je tam nahoře. Potřebuje mě. Musím jít za ní!"
„Buďto se teď budete ovládat, nebo nechám Suzii aby vás odvlekla zpátky ke dveřím a vykopla na ulici," odpověděl jsem klidně. „Pro vaši vlastní ochranu. Myslím to vážně, Joanno. Tak, jak se chováte teď, pro nás nejste jen slabý článek, ale přímo nás ohrožujete. Já vím, že tohle místo dokáže člověku pocuchat nervy, ale nesmíte se tomu poddat. To není váš styl, Joanno. Vy víte, že není."
„Co vy o mně víte, Johne," řekla Joanna, ale znělo to mnohem klidněji. „Omlouvám se. Budu v pořádku. Já jenom… šílím z toho, že je tak blízko. Cathy je v maléru. Cítím to. Musím jít za ní. Nechte mě jít s vámi, Johne. Už nebudu vyvádět, slibuji."
Ani tohle nebyl Joannin styl, ale stejně jsem váhavě přikývl a v duchu jsem to přičetl vlivu, který na ni má ten dům. Já jsem se na Noční straně narodil, a stejně se mi ta zatracená barabizna dostala pod kůži. Řekl jsem Joanně, aby se několikrát zhluboka nadechla a vydechla, a zdálo se, že jí to prospělo. Nelíbilo se mi, jaký na ni má ten dům vliv. Ta šílená, skoro neovladatelná Joanna nebyla tou ženou, kterou jsem pomalu začal poznávat a na které mi docela záleželo. Nikdy předtím se tak nevyděsila, ani v časovém skluzu ne. Musel v tom být ten dům.
„Neměl jsi ji sem vodit, Johne," řekla Suzie. „Nepatří sem."
Její hlas nezněl nijak zvlášť drsně nebo vyčítavě. Říkala pravdu tak, jak ji ze svého úhlu pohledu chápala, stejně jako vždycky.
Joanna po ní šlehla pohledem, a když promluvila, její hlas zněl zase rozzlobeně. „Vám je úplně jedno, co by se mohlo stát mé dceři! Jste tady jen proto, že vám platím, abyste tu byla!"
„To máte zatraceně pravdu," odpověděla Suzie nevzrušeně. „A raději si dejte pozor, abyste za ty prachy stála."
Chvíli na sebe takto vrčely tím svým žhavým a mrazivým způsobem, ale já už jsem je doopravdy neposlouchal. Dům a to, co bylo v něm, mě mátlo. Pořád jsem musel myslet na to, že mi tu něco nehraje. Něco sem Cathy přilákalo nebo zavolalo, stejně jako všechny ty ztracené důležité lidi, o kterých mluvil Walker, ale teď jsem byl tady, v samotném srdci záhady, a nebylo tu nic. Až na to, co si s námi zahrávalo o poschodí výš, ať už to bylo cokoliv. Nic v celém domě,

vůbec nic… Vykročil jsem nahoru po schodech a Joanna se Suzií se okamžitě přestaly hádat a spěchaly za mnou; Suzie se protlačila vedle mě, brokovnici připravenou k palbě.
Žádné další bouchání dveří se už neozvalo. Vlastně se neozvalo vůbec nic. Když jsme dorazili do patra, našli jsme tam jen další holé zdi a další dveře v nich. Všechny byly zavřené. Suzie se pomalu rozhlédla, pátrajíc po cílech, a hlaveň brokovnice se pohybovala ve směru jejího pohledu. Joanna se přímo třásla dychtivostí, a já jsem si dopřál několik vteřin, abych jí dal najevo, že jsem to já a Suzie, kdo tady šéfuje. Zadíval jsem se na zavřené dveře a ony mi ten pohled škodolibě oplácely.
„Zdá se mi to jenom, nebo je tady nahoře více světla?“ zeptala se najednou Suzie.
Zamračil jsem se a pak jsem si uvědomil, že tady nahoře skutečně vidím víc, dokonce i tam, kam nedosahuje kužel světla z baterky. „Nezdá, Suzie. Vypadá to, jako kdyby šero zřídlo, ale ať se propadnu, jestli vím, odkud to světlo přichází…“ Pohled mi automaticky zabloudil ke stropu, a teprve nyní jsem si všiml, že tam nejsou žádné žárovky ani jiný druh obvyklého osvětlení. Což bylo… neobvyklé. Dokonce i v Blaiston Street.
„Napadá mě ještě něco,“ pokračovala Suzie. „A není to uklidňující pomyšlení. Jestli tu ten dům doopravdy není, na čem teď stojíme? Vznášíme se ve vzduchu nad ulicí?“
„Máš pravdu,“ řekl jsem. „To není uklidňující pomyšlení. Přesně tohle jsem teď potřeboval. Počkejte chvíli, prověřím to.“
Ale když jsem začal aktivovat svoje nadání, nic se nestalo. Něco, co přicházelo zvenčí, se ovinulo kolem mé hlavy a násilím mi to zabránilo otevřít svoje soukromé očko, vidět svět takový, jaký je doopravdy. Bojoval jsem s tím veškerou silou, která mi zůstala, ale nenašel jsem nic, čeho bych se mohl zachytit. Krátce jsem zaklel. Co se tady dělo? Co tohle Něco nechtělo, abych viděl, abych pochopil? Suzie kolem sebe vrhala zamračené pohledy; pořád neviděla nic solidního, na co by se dalo zaútočit.
„Co chceš dělat, Johne? Vykopnout všechny ty dveře jedny po druhých a brát to místnost po místnosti? Pálit po všem, co se hýbe a není to ta holka?“
Naznačil jsem jí, aby byla zticha, a napínal jsem uši ve snaze lokalizovat zvuk, o kterém jsem si myslel, že jsem ho zachytil. Byl tam, slabý, ale zřetelný, nedaleko od nás, za jedněmi z těch zavřených dveří: někdo se tam hihňal. Jako dítě, které má tajemství. Rychle jsem se rozběhl chodbou, Joanna a Suzie za mnou, u každých dveří jsem se zastavoval a naslouchal jsem, dokud jsem nenašel ty pravé. Zkusil jsem kliku a povolila pod mou rukou tak snadno, jako kdyby mne dveře zvaly dovnitř. Pootevřel jsem je asi na palec a poodstoupil jsem, potom jsem pokynul Suzii. Ta se jen ušklíbla, pak dveře kopnutím rozrazila a všichni tři jsme vtrhli dovnitř.
Pokoj byl nezařízený stejně jako zbytek domu a prázdný až na Cathy Barrettovou. Konečně jsme ji našli. Ležela na zádech na holé dřevěné podlaze na druhé straně pokoje, od krku po špičky nohou přikrytá špinavým pršipláštěm, který měla přitažený pod bradu jako deku. Nepokusila se vstát, aby se vrhla vstříc svým zachráncům, jen se šťastně usmívala, jako kdyby jí na okolním světě vůbec nezáleželo.
„Ahoj,“ řekla. „Pojďte dál. Čekali jsme vás.“
Rozhlédl jsem se po pokoji, ale kromě ní tam nikdo jiný nebyl. Přesto jsem to my jen tak nepřešel. Pocit, že nás někdo sleduje, tu byl silnější než dřív. Také tu bylo mnohem více světla, přestože jsem pořád nenašel zdroj, odkud vycházelo. Čím více jsem si ten pokoj prohlížel, tím hůře na mě působil. Neměl žádná okna, žádné zařízení, žádné detaily. Jen čtyři stěny, strop a podlahu. Náčrtek pokoje. Bylo to, jako kdyby dům cítil, že teď, když jsme došli tak daleko už nemusí nic předstírat. Odložil jsem baterku a chytil jsem Joannu pevně za ruku, abych se ujistil, že zůstane za všech okolností u mne. Nezdálo se, že by si toho vůbec všimla; veškerou pozornost věnovala své dceři, která se ani nepokusila nadzvednout na loktech, aby nás lépe viděla. Napadlo mě, jestli se vůbec může hýbat.
Její pohublý obličej vykukující nad límcem pršipláště se usmíval stejně na nás na všechny. Skoro jsem ji nepoznal. Od chvíle, kdy byl pořízen snímek který mi ukázala Joanna v mé kanceláři v normálním světě, ztratila spoustu kil. Kosti obličeje jí napínaly tenkou, šedivě sinalou kůži a kdysi zlaté vlasy jí visely v mastných, bezbarvých pramenech. Vypadala jako na pokraji smrti hlady, velké oči hluboko zapadlé do důlků. Vlastně vypadala, že se pořádně nenajedla celé měsíce, nejenom těch několik týdnů, co byla na útěku z domu. Podíval jsem se na Joannu a vůbec poprvé mne napadlo, jestli dělám dobře, že jí tak ochotně věřím všechno, co mi říká. Ale ne, v tom to nebylo. Moje nadání mi ukázalo Cathy, jak před pouhými několika dny vchází do tohoto domu, a tehdy ještě vypadala docela normálně.
Suzie na ni zírala, policejní brokovnici připravenou k výstřelu. „Tohle smrdí, Johne. Něco tady není v pořádku.“
„Já vím,“ řekl jsem. „Cítím to. To ten dům.“
„To je ona!“ zvolala Joanna. „Moje Cathy. Je tady!“
„Není tady sama,“ řekl jsem. „Suzie, dohlédni na Joannu. Nenech ji udělat nějakou hloupost.“
Pomalu jsem došel ke Cathy a poklekl jsem vedle ní. Připadalo mi, že se dřevěná podlaha lehce přizpůsobuje mé váze. Cathy se na mě šťastně usmívala, jako kdyby na světě nebylo místo, kde by byla raději. Zblízka se z ní šířil nepříjemný pach člověka, který je už dlouho nemocný.
„Ahoj, Cathy,“ řekl jsem. „Tvoje matka mě požádala, abych tě našel.“
Na okamžik o tom uvažovala a přitom se stále usmívala tím šíleným způsobem. „Proč?“
„Dělá si o tebe starosti.“
„Tak to je novinka.“ Její hlas zněl klidně, ale prázdně, jako kdyby vzpomínala na něco, co se stalo už hodně dávno. „Vždycky měla jen svou práci, svoje peníze, svoje milence… Mě nepotřebovala k ničemu. Jen jsem tam byla. Teď jsem svobodná. Tady jsem šťastná. Mám tu všechno, co potřebuji.“
Ubránil jsem se nutkání rozhlédnout se po prázdném pokoji. „Cathy, přišli jsme, abychom tě odsud odvedli. Abychom tě vzali domů.“
„Jsem doma,“ odpověděla Cathy s tím svým bohorovným úsměvem. „A nikam mne neodvedete. Dům vás nenechá.“

V příštím okamžiku jsem s výkřikem padl na podlahu, jak něco velkého, temného a nelidsky hladového vtrhlo do mé mysli a konečně to odhalilo svou pravou povahu.
Udeřilo mě to ze všech stran najednou, roztrhalo to všechny mé mentální bloky tak lehce, jako kdybych nikdy žádné neměl. Byl to ten dům a bylo to živé. Dříve vypadal jako něco jiného a mohl zase, ale nyní to byl dům. A krmil se.
Kousek po kousku jsem to vytlačil ze své mysli a obnovil jsem svoje mentální štíty, takže moje myšlenky patřily zase jen mně; dům byl pryč a to jediné, co jsem měl uvnitř mozku, jsem byl já. Námaha s tím spojená by pravděpodobně kohokoliv jiného dokázala zabít. Když jsem se trochu vzpamatoval, ležel jsem schoulený do klubíčka na podlaze vedle Cathy a celý jsem se třásl. Spánky mi pulzovaly příšernou bolestí hlavy a z nosu mi crčela krev. Suzie klečela vedle mě, jednou rukou mne držela za rameno a něco na mě křičela, ale já jsem ji neslyšel. Joanna nás pozorovala ode dveří a v obličeji měla dokonale prázdný výraz. Jak jsem tam ležel s tváří přitisknutou k holým prknům podlahy, uvědomil jsem si, jak jsou teplá. Teplá, vlhká a nezvykle vláčná. Uvnitř světlého dřeva jsem ucítil lehké pulzování.
Rychle jsem se převrátil na všechny čtyři a Suzie mi přitom pomáhala, jak nejlépe uměla. Z nosu mi kapala krev na podlahu. Skoro netečně jsem se díval, jak ji světlé dřevo žíznivě saje, až po ní nezbyla ani stopa. Teď už jsem věděl, co se tady děje. Věděl jsem, do jaké pasti jsme vlezli. Popadl jsem plášť, který přikrýval Cathy, a strhl jsem ho z ní. Nahé a strašlivě pohublé tělo se pomalu rozpouštělo do dřevěné podlahy pod ním. Už se ani nedalo poznat, kde končí její maso a kde začíná podlaha.

11
Odhazování masek
„Je to ten dům," řekl jsem. „Je živý. A hladový."
Teď už jsem dům kolem sebe cítil, jak pulzuje nelidským životem a vítězoslavně řve na okraji mé mysli. Smál se mi; už se nemusel dál skrývat. Vzhlédl jsem a uviděl jsem Suzii, která chrčivě lapala po dechu, klouby prstů bílé od toho, jak křečovitě tiskla brokovnici, to jediné, co pro ni vždycky mělo smysl. Její oči divoce těkaly po místnosti a zoufale hledaly něco, co by mohla udeřit nebo zastřelit. Joanna stála velice klidně u dveří a na Cathy se už nedívala. Její bledý obličej byl naprosto bezvýrazný, a když se její pohled krátce střetl s mým, bylo to, jako kdybych pro ni byl úplným cizincem. Znovu jsem se obrátil ke Cathy.
„Pověz mi," řekl jsem. „Pověz mi proč, Cathy. Proč jsi přišla sem, na tohle místo, o své vlastní svobodné vůli?"
„Dům mne zavolal," odpověděla šťastně. „Otevřel mi dveře, já jsem vešla dovnitř a našla jsem tady celý nový svět. Tak pestrý a rozmanitý, tak živý. Jako když se film změní z černobílého na barevný. Dům… mně potřeboval. Nikdy dříve jsem necítila, že mě někdo potřebuje. Bylo to tak krásné. A tak jsem sem přišla a odevzdala jsem se tomu domu, a teď… teď už je mi všechno jedno. Dům mne poprvé v životě učinil šťastnou. Miluje mě. A vás bude také milovat."
Hřbetem ruky jsem si otřel krev z nosu a vyrobil jsem tak další krvavou šmouhu. „Užírá tě, Cathy. Ten dům tě celou pozře."
„Já vím," odpověděla blaženě. „Není to báječné? Udělá ze mne svou součást. Stanu se částí něčeho velkého, něčeho mnohem důležitějšího, než jsem sama kdy mohla být. A už nikdy se nebudu cítit zle, nikdy si nebudu připadat ztracená a nešťastná. Už nikdy si nebudu muset s ničím dělat starosti."
„Protože budeš mrtvá! Lhal ti, Cathy. Říkal ti jen to, co jsi chtěla slyšet. Když dům zaútočil na mou mysl, konečně jsem to pochopil, konečně jsem uviděl, co je doopravdy zač. Je hladový. On je pořád hladový. A ty jsi pro něj jen potrava, jako všechny ostatní oběti, které už pohltil."
Cathy se na mne usmála. Pomalu umírala a bylo jí to jedno, protože dům jí nedovolil, aby si s tím dělala starosti. Suzie se ke mně sklonila a trhnutím mne zvedla na nohy. Pak mne s vypětím všech sil držela vzpřímeného, než mě začaly poslouchat vlastní svaly.
„Mluv se mnou, Johne!" zavrčela s obličejem těsně u mého. „Co se to tady děje? Co je ten dům ve skutečnosti?"
Zhluboka jsem se nadechl. Neuklidnilo mě to tolik, jak jsem doufal, ale už jsem se alespoň tak moc netřásl. Jako na Noční straně už mnohokrát v minulosti, konečně jsem objevil pravdu a žádnou útěchu jsem z toho nenačerpal.
„Ten dům je predátor," odpověděl jsem. „Nepozemská stvůra z nějakého nepozemského místa nebo z jiného rozměru, kde se život vyskytuje v jiných formách. Dokáže se proměnit, v co chce, vzít na sebe barvy svého okolí, ukrýt se před pohledy lidí a přilákat k sobě kořist voláním, kterému nelze odolat. Jeho kořistí jsou osamělí, ztracení lidé, které nikdo nemiluje a nikomu na nich nezáleží, odpad a vyvrženci města, co nikomu nebudou chybět, když zmizí někde v hlubinách Blaiston Street. Dům zavolá a o jeho hlasu nikdo ani na okamžik nezapochybuje, protože v něm slyší jen to, co slyšet chce. Nasál i několik údajně důležitých lidí, možná proto, že byli příliš snadno ovlivnitelní. Důležitost ještě nemusí chránit před tajným zoufalstvím a citovou prázdnotou."
„Drž se tématu, Johne," napomenula mě Suzie a zatřásla mnou. „Takže ten dům láká lidi dovnitř a co pak?"
„A pak se jimi nasytí," odpověděl jsem. „Úplně je vysaje, absorbuje je do sebe. Sílí tím, že se živí jejich silou, a dokud žijí, udržuje je šťastné, takže se nepokusí uniknout. Vlastně ani nechtějí."
„Ježíši," řekla Suzie s pohledem upřeným na Cathyino vyhladovělé tělo. „Podle toho, jak to dítě vypadá, ji dům už z větší části strávil. To je zlé. Musíme odsud vypadnout, Johne."
„Cože?" řekl jsem. Nechápal jsem, nebo jsem možná chápat nechtěl.
„Tady už se nedá nic dělat," odpověděla Suzie rezolutně. „Přišli jsme příliš pozdě. I kdybychom to dítě odřezali od podlahy, nejspíš vykrvácí dřív, než ji vůbec vyneseme na ulici. V podstatě už je mrtvá. Tak ji tady nechme a vypadněme odsud, dokud to jde. Než se ta barabizna pustí do nás."
Pomalu jsem zavrtěl hlavou. „To nemůžu udělat Suzie. Nemůžu prostě odejít a nechat ji tady."
„Poslouchej mě, Johne! Ztracené případy nedělám. Tenhle už skončil. Jediné, co můžeme pro to děcko udělat, je dopřát mu rychlou smrt a možná ten dům okrást o část jeho vítězství. Později se sem vrátíme s nějakou dobrou výbušninou.

Ty odveď Joannu. Já se postarám o holku.“
„Nepřišel jsem sem takovou dálku, abych ji tu nechal! Odejde s námi!“
„Nikdo neodejde,“ řekla Cathy klidně. „Nikdo nikam neodejde.“
Dveře za našimi zády hlasitě zasténaly v pantech. Suzie a já jsme rychle vzhlédli, právě včas, abychom uviděli, jak se zabouchly a pak zmizely; doslova splynuly s okolní zdí. Jejich barva vybledla a během několika vteřin už se ani nedalo určit, kde dříve byly. Čtyři stěny, které nás obklopovaly, se najednou začaly vlnit, roztahovaly se a zase stahovaly v pomalých, trhaných vlnách. Zároveň začaly vypadat mnohem organičtěji: měkce, pružně, zduřele a tvárně. Na jejich povrchu se objevily rytmicky pulzující purpurové žíly. Ve stropě nad námi se vytvořilo velké, nelidské oko, chladné a nepozemské, zírající bez hnutí dolů na svou novou kořist jako nějaký prastarý a nemilosrdný bůh. Stěny teď vyzařovaly mrtvolně bledé světlo, takže jsem konečně zjistil, odkud se bere. Ve vzduchu jsem ucítil nový pach, hustý a těžký pach krve, železa a žíravých chemikálií.
„Nikdo nikam neodejde,“ zopakovala Cathy. „Není kam jít.“ Její hlas zněl náhle jinak: drsněji a skrz naskrz nelidsky.
Suzie přistoupila k místu, kde dříve bývaly dveře, a rozmáchla se pažbou brokovnice proti zdi. Příšerná pulzující stěna pod jejím úderem trochu povolila, ale nepraskla. Suzie do ní začala divoce bušit, stále znovu a znovu, až funěla námahou, ale bezvýsledně. Nakonec toho nechala a vztekle do zdi kopla. Její kožená bota se okamžitě přilepila a Suzie musela vynaložit veškerou sílu, aby ji zase odtrhla. Přitom přišla o část špičky, kterou dům stačil absorbovat. Ze stropu začaly pršet kapky tmavé tekutiny, jiné prýštily ze stěn a stékaly se na podlaze. Když jedna dopadla Suzii na holou ruku, vyjekla překvapením a bolestí. Ze spáleného masa se zakouřilo.
„Johne, co to k čertu je? Co se to děje?“
„Trávicí šťávy,“ odpověděl jsem. „Jsme v žaludku. Dům se rozhodl, že jsme příliš nebezpeční, aby nás strávil pomalu jako Cathy. Nemíní si nás vychutnat. Bude z nás polévka. Odcházíme, Suzie. Prostřílej díru do stěny.
Suzie se divoce zašklebila. „Už jsem si myslela, že mě o to snad nepožádáš. Ustup stranou. Bude to cákat.“
Zamířila brokovnicí proti zdi, kde bývaly dveře, a vypálila. Zeď dávku broků beze zbytku absorbovala; vytvořily se jen vlny, které přeběhly jako kruhy po vodní hladině a rychle se vyhladily. Suzie krátce zaklela a znovu vystřelila, pak nabila a vypálila další dávku, a ještě jednu, až byla místnost plná kouře a pachu korditu a všem nám z toho rámusu zalehlo v uších. Když ale dozněl poslední výstřel, na stěně před ní nebylo vidět ani stopu po zásazích. Suzie se otočila a podívala se na mě.
„Vypadá to, že jsme ve vážném maléru, Johne A mimochodem, kouří se ti z bot.“
„Samozřejmě,“ odpověděl jsem. „Dům nemá ve zvyku nimrat se v jídle.“
Suzie mlčky čekala, co bude dál. Když nikde nebyl žádný nepřítel, kterého by mohla zastřelit, její plánování se zhroutilo, ale spoléhala na mě, že nás z té kaše nějak dostanu. Vždycky byla až příliš ochotná mi věřit. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč jsem odešel z Noční strany. Už mne unavovalo přicházet o přátele. Usilovně jsem přemýšlel. Musel existovat nějaký způsob, jak se odsud dostat. Nevrátil jsem se po všech těch letech, neprobojoval jsem si cestu až sem, jen abych zahynul v tomhle obřím žaludku. Nevrátil jsem se, abych zase selhal. Podíval jsem se na Cathy a pak na Joannu, která pořád ještě stála nehybně u živé stěny. Od okamžiku, kdy se dům odhalil, neřekla jediné slovo a nepohnula se ani o palec. V obličeji měla naprosto klidný výraz a pohled mírně zastřený. Když těsně vedle ní spustila Suzie palbu, ani nemrkla. Je v šoku, pomyslel jsem si.
„Joanno!“ zavolal jsem. „Pojďte sem a promluvte si se svou dcerou. Pokuste se na sebe upoutat její pozornost, oddělit ji od toho domu. Myslím, že mám nápad, jak se odsud dostat, ale nevím, co to udělá s ní… Joanno! Slyšíte mě?“
Pomalu otočila hlavu, aby se na mne podívala, a pak se jí v očích objevil výraz takové hrůzy, že jsem měl co dělat, abych neuhnul pohledem.
„Proč s ní o mně takhle mluvíte?“ zeptala se Cathy.
„Protože potřebuji, aby mi tvoje matka pomohla,“ odpověděl jsem.
„Ale to přece není moje matka,“ řekla Cathy.
Ta slova jako by rezonovala v tiché místnosti až navěky a jejich zlověstný význam způsobil, že mi v hlavě nezůstalo místo pro žádné jiné myšlenky. Vůbec mě nenapadlo o Cathyiných slovech pochybovat. Cítil jsem v jejím hlase pravdu, přestože jsem se tomu vzpíral. Spousta maličkostí, které až doposud nedávaly smysl, najednou zapadla do sebe v jediném strašném okamžiku prozření. Joanna se na mne podívala a v jejích očích nebylo nic než tichý, odevzdaný smutek. Všechna vitalita z ní zmizela. Jako kdyby už necítila potřebu ji předstírat.
„Je mi to líto, Johne,“ řekla pomalu. „Ale myslím, že už je po všem. Teď, když jsi tady, jsem zbytečná. Myslím, že mi na tobě záleželo… ale nemyslím, že jsem, za koho jsem se považovala…“ Její hlas se změnil a znovu jsem uslyšel ten drsný, chraptivý tón, který předtím krátce promlouval Cathyinými ústy. „Jsem jenom návnada, dokonalá a naprogramovaná speciálně pro to, abych tě vylákala na Noční stranu, kde o tebe bude… postaráno.“
„Proč?“ zeptal jsem se a znělo to spíše jako šepot.
„Dům dostal veškeré potřebné instrukce – o jaký druh klienta má jít, o jaký druh případu, o jaký druh ženy, aby byl účinek na tebe co nejsilnější. Měl to být někdo, kdo vzbudí tvou důvěru, přiměje tě zapomenout na veškerou opatrnost a přivede tě sem, kde se tvůj osud naplní. Žádná Joanna Barrettová nikdy neexistovala – byla to jen role, kterou jsem hrála, funkce, kterou jsem plnila. Ale vyrobili mě příliš dobře, Johne, takže jsem na čas zapomněla, kdo ve skutečnosti jsem. Myslela jsem si o sobě, že jsem opravdová žena s opravdovými city. To stačí, abych teď litovala toho, co se s tebou stane… ale ne dost abych tomu zabránila.“
„Takže nic z toho nebylo skutečné,“ zeptal jsem se.
„Skutečný jsi byl jen ty, Johne. Jenom ty.“
„A všechno… tohle?“ zeptal jsem se. „To všechno jenom kvůli mně? Přivolali ten dům na Noční stranu dovolili mu lovit, krmit se a zabíjet, jenom aby dostali mne? Proč? Vždyť jsem z Noční strany odešel! Už jsem tu nikoho

neohrožoval! Proč mě přilákali zpátky?“
„Zeptej se své matky,“ řekla ta věc Joanniným hlasem. „Vypadá to, že se vrací. A ty… jsi ten volný konec, který je třeba k rozmotání celého klubka.“
„Kdo to udělal?“ zeptal jsem se. „Kdo je za tím vším?“
„Nedokážeš si to domyslet?“ opáčila Joanna. Pak se její obličej začal pomalu rozpouštět, až z něj zůstala jen dokonale hladká maska Trýznitele.
Myslím, že jsem vykřikl; znělo to jako zaječní malého zvířátka, nad kterým konečně sklapla past. Joanna se přitiskla zády k živé stěně a ponořila se do ní, pulzující maso ji obklopilo, jak dům znovu pohltil věc, kterou vytvořil nebo zrodil. V jediném okamžiku byla pryč a zůstaly po ní jen vlny, které se brzy také vyhladily. Měl jsem to vědět. Měl jsem to mít stále na paměti. Na Noční straně nemůžete věřit nikomu a ničemu, že je tím, za co se vydává. Walker se mě snažil varovat, ale já jsem ho neposlouchal. Zapomněl jsem, že tady je láska jen další zbraň, která vám může ublížit, a že před svou minulostí nikdy neutečete. Cítil jsem, jak se mi slzy koulí po tvářích, ale teprve po chvíli jsem si uvědomil, že pláču.
„Zatraceně,“ řekla Suzie, která se mračila na stěnu, v níž zmizela Joanna. „Tak se mi zdá, že za tenhle případ zase nedostanu zaplaceno.“
Podívala se na mě a když uviděla, co dělám, jen si povzdechla. Trávicí šťávy se teď řinuly ze stěn v potocích a jejich výpary mě pálily na nechráněných rukou a obličeji, ale mně to bylo jedno. Někdo nebo něco mi právě vyrvalo srdce z těla a na ničem jiném mi nezáleželo. Pak Suzie přišla blíž, položila mi ruku na rameno a podívala se mi do očí. V citových otázkách nebyla zrovna přebornice, ale dělala, co uměla.
„Johne, musíš mě vyslechnout. Oplakat ji můžeš později. Ať už byla nebo mohla být cokoliv. Teď se nemůžeš sesypat. Musíme se odsud dostat.“
„Proč?“ zeptal jsem se. „Všichni chtějí, abych zemřel; já sám možná taky.“
Vlepila mi políček, spíš profesionální než vzteklý. „A co já, Johne?“
„Co je s tebou?“
„No dobře, možná si to zasloužím. Neměla jsem tě nechat, aby ses odsud vypařil a ukryl se v Londýně. Taky jsem vždycky nebyla nejlepší přítelkyně; nemám na to ty správné buňky. Ale co to děcko, Johne? Cathy? Už jsi na ni zapomněl? Ta, kvůli které ses vrátil na Noční stranu, abys ji zachránil? To ji teď necháš umřít? Jenom proto, že máš záchvat sebelítosti?“
Pomalu jsem otočil hlavu a podíval jsem se na Cathy. Na to, co z ní zbylo. „Ne,“ řekl jsem konečně. .„Ona za nic z toho nemůže. A klienta jsem nikdy neobětoval. Dej mi ruku, Suzie.“
„Ale no tak. Teď není čas na sentimentality, Johne.“
Podíval jsem se na ni. „V tomhle mi musíš věřit, Suzie. Věř mi, že vím, co dělám. Cestu ven si nemůžeme probojovat, takže je to na mně a na mém nadání.“
Suzie se na mě chvíli dívala, pak se zřejmě ujistila, že už jsem zase ve své kůži a krátce přikývla. Brokovnici zasunula do pouzdra, které měla zezadu na rameni, a podala mi ruku. Cítil jsem, jak má zpocenou dlaň, ale její stisk byl klidný a pevný. Důvěřovala mi. Což nás spojovalo. Unaveně jsem si povzdechl, připraven zase jednou vybojovat dobrý boj, protože nic jiného se teď dělat nedalo.
„Musíme najít srdce domu,“ vysvětlil jsem jí. „Když ho zabijeme, zabijeme dům. Ale srdce nemusí být tady. Dům ho určitě někam schoval, kvůli bezpečí. Někam… kde by ho normálně nikdo nenašel. Jenomže já nejsem normální. Já ho najdu. Já dokážu najít cokoliv.“
Až na to, na čem záleží nejvíce. Ponořil jsem se do sebe, aktivoval jsem svoje nadání a znovu jsem otevřel mysl. A dům zaútočil.

Dlouhou dobu jsem nebyl nikde a bylo to velice příjemné. Už proto, že jsem si nemusel dělat starosti s účty, které je třeba zaplatit, s případy, co nemůžu vyřešit, a klienty, jimž není pomoci. Že jsem si nemusel dělat hlavu se všemi těmi záhadami svého života a nekonečným utrpením, které přinášely mne a lidem, na nichž mi záleželo. Když jsem začínal, mel jsem sen, sen, že budu pomáhat lidem, kteří se nemají kam obrátit; ale sny dlouho nevydrží. Neobstojí v konkurenci s realitou. S realitou pachtění se za penězi na zaplacení jídla a nájmu, a jak vás večer bolí nohy, když celý den šlapete dlažbu ulic, abyste našli lidi, kteří si nalezeni být nepřejí.
S tvrdou, nelítostnou realitou kompromisů a postupného slevování ze svých ideálů, kousek po kousku, den po dni, jen abyste dosáhli drobného vítězství tváří v tvář zlobě světa nebo jeho lhostejnosti. Až vás napadne, jestli z vás vůbec zůstalo něco víc než slupka muže, jímž jste zamýšleli být a která se dál protlouká životem už jenom proto, že vás nenapadá, co jiného byste mohli dělat.
Ale jakýmsi zázrakem váš sen nikdy nezmizí docela. Protože na Noční straně jsou sny někdy to jediné, co vás udržuje při životě. Vzdejte se jich a je s vámi amen.
Jelikož jsem na Noční straně vyrostl, viděl jsem spoustu chodících mrtvol. Pohybovaly se, mluvily a dělaly různé věci, ploužily se z baru do baru a od láhve k láhvi, ale když jsem se jim podíval do očí, nic jsem za nimi neviděl. Nic, na čem by záleželo. Můj otec byl mrtvý už celé roky, dlouho předtím, než jeho srdce konečně milosrdně selhalo a než nad ním zatloukli víko rakve. Pomoct jsem mu nemohl. Byl jsem tehdy pouhé dítě.
Můj dar se začal projevovat až mnohem později. Dar, který jsem mohl použít a získat tak výhodu. Pro jiné lidi, když už ne pro sebe.
V bezpečí bezčasové prázdnoty, která mne obklopovala a konejšila, omývaly mou mysl něžné vlny lásky a soucítění, které chtěly, abych na tohle všechno zapomněl. Abych přestal myslet na všechno kromě nikdy nekončící přítomnosti lásky a štěstí, konce všeho toužení a plahočení. Tichý hlas mi sliboval, že teď mohu mít vše, co jsem kdy chtěl, stačilo

jen, abych ulehl na záda a přestal se tomu bránit. Jenomže já jsem tomu hlasu nevěřil. Protože o jedinou věc, kterou jsem doopravdy chtěl, jsem už přišel, když dům zpátky vstřebal Joannu. Hlas mluvil velice vemlouvavě a já jsem se jen ušklíbal. Protože jsem pod ním pořád slyšel ten věčný, neukojitelný hlad.
Moje sny. Moje realita. Visel jsem na nich jako topící se člověk a odmítal jsem se jich pustit. Udělaly mne takového, jaký jsem. Ne otec, který mne ignoroval, ani matka, která mne opustila. Ani tajemné dědictví, o které jsem nikdy nestál, nebo hordy stvůr bez tváře, co mne celý život honily. Tolik vlivů se mne snažilo zformovat a já jsem jim všem vzdoroval. Rozhodl jsem se pomáhat lidem, protože se nenašel nikdo, kdo by pomohl mně, když jsem to potřeboval nejvíce. I nyní jsem věděl, že se nemohu spolehnout na Autority, že mě zachrání. Můj otec k nim patřil, a přesto ho nebyli schopni zachránit ani utišit. Určoval jsem si svůj život sám, sám jsem rozhodoval o svých cílech, a k čertu s každým a se vším ostatním.
Opět se mě zmocnil ten starý vztek, divoký a prudký, a zatlačil do pozadí všechny ty falešné sliby lásky a štěstí – možná proto, že jsem v hloubi srdce na takové věci nikdy nevěřil. Alespoň ne pro sebe. Prázdná nicota se začala drolit a rozpadat. Zase jsem vnímal lidi kolem sebe. Suzii Brokovnici, její přízračnou ruku ve své; byl to docela uklidňující pocit. Cathy Barrettovou, která teprve nyní pochopila, jak strašlivě jí lhali, jak s ní manipulovali a zneužili ji; byla teď skoro stejně vzteklá jako já. A někde blízko… sotva znatelná přítomnost, tichý hlas, jako poslední ozvěna někoho, kdo na krátký čas uvěřil, že je žena jménem Joanna. Přísahám, že jsem v tu chvíli cítil v dlani další přízračnou ruku.
Natáhl jsem se a objal jsem je, propojil jsem je svým nadáním – a společně jsme byli mnohem silnější než ten zatracený dům.
Svým darem nedokážu nalézat jen věci. Mohu jím dělat i mnoho jiného. Jako odhalit slabé místo nepřítele a zaútočit na ně. Vyrazil jsem do útoku a dům zaječel překvapením a vztekem, bolestí a hrůzou. Myslím, že uplynulo už hodně času od chvíle, kdy mu naposledy někdo dokázal ublížit.
Nic bylo nahrazeno něčím. Meziprostor prostorem. Stál jsem na pusté pláni, která se rozprostírala ve všech směrech do nekonečna. Byla šedá, měkká, zamlžená a neurčitá. Ne reálné místo, ale dost reálná. Něco, na čem se člověk mohl postavit. Suzie a Cathy byly stále se mnou. Suzie na sobě měla stříbrné brnění s nebezpečně vypadajícími hroty. Cathy vypadala jako na staré fotografii, ale strašlivě naštvaná. Nedíval jsem se, jak vypadám já. Na tom nezáleželo. Nedaleko od nás jsem cítil další přítomnost, příliš slabou, než abych ji mohl vidět, ale věděl jsem, kdo to je. Všichni jsme kolem sebe šířili vlastní světlo: zářící bytosti v šedém světě. Společně jsme vytvářeli volný kruh kolem sloupu vířící temnoty protkané jasně rudými stopami, který se vypínal až do nekonečna k beztvarému nebi. Z něj se ozýval hlas domu, který do nás bušil jako údery kladiva, drsný a nelidský.
„Moje! Moje! Moje!“
Ale moje nadání bylo silné a jen jsem se tomu hlasu smál. Všechno, co měl na své straně, byly lsti a lži, a ty mu už nemohly pomoct. Vykročil jsem vpřed a Suzie s Cathy vyrazily současně se mnou. Temný sloup se stáhl před naším světlem, scvrkával se a uhýbal dál od nás; jak jsme se kolem něj stahovali, byl stále tenčí. A všude kolem nás na nekonečné pláni stály stovky stovek nehmotných postav, které nás mlčky pozorovaly a doufaly. Všechny oběti domu. Nestrávil jen jejich těla; ta prokletá stvůra pohltila i jejich duše a držela je v sobě silou své nepřirozené existence. To, co zbylo ze ženy jménem Joanna vykročilo vpřed, drželo se to pohromadě navzdory domu, který se ji snažil roztrhat na kusy a vstřebat a já jsem znovu ucítil její ruku ve své. Skrze ni jsem se natáhl k ostatním lapeným stínům a mlčky jsem jim nabídl příležitost k pomstě a jedinou svobodu, kterou teď mohli mít… a oni se se mnou spojili.
Zaplavil mne příval síly, která živila můj dar, takže jsem teď zářil ještě mnohem jasněji, jak jsem postupoval proti sloupu. Suzie, Cathy a ostatní oběti šly se mnou a dům ječel a ječel. Sloup se stahoval a houstl, byl stále tenčí a tenčí, až jsem mohl spojit svoje ruce s rukama věřící Suzie, vzteklé a zrazené Cathy a ducha ženy, kterou bych miloval. Pláli jsme teď jako slunce. Shromáždil jsem všechen náš vztek, nenávist a touhu, svým nadáním jsem propojil všechny oběti za námi a zaútočil jsem na temné srdce stvůry, která předstírala, že je dům. Jen jedenkrát zavyla bezmocnou hrůzou a pak byl najednou ten temný vířící sloup pryč a hlas domu umlkl navždy.
Druhá strana mého nadání. Dokážu najít smrt jiných.
Nikdy s sebou nenosím zbraň. Nepotřebuji ji.
Rozhlédl jsem se po nekonečné pláni, šedém a prázdném místě, a všechny oběti byly pryč, jejich osvobozené duše konečně našly pokoj. S nimi zmizela i pečlivě zkonstruovaná a naprogramovaná návnada, která se krátce dozvěděla, jaké to je být člověkem, a pak o to byla připravena.
Musíte věřit ve sny, protože sny někdy věří ve vás.

Vrátil jsem se zpátky do svého těla a divoce jsem se rozhlédl kolem sebe. Všechna síla se mi vrátila; duše obětí domu mi ji obnovily. Pořád jsem byl uvězněn v uzavřené místnosti bez jediného východu, ale dům teď byl mrtvý. Vzduch už začal těžknout nasládlým pachem rozkladu. Oko ve stropu se zavřelo a zmizelo a fosforeskující záře sálající ze stěn pomalu slábla. Ve stěnách se tvořily dlouhé trhliny, které je trhaly jako hnijící maso. A na podlaze leželo to, co zbylo z Cathy Barrettové. Příšerně hubená, napůl strávená a skoro mrtvá, ale konečně oddělená od tvora, který ji požíral, vyvržená jeho smrtelnou křečí tak, jak jsem doufal. Pokoušela se posadit a v obličeji stále měla výraz šíleného vzteku. Pomohl jsem jí a pak jsem ji zavinul do svého dlouhého pláště. Přidržela si ho rukama, jež byly sotva víc než kost a kůže, a pak mi věnovala krátký, ale opravdový úsměv.
„Lhalo mi to,“ postěžovala si. „Říkalo mi to všechno, co jsem tajně chtěla slyšet, a proto jsem tomu uvěřila. A když mě to dostalo, byla jsem šťastná, ale uvnitř jsem po celou tu dobu ječela hrůzou. Vy jste mě zachránil.“
„Rádo se stalo,“ odpověděl jsem. „Je to moje práce.“
Chvíli si mě prohlížela. „Kdyby moje máma věděla, že jsem tady a v maléru, bylo by skvělé, kdyby pro mě poslala někoho, jako jste vy. Někoho… spolehlivého.“

„Koukněte, všechno je to opravdu dojemné," řekla Suzie náhle, „ale pokud jde o mě, strašně ráda bych odsud vypadla."
„Dobrá připomínka," řekl jsem. „Ten plášť jsem si zrovna nechal vyčistit."
Společně jsme postavili Cathy na nohy a pak jsme ji podepírali. Nebylo to těžké. Nemohla vážit víc než třicet kilo.
„Kde jsme to vlastně byli?" zeptala se. „To šedé místo? Co to bylo?"
„Dům byl zranitelný jenom přes svoje srdce," řekl jsem, zatímco jsme spěchali k místu ve stěně, kde předtím byly dveře. „Proto ho ukryl na jiné místo. Do jiného rozměru reality, jestli se ti to líbí víc. Je to starý kouzelnický trik. Ale já dokážu najít cokoliv."
„Jsi si jistý, že je to mrtvé?" zeptala se Suzie. „Úplně a nadobro mrtvé tak, že se to už nevzkřísí? Koneckonců, je to stále tady a my jsme pořád uvěznění uvnitř."
„Je to mrtvé," řekl jsem. „A podle pachu a povšechného stavu té věci bych řekl, že se už začíná rozkládat. Nikdy doopravdy nepatřila do našeho světa. Dokázala tu žít jen díky své posílené vůli. Suzie, udělej nám dveře."
Podívala se na mne. „Možná jsi už zapomněl, ale posledně moje puška moc nezabrala."
„Myslím, že teď to bude lepší."
Suzie se rozzářila jako děcko, které dostalo nečekaný dárek, a zatímco já jsem dál podepíral Cathy, vytáhla brokovnici. Znovu začala divoce pálit proti stěně, ale tentokrát v ní broky rychle probily díru – roztrhaly tu hmotu jako shnilé maso. Suzie nabíjela a pálila jednu dávku broků za druhou, hlasitě se smála, jak se otvor rozšiřoval. Nakonec ke stěně přistoupila a začala ji trhat holýma rukama. Když byl otvor dost široký, abychom se jím protáhli, podívala se na svoje ušpiněné ruce a ušklíbla se.
„Ta zatracená věc se vážně rozpadá."
„Brzy se zřítí celý dům," řekl jsem. „A ztratí to, co ho drželo v naší realitě. Nemyslím, že bychom tu měli být, až k tomu dojde, co říkáš? Pomoz mi s ní, Suzie."
Společně jsme se chopili Cathyina křehkého těla, protáhli jsme se dírou ve zdi a vyrazili chodbou za ní. Podlaha se nám třásla pod nohama, a sotva jsme ušli několik kroků, okraje díry ve zdi se začaly roztékat jako zahřátý vosk. Všude kolem nás žhnulo nepřirozené světlo jako plameny pohřební hranice a pach rozkladu začínal být nesnesitelný. Spěchali jsme ke schodišti a na stěnách kolem nás už se začínaly vytvářet černé skvrny. Strop se prohýbal dolů k nám, jako kdyby už nedokázal udržet vlastní váhu. Celý dům se otřásal a trhliny na stěnách se rozšiřovaly v pravidelných, křečovitých záškubech. Než jsme se dostali ke schodům, podlaha byla jako z tenké gumy a nebezpečně se prohýbala.
„Vážně bychom sebou měli hodit," řekl jsem. „Nevypadá to, že dům vydrží v našem světě dlouho. A věřte mi, že by se vám nelíbilo nechat se uvěznit ve světě, kde žijí podobné stvůry, jako byla tahle."
„Máš pravdu," odpověděla Suzie. „Musela bych je všechny pobít, čistě z principu. A na to jsem si s sebou nevzala dost munice."
Hnali jsme se dolů po houpajících se schodech a Cathy nám pomáhala, jak uměla, což nebylo nijak moc. Dům už vstřebal většinu jejích svalů. Stejně se ale snažila úžasně. Stěna vedle schodů se pomalu rozpouštěla jako vosk hořící svíce. Stupně schodiště se nám lepily na podrážky jako karamely, takže jsme museli nohy násilím odtrhávat. V jednu chvíli jsem ztratil rovnováhu a přidržel jsem se zábradlí, a celý úsek mi zůstal v ruce, shnilý a hnisavý. Zašklebil jsem se a rychle jsem ho odhodil.
Chodbou jsme už běželi a Cathy jsme prostě nesli zatímco se stěny z obou stran nadouvaly proti nám a ze stropu na nás crčel hnis. Tam, kde dříve byly dveře, teď byla jen díra připomínající zanícenou ránu, temně nachovou a na okrajích zčernalou. Jak se dům postupně hroutil, uzavírala se před námi. Už teď byla příliš malá, než abychom se skrze ni protáhli.
„Můj bože," zvolala Cathy. „Nikdy se odsud nedostaneme. Nepustí nás to."
„Je to mrtvé," odsekla Suzie. „Teď už to do toho nemá co mluvit. A my odcházíme, ať to stojí cokoliv. Mám pravdu, Johne?"
„Jasně," odpověděl jsem.
Přes zmenšující se díru, která dříve předstírala, že je dveřmi, jsem zahlédl kus světa venku, zřetelného, klidného a poměrně normálního. Soustředil jsem se na ten otvor, aktivoval jsem svoje nadání a on se znovu otevřel a pomalu se začal rozšiřovat. Suzie a já jsme pevně uchopili Cathy a společně jsme na díru zaútočili; vrazili jsme do ní, aniž jsme zpomalili v běhu. Hnijící tkáň se nás pokusila zadržet, ale nebyla na to dost pevná. Vyletěli jsme skrze ni ven na Blaiston Street, zpátky do světa lidí, a déšť, který se právě spustil, z nás smyl všechen ten hnus.
Zastavili jsme se uprostřed ulice a začali jsme povykovat a jásat jako šílenci. Pak jsme položili Cathy na zem. Dívka přejela rukama po pevném povrchu ulice, jenž byl sice blátivý, ale nikdy nepředstíral, že je něco jiného, než byl, a pak se rozplakala. Ohlédl jsem se k mrtvému domu. Pomaloučku se scvrkával a propadal do sebe, okna zavřená jako unavené oči. Co zůstalo z otvoru, kterým jsme se dostali na svobodu, připomínalo ze všeho nejvíce rozbitá, krvácející ústa.
„Hnij v pekle," řekl jsem.
Naposled jsem na tu mršinu zaútočil svým darem, postrčil jsem ji přes okraj a stvůra, která předstírala, že je domem, se zřítila do hlubin. V jediném okamžiku zmizela z Noční strany tam, odkud přišla, a na ulici po ní zůstalo jen několik hnijících chuchvalců tkáně, jež se už pomalu rozpouštěly v dešťové vodě. Když dorazil Walker se svými lidmi, nenašel už nic, co by se dalo pohřbít.

Epilog

Déšť už skoro ustal. Trochu jsem se třásl a pravděpodobně to nebylo od chladu. Alespoň noční nebe bylo stále plné

hvězd a zářil na něm obrovský bledý měsíc, z čehož jsem se snažil načerpat útěchu. Seděl jsem na dlažbě, choulil jsem se ve svém špinavém trenčkotu a díval jsem se, jak se Walkerovi lidé na druhé straně cesty rojí po prázdném místě, kde stával dům. Nezdálo se, že by měli moc štěstí, ale tu a tam některý z nich vzrušeně vykřikl nad objevem hnijící tkáně, kterou pak s obrovskou pompou sbírali do plastových pytlíků. Jako důkaz nebo možná pro rozbor. Nebo si možná Walker chtěl vypěstovat nový dům. Walker byl vždycky ochotný naučit se nějaký nový špinavý trik, který by mohl použít proti někomu, kdo byl zrovna ten týden jeho nepřítelem. Svoje lidi dirigoval z bezpečné vzdálenosti, jako vždy velice opatrný, aby si nezašpinil vlastní ruce.
Objevil se s menší armádou nedlouho poté, co jsem vyvedl Suzii a Cathy z mrtvého domu. Celou dobu čekali poblíž a všechno pozorovali, pro případ, že bych to přece jenom zpackal. Walker zjevně slyšel smrtelný křik domu. To bylo příznačné. Vždycky jsem si myslel, že by z něj byl skvělý sup.
Cathy seděla vedle mě, pořád ještě zamotaná v tom svém špinavém plášti, kterého se odmítala vzdát, a přátelsky se ke mně tiskla. Walker odkudsi vyčaroval velký hrnec hovězího bujónu a ona si pokaždé, když si na to zrovna vzpomněla, trochu usrkla. Její tělo vysáté domem už skoro zapomnělo, jaké je to mít hlad. Suzie nad námi stála na stráži s brokovnicí v rukou a mračila se na Walkera pokaždé, když jí připadalo, že by se mohl chtít přiblížit. Dokonce ani on si netroufal zkřížit Suzii Střelkyni cestu zbytečně.
Vzpomínka na Joannu mě stále ještě pronásledovala, přestože její duch zmizel s domem. Nemohl jsem uvěřit, že mě tak dlouho vodila za nos… ale připadala mi tak skutečná. Napadlo mě, jestli jsem jí věřil ze stejného důvodu, z jakého Cathy uvěřila slibům domu, který jí říkal přesně to, co chtěla slyšet. Jestli jsem ji miloval jen proto, že ji stvořili mí nepřátelé jako dokonalou milenku. Tvrdou, ale zranitelnou. Silnou, ale zoufalou. Vlastně se mi hodně podobala. Někdo odvedl svou práci zatraceně dobře, parchant. Ale myslím, že Joanna nakonec začala věřit sama v sebe, protože jsem v ni věřil já, a i když jen nakrátko se tak silou vůle stala skutečnou osobou. Své vlastní vůle. Na Noční straně se sny někdy plní. To přece ví každý.
Ale stejně zmizí, když se probudíte.
Suzie se na mě podívala a zamračila se; přesně věděla, na co myslím. „Vždycky jsi byl příliš měkký, Taylore, to je tvoje chyba. Ale dostaneš se z toho. Hej, máš přece mě."
„To mám štěstí," odpověděl jsem. Ona to myslela dobře, svým způsobem.
„A tomu domu jsme nakopali zadek, ne?"
„Ano," přisvědčil jsem. „To určitě."
Suzie se zadívala na prázdnou parcelu; Walker a jeho lidé na ni neudělali nejmenší dojem. „Kolik lidí si myslíš, že sežral, než jsme mu zatrhli tipec?"
Pokrčil jsem rameny. „Kolik ztroskotanců a ztracených duší je na Noční straně? A kolik z nich může zmizet, aniž by si toho vůbec někdo všiml? Aniž by na tom někomu záleželo? Walker se do toho vložil, až když se ztratilo několik lidí z lepší společnosti."
Walker zaslechl svoje jméno a opatrně se k nám přitočil, po celou dobu ale nespouštěl oči ze Suzie. Namířila na něj brokovnici a výhrůžně se zašklebila, ale já jsem na ni kývl, aby ho nechala být. Mohl mi odpovědět na několik otázek, které bych teď, když jsem se cítil trochu silnější, někomu rád položil. Zdvořile pozdravil cvrnknutím do krempy klobouku.
„Vy jste to věděl," řekl jsem.
„Měl jsem podezření," odpověděl Walker.
„Kdybyste si byl jistý," řekl jsem pomalu, „stejně byste mě tam nechal jít, aniž byste mi něco prozradil."
„Nejspíš ano. Nepatříte k mým lidem, Taylore. Nic vám nedlužím."
„Ani pravdu?"
„Tu už vůbec ne."
Suzie se zamračila. „Mluvíte vy dva o domu, nebo o Joanně?"
„Na tom nezáleží," řekl jsem. „Walker vždycky žárlivě střežil ta svoje malá tajemství. Povězte mi alespoň tohle, Walkere. Opravdu se moje máma vrací?"
„Já nevím," řekl a přitom se snažil tvářit naprosto klidně. Choval se přátelsky a otevřeně, ale to on vždycky. „Povídá se to… ale kdo by dal na to, co se povídá, že? Možná… byste mohl zůstat nablízku, jen tak pro všechny případy." Podíval se k prázdné parcele, takže se nemusel dívat na mě. „Tu a tam bych vám mohl přihrát nějakou prácičku. Neoficiálně, samozřejmě. Vypadá to, že jste z toho přece jenom nevyšel."
„Vy máte ale drzost," řekla Suzie.
Usmál se na ni, každým coulem zdvořilý a skromný služebník veřejnosti. „To patří k branži, má milá."
„Nejsem vaše milá, Walkere."
„A nemyslete si, že za to každý den neděkuji bohu."
Raději jsem zasáhl, než se jim to vymkne z rukou. „Walkere, mohl byste se postarat o Cathy? Dohlédnout, že se vrátí do normálního světa a ke své matce? Ke své skutečné matce?"
„Samozřejmě," přikývl Walker.
„Na to můžete rovnou zapomenout," ozvala se Cathy ostře. „Zpátky se nevrátím. Nikdy se zpátky nevrátím. Zůstávám tady, na Noční straně."
Podíval jsem se na ni co nejpřísněji. „Zbláznila ses? Po tom, čím jsi právě prošla?"
Usmála se na mě přes hrnek s bujónem a ať se propadnu, jestli v tom úsměvu nebyla alespoň stopa skutečného veselí. „Není jen jeden druh nočních můr. Věřte mi, jakkoliv je to tady strašné, není to nic v porovnání s tím, před čím jsem utekla. Myslela jsem, že bych mohla zůstat s vámi, Johne. Neuživil byste sekretářku? I soukromé očko musí mít někoho, kdo se vyzná a má dobrou vyřídilku. Myslím, že to je v pravidlech."

Suzie se začala smát, ale když jsem po ní bleskl pohledem, zamaskovala to záchvatem kašle. Walker se zase začal velice zajímat o prázdnou parcelu. Podíval jsem se na Cathy.
„Jenom jsem ti zachránil život, neadoptoval jsem tě.“
„Nějak se už domluvíme,“ opáčila sebevědomě. Pak se také podívala na druhou stranu cesty. „Co myslíte, že to bylo doopravdy?“
„Nějaký predátor,“ odpověděl jsem. „Trochu lépe zamaskovaný než většina ostatních. Prostě… něco z Noční strany.“